

Giới thiệu Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình

Thể loại: Hiện đại, nữ cường, ngược, dị năng

Mị chính là một con mèo xấu xí lại ngu si, hão sắc. Mị là một con mèo sắp bị đuổi khỏi nơi ở. Vì vậy, mị chính là một nữ phụ văn chân chính.

Cho nên mấy tên nam nhân các người hãy mở to mắt ra, sửa chữa lại bộ dây thần kinh, thu lại mớ hoocmon giống đực cho ta.

Mị không bị tráo đổi linh hồn, càng không bị chấp mạch th

Cho nên,

Lũ tình trùng lên não các người hãy mau chóng

BIẾN-VỀ-BÊN-NỮ-CHÍNH-TỶ-TỶ-ĐI!!!

TRẢ-LẠI-CHO-TA-HAI-CHỮ-BÌNH-YÊN!!!

Chuột bạch: "Mèo con à, chúng ta động phòng đi~~~Động phòng xong rồi bình yên sẽ quay về bên em~~~"

Mèo đen: "..."_= Động phòng với anh xong bình yên sẽ vĩnh viễn không quay về với tôi. TAT

"Tiểu Băng, mọi chuyện trước kia đều là do anh sai, anh sẽ không cầu xin em tha thứ. Anh chỉ cần có thể ngày ngày nhìn thấy em, vậy là đủ rồi."

"Tiểu Băng nhi a~~~ người ta thực là nhớ em nha~~~Ôn cứu mạng không có gì để báo đáp, hay là dùng thân báo đáp đi~~~"

"Nếu như lúc ấy tôi chịu thừa nhận tình cảm của mình, có phải ngày hôm nay nụ cười của em sẽ dành cho tôi?"

"Diệp Khiết Băng, tôi nhất định sẽ cho em thấy, tôi hoàn toàn có đủ tư cách đứng bên em."

"Thực không ngờ tới, tôi cả đời thông minh lại vì thông minh quá mà tự đào hố chôn mình. Có lẽ, em nói đúng, là tôi quá tự phụ rồi. Vì thế nên tôi mới phải trả giá bằng cả trái tim mình."

"Đại tiểu thư, di chúc chỉ có hiệu lực sau khi gia chủ mất, hơn nữa hiện tại sự thật đã được sáng tỏ, cho dù di chúc đã công bố rồi vẫn có thể lại một lần nữa làm lại. Vì thế, bây giờ người vẫn là tiểu thư của Diệp gia, người thừa kế danh chính ngôn thuận!"

"Tôi biết mọi việc mà tôi làm em đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng đến lúc này tôi mới cảm thấy sợ hãi. Tôi không yêu em, cả hai chúng ta đều hiểu rõ, nhưng tôi rất sợ em cũng quay lưng đi, coi tôi là người xa lạ. Có lẽ em là thứ duy nhất mà tôi không muốn mất đi."

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sự ra đời không được chào đón

Một đêm lạnh lẽo, trong một căn nhà ở vùng ngoại ô.

“Oe oe oe...” - Tiếng khóc của trẻ con phá tan màn đêm tĩnh lặng.

“Phu nhân, là một vị tiểu thư.”

“Vậy sao...” - Giọng nói hơi khàn mang theo chút mệt mỏi cùng một chút..thất vọng.

“Phu nhân.” - Giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp tỏ ý khuyên lon cùng an ủi. Phu nhân có lẽ mong muốn có được một đứa con trai để lão gia quan tâm hơn, nhưng đó chẳng qua chỉ là tự lừa dối mình mà thôi.

“Bên Vũ có tin gì không?”

“Lão gia có cho người tới xem xét sức khỏe phu nhân.”

“Ông ta không đến?”

“Có lẽ lão gia bận việc...”

“Thôi, ta mệt rồi, nhờ bác Trương chăm sóc đứa bé.” - Giọng nói nhàn nhạt mang theo một nỗi mệt mỏi cùng cực vang lên cắt lòi vú Trương.

“Phu nhân không nhìn tiểu thư một chút sao?”

“Muộn rồi, đứa bé nên nghỉ ngơi.”

“Vậy phu nhân nghỉ ngơi tốt.”

“Ừm.”

Lui ra ngoài, sắp xếp giường ngủ cho tiểu thư, ngắm nhìn gương mặt hồng hào có chút nhẵn, bà cảm thấy sau này nên quan tâm tới tiểu thư nhiều một chút. Đột nhiên có tiếng bước chân, rồi tiếng gõ cửa vang lên:

“Cốc, cốc, cốc.”

“Vào đi.” - Hoi nhú mào, trên gương mặt trung niên phúc hậu hiện lên một chút lo lắng.

“Thím Trương, người phụ nữ đó chết rồi.”

“Sao có thể? Là ai giết?” - Giọng nói không tự chủ cao lên, nghe kỹ có thể nhận ra sự ngạc nhiên xen lẫn lo lắng.

“Tin báo về cho thấy cô ta trúng độc mà chết, chất độc đó là từ trong điểm tâm hàng ngày.” - Đáp lại là giọng nói trầm thấp, đều đều.

“Độc mẫn tính?”

“Phải.”

“Có tin gì khác không?”

“Lão gia rất tức giận, hạ lệnh tra khảo đầu bếp làm điểm tâm cho cô ta.”

“Bên Minh lão gia chủ có dị động gì không?”

Đáp lại là cái lắc đầu của Bình Dạ, vú Trương căn dặn ông đừng để phu nhân nghe được tin rồi để ông nghỉ ngơi. Sau đó bà liền ngồi lên chiếc giường cạnh nôi của tiểu thư, trầm ngâm suy nghĩ.

Liễu Như Lan.

Cô ta được lão gia đưa về từ 2 năm trước, nói là ân nhân. Mặc dù thái độ đối nhân xử thế của cô ta thật không thể chê trách, lại có thêm một chút thân thiết mà phu nhân không có, nhưng bà luôn cảm thấy cô ta không đơn giản.

Lão gia tuy không chuộng nữ sắc nhưng lại rất tin tưởng cô ta, có lẽ là bởi y thuật của cô ta rất khá. Sau đó cô ta không dấu vết mà có được sự sủng ái của lão gia, thậm chí lão gia còn che chở cho cô ta trước mặt phu nhân. Cuối cùng cô ta sinh được một đôi trai gái, nhưng đứa bé trai chết ngay trong phòng sinh, mọi nghi vấn đều chỉ vào phu nhân. Lão gia dần chán ghét phu nhân, mặc kệ những lời giải thích của phu nhân mà đối xử lạnh nhạt. Nếu không phải phu nhân là con gái Minh gia, chỉ sợ đã sớm bị đuổi đi.

Phu nhân yêu lão gia, cho nên bình thường nhìn Liễu Như Lan không vừa mắt. Cô ta cũng chẳng phải nữ nhân nhu nhược, không có đầu óc, lại thêm sự tin tưởng của lão gia, nên luôn khiến phu nhân thua thiệt.

Bà vẫn luôn cho rằng cô ta muốn chức vị phu nhân, nhưng chỉ cần Minh gia còn một ngày thì cô ta nhất định sẽ chỉ có thể làm vợ bé. Thế nhưng giờ cô ta đã chết, chỉ sợ rằng phu nhân sẽ gặp nguy hiểm.

Minh lão gia chủ vốn không quan tâm cô con gái này, chỉ bởi năm đó phu nhân sống chết muốn gả cho Diệp gia chủ mà cãi lệnh cha. Từ đó trở đi, ngoài mặt Minh gia vẫn là chỗ dựa của phu nhân nhưng bên trong thì đã sớm không bằng người xa lạ.

Khẽ thở dài, bà đếm lại chăn cho tiểu thư rồi chìm vào giấc ngủ.

“Lão gia” - Một người đàn ông mặc quân phục cung kính đứng trước mặt một người đàn ông mặc vest đen.

“Thế nào?” - Giọng nói trầm trầm không có nhịp điệu, tựa như cái máy được lập trình sẵn.

“Người đầu bếp kia nhất quyết không cung khai.”

“Cho rằng cứng đầu là không có biện pháp sao? Hừ!”

Người đàn ông mặc vest đen bình thản nói, tay cầm cốc rượu vang đỏ khẽ lắc. Trông ông ta như một quý ông lịch lãm đang nghe nhạc, nhưng nụ cười lại khiến người khác phải lạnh người.

“Đề Ủy ra tay đi, ta muốn có được câu trả lời ngay đêm nay.”

“Vâng.”

Trong căn phòng xa hoa mang phong cách phương Đông chỉ còn lại người đàn ông mặc vest. Ông ta chính là gia chủ Diệp gia - Diệp Phi Vũ. Nhẹ nhàng uống nốt ly rượu, ông gọi người quản gia tận tụy vào.

“Huyền, con bé sao rồi?” - Giọng nói cứng nhắc giờ trở nên nhẹ nhàng, mang theo chút ân cần của một người cha.

“Thưa lão gia. Tuệ tiểu thư khóc mệt, đã ngủ rồi.” - Trong giọng nói của người quản gia mang theo chút ngáp ngừng.

“Có gì cứ nói.” - Giọng nói của Diệp Phi Vũ trở lại bình thản. Nhìn vẻ mặt cùng thái độ của Diệp Huyền, chắc chắn không phải Tuệ nhi xảy ra chuyện, như vậy thì chỉ có chỗ Minh Hiểu.

“Lão gia, phu nhân vừa sinh một bé gái.”

“Có gì khác lạ không?”

“Phu nhân đã ngủ, Nhị tiểu thư cũng ngủ rồi ạ.”

“Vậy sao, còn gì không?”

“Bên Lý gia phải làm thế nào ạ?”

“Nói với họ, ngày khác ta sẽ đến làm khách.”

“Vâng, lão gia không đặt tên cho Nhị tiểu thư ạ?”

“Đề Minh Hiểu tự đặt đi.”

“Vâng.”

Căn phòng một lần nữa chỉ còn lại Diệp Phi Vũ, ông ta siết chặt tay, tự nhủ: “Minh Hiểu, mong rằng cái chết của Như Lan không liên quan đến cô, bằng không...”

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ HVăn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lãng Tiêu Trữ (1)

3 tuần sau...

"Phu nhân, không hay rồi, ngài mau đi thôi." - Một cảnh vệ hốt hải chạy vào.

"Vụt"

Một bóng người cao gầy đột nhiên xuất hiện trên tường phòng của Minh Hiểu. Người này chắn trước mặt bà, tạo thành tư thế bảo vệ. Trong nháy mắt, căn phòng trở nên áp lực. Người cảnh vệ ngay người trong phút chốc liền cúi đầu cung kính, hoàn toàn không còn dáng vẻ hoảng hốt vừa rồi:

"Phu nhân, Ảnh vệ đại nhân, mời hai người mau đi theo tôi."

Ảnh vệ, liếc nhìn cảnh vệ kia rồi nghiêng người bế Minh Hiểu lên. Ba người nhanh chóng di chuyển đến cửa sau của ngôi nhà. Minh Hiểu hỏi người cảnh vệ:

"Có chuyện?"

"Người của Diệp lão gia tới đây, chưa nói câu nào đã nổ súng, vù Trương đã bế tiểu thư ra cửa sau, đi cùng là 3 ám vệ từ Minh gia."

"Diệp Phi Vũ?"

"Hình như nguyên nhân là do cái chết của Liễu phu nhân."

"À"

Minh Hiểu nhắm mắt, che đi tia oán hận cùng không cam lòng. Rất nhanh liền tới cửa sau, vừa thấy ảnh vệ cùng Minh Hiểu, vú Trương cùng 2 ám vệ khác liền nhanh chóng lên xe 7 chỗ. Họ vừa yên vị trong xe thì ảnh vệ đưa Minh Hiểu tới, cảnh vệ dẫn đường quay lại cùng 1 ám vệ còn lại chặn người của Diệp gia lại.

Minh Hiểu quay lại nhìn, người dẫn đầu Diệp gia là Diệp Huyền - quản gia của Diệp gia. Trong lòng bà, đau đớn dần chuyển thành hận thù. Diệp Phi Vũ, uông công năm xưa ta cứu ngươi, võ công phế bỏ; uông công ta sống chết muốn gả cho ngươi, không tiếc trái lệnh cha; uông công ta vì ngươi làm biết bao nhiêu việc, ngươi lại thủy chung không thêm đoái hoài.

Xe rất nhanh liền chạy đến bìa rừng, theo sau là 4 chiếc xe quân dụng. Vú Trương ôm chặt tiểu thư cùng với Minh Hiểu ngồi xuống dưới sàn xe, ảnh vệ cùng ám vệ rút súng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Pằng! Pằng! Pằng!"

Chiếc xe 7 chỗ nghiêng đi để tránh những viên đạn nhưng vẫn khiến một lớp xe trúng đạn. Xe 7 chỗ mất thăng bằng, lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Ngay lập tức một trong bốn chiếc xe đằng sau tăng tốc. Thoáng chốc chiếc xe 7 chỗ lại lấy lại cân bằng. Ám vệ ngay lập tức ra tay, bắn vào lớp xe vừa tăng tốc.

"Không hổ là quân đội chuyên dụng của Diệp gia, khả năng tránh né không tồi." - Ám vệ phụ trách lái xe bình luận, rồi lập tức rút súng nhìn qua gương chiếu hậu bắn thẳng vào bình xăng của chiếc xe đó.

Chuyên chú né tránh những viên đạn vừa nhanh vừa chuẩn của ảnh vệ cùng ám vệ Minh gia, chiếc xe đầu tiên quay sang phải chuẩn bị tăng tốc ép sát xe 7 chỗ. Đột nhiên...

"Dừng! Uyển!"

Chiếc xe đầu tiên phát nổ, dư chấn đẩy xe 7 chỗ về phía trước, còn lại 1 chiếc xe của Diệp gia đi sát với chiếc xe đầu tiên không kịp phanh lại liền hỏng đầu, vỡ kính trước. Thân xe đập vào đầu xe sau khiến 2 chiếc xe đằng sau dù không hỏng nhưng cũng không thể nhúc nhích.

Thừa dịp đó, xe 7 chỗ tăng tốc chạy vào rừng.

Đi tới gần bờ sông, tất cả cùng xuống xe. Ảnh vệ đưa Minh Hiểu chạy về thượng lưu, vú Trương cùng 2 ám vệ chạy xuống hạ lưu.

"Phu nhân, người phải cẩn thận."

Minh Hiểu trầm mặc gật đầu, liền chạy về thượng lưu sông. Vú Trương nhìn ảnh vệ, ý bảo đừng để phu nhân nghĩ quẩn. Ảnh vệ gật đầu rồi thoáng chốc liền biến mất.

Vú Trương ôm tiểu thư cùng 2 ám vệ chạy về hạ lưu sông, bà ôm chặt lấy cô bé mới được 3 tuần tuổi. Cô bé không biết đã tỉnh từ bao giờ, ngoan ngoãn để mặc bà ôm mà chạy, thậm chí còn hí hửng, trông có vẻ rất thích thú. Ám vệ ở một bên âm thầm cảm thấy kì lạ, cô tiểu thư này thật hiểu chuyện.

Chạy được một nửa tiếng thì dừng lại, 2 ám vệ thì không nói, nhưng vú Trương đã có tuổi, tuy rằng có chút võ công nhưng lại ôm tiểu thư, không thể không nghỉ. Ngồi xuống hít thở khoảng 1 phút, cảm thấy chân dần có cảm giác, vú Trương ôm tiểu thư đứng dậy. Một trong 2 ám vệ đưa tay đỡ tiểu thư, nói với vú Trương:

"Vú cứ để tôi ôm cho, tiểu thư rất ngoan, sẽ không khóc."

"Vậy nhờ cậu."

Ám vệ cẩn thận đỡ lấy tiểu thư, tiếp tục chạy trốn. Không chạy được bao lâu, phía trước liền truyền đến tiếng động, 2 ám vệ liền kéo vú Trương nấp vào một bụi cây, khéo léo dùng cành lá che khuất. Họ đều mặc đồ tối màu, nếu không vạch lá ra sẽ không thấy được. Hón nửa khi ở trên xe, bọn họ đều đã phun được lắm mùi hương, cho dù có dùng chó nghiệp vụ cũng không dễ dàng tìm ra.

Ám vệ cùng vú Trương vận nội lực truyền vào cây cối và mặt đất quanh họ. Điều này làm cho hơi thở của họ như hòa làm một với không gian. Còn cô bé con thì mở to mắt theo dõi cảnh tượng xung quanh. Đường như cô bé chẳng hề sợ không gian u ám của khu rừng.

Nín thở chờ đợi, quả nhiên một lát sau có vài tiếng bước chân tiến đến chỗ họ, kèm theo đó là những tia sáng từ đèn pin và tiếng lúng lúng của chó nghiệp vụ. Cô bé nằm trong lòng ám vệ không gây một tiếng động, khiến cho bọn họ sau một hồi lo lắng liền yên lòng không ít.

"Có thấy gì không?"

"Bên này không thấy."

"Bên này không thấy."

"Bên này không thấy."

"Tiếp tục tìm kiếm."

"Vâng."

Hàng loạt những mệnh lệnh ngắn gọn vang lên giữa khu rừng u ám. Chờ cho quân đội đi xa, sau khi chắc chắn đã an toàn, 2 ám vệ cùng vú Trương nhanh chóng chạy ra khỏi khu vực ẩn nấp. Bỗng sau trên đầu họ có tiếng cười khẽ vang lên. Trong khung cảnh này, tiếng cười vang lên nghe có vẻ...rùng rợn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lãng Tiêu Trữ (2)

"Hahahaha"

Ám vệ cùng vú Trương liền cùng lúc ngừng đầu, đề cao cảnh giác. Người tới rất mạnh. Có thể không một tiếng động xuất hiện trên đầu họ hoặc cũng có thể hẳn đã sớm ở đó, chính là bọn họ không cảm nhận được mà thôi. Ám vệ vô thức ôm chặt tiểu thư. Còn cô bé con trong lòng ám vệ thì mở to mắt, tay quơ quơ lên trên.

Đập vào mắt ba người và một cô bé là hình ảnh của một cậu bé tầm khoảng 14 - 15 tuổi, gương mặt trắng trẻo hồng hào trông rất đáng yêu. Bộ quần áo thể thao rất bình thường cùng với mũi lưỡi trai làm cậu trông giống một nam sinh trung học.

Cậu ta liếc nhìn bốn người bên dưới và nở một nụ cười ngây thơ, hồn nhiên:

"Trốn trại à?"

Một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu ba người.

Cô bé con không ngừng quơ tay lên, miệng phát ra âm thanh bập bẹ, non nớt:

"Bư..ô..ô..bư..ô..pa..pa"

Cậu con trai nhướn mày nhìn cô, nói:

"Con gái của Diệp Phi Vũ và Minh Hiểu đây sao? Ngoan ghê nhỉ."

Cả ba người dưới đất đều ngay lập tức rút súng, đề phòng nhìn kẻ ngồi trên cây. Ám vệ ôm Diệp Nhị tiểu thư ôm chặt cô hơn, đứng sau vú Trương và ám vệ còn lại.

"Ta là Lãng Tiêu Trữ, y lệnh của lão gia chủ Minh gia tới đây đưa các người về."

Vú Trương giật mình, không phải lão gia chủ đã sớm không quan tâm đến phu nhân sao, nếu không thì sao Diệp gia chủ lại dễ dàng đưa người tới đuổi giết phu nhân cùng tiểu thư như vậy. Chỉ cần lão gia chủ để tâm đến phu nhân thì việc phu nhân bị đuổi ra khỏi nhà chính của Diệp gia tuyệt đối không thể xảy ra được. Kẻ này lại nói là y hành động theo lệnh của lão gia, thật không thể không đề phòng.

Càng quái lạ hơn là, Lãng Tiêu Trữ vốn là một đại thúc 40 tuổi, làm sao lại giống cậu nhóc 15 tuổi được chứ?

Nhún vai, Lãng Tiêu Trữ ném ra một mộc bài có khắc hình hoa bỉ ngạn màu tím nở giữa đồ đằng hình con rắn màu lục.

"Đây là lệnh bài của Minh lão gia chủ, ta đây không rảnh đi lừa con nít ranh."

Vú Trương nhanh tay tiếp nhận mộc bài, cúi đầu cung kính:

"Rất xin lỗi đã nghi ngờ ngài"

"Khỏi nói, Thúc cốt công của ta đã thất truyền từ lâu, ba kẻ trốn trại các người làm sao biết được."

Khóe miệng run rẩy, 2 ám vệ đưa mắt nhìn cậu bé - à không - "đại thúc" Lãng Tiêu Trữ đang ngồi vắt vẻo trên cây, hoàn toàn chẳng có chút hình tượng thể ngoại cao nhân nào cả.

Giống như biết được suy nghĩ của họ, Lăng Tiêu Trữ nhẹ nhàng nhảy xuống đất, đứng trước mặt ba người. Hắn cúi đầu thấp xuống, cả thân người khom lại như vầng trăng non. Gió nhẹ thổi qua kèm theo tiếng lá cây xào xạc, xen lẫn với một chuỗi thanh âm nhỏ như tiếng đậu vờ vang lên lấp lóp. Âm thanh không lớn, nhưng giữa khu rừng yên tĩnh như vậy lại vô cùng rõ ràng.

Một lúc lâu sau, cậu bé từ từ ngẩng đầu lên, thân hình nhỏ nhắn linh hoạt đã trở nên rắn chắc, vạm vỡ. Lăng Tiêu Trữ vươn thẳng người, cả thân hình cao khoảng 1m9 tỏa ra sự áp bách không thể bỏ qua đối với ba người vú Trương. Hắn nhẹ nhàng vươn tay ra sau lưng vuốt một cái, tức thì dung mạo thanh tú tinh nghịch liền biến đổi. Một gương mặt chữ điền cương nghị với đôi mắt xéch màu hổ phách sâu thẳm, hàng mày đậm như mực cùng sống mũi hơn khoằm và đôi môi mỏng.

Khí chất của hắn cũng hoàn toàn khác. Đứng trước mặt ba người giờ đây là một người đàn ông từng trải, điềm tĩnh và quyết đoán. Khí thế sắc bén như một vị tướng nơi sa trường.

Tận mắt chứng kiến một cậu bé 15 tuổi ngay lập tức trở thành một người đàn ông trung niên 40 tuổi, ba người vú Trương ngây người. Nhưng cũng chỉ trong phút chốc, cả ba đều định thần lại.

"Không hổ là người của Minh Duệ, khả năng không tệ. Đi thôi, nơi này sắp có người tới."

Ám vệ cùng vú Trương lập tức đề khí đuổi theo Lăng Tiêu Trữ. Diệp Nhị tiểu thư trong lòng ám vệ có vẻ rất bình thản tiếp nhận việc mình bị bỏ qua, ngáp một cái rồi nhắm mắt lại. NGỦ!

Minh Hiểu cùng ám vệ chạy lên phía thượng nguồn, thấy có tiếng động đằng trước liền nhảy lên cây, trốn sau cành lá rậm rạp. Cẩn thận thả chậm nhịp thở của mình, Minh Hiểu nhanh chóng suy nghĩ.

Có lẽ cái chết của Liễu Như Lan là do ả tự biến tự diễn, nhưng mục đích của việc này thì bà không thể nghĩ ra được. Nếu là nhằm ly gián Minh gia và Diệp gia thì cũng nên biết Minh gia đã coi bà như không tồn tại trong 3 năm. Nếu là nhằm vào Diệp Phi Vũ thì không khỏi quá miễn cưỡng, làm sao ả có thể chắc chắn ông ta sẽ yêu ả đến mức mất đi lý trí chứ. Còn nếu là nhằm vào bà, hừ, bà từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong nhà, chưa từng gây thù chuốc oán với kẻ nào, nói là nhắm vào bà thì còn phi lý hơn cả heo mẹ biết treo cây đi.

Nghĩ đến Diệp Phi Vũ, nghĩ đến tình cảm bà dành cho ông ta, tim Minh Hiểu lại nhói lên. Bà đã thích ông từ lần đầu gặp mặt, sau đó nghe rằng ông là người của Diệp gia, liền nhất quyết muốn gả cho ông. Bà cho rằng cha sẽ không vì không môn đăng hộ đối mà phản đối, ai ngờ cha bà - Minh Duệ kịch liệt cấm bà giao thiệp cùng Diệp Phi Vũ. Bà chống đối không thành, bị nhốt trong nhà. Sau đó bà liền bỏ nhà ra đi, giữa đường lại gặp Diệp Phi Vũ, bà tỏ tình với ông. Ông không từ chối, sau đó liền đưa bà về Minh gia, ngỏ lời cầu hôn với cha bà.

Cứ nghĩ như vậy là xong, ai ngờ cha không thêm đề ý đến thể diện của Minh lão gia chủ, trực tiếp đánh nhau với Phi Vũ. Phi Vũ vì nể mặt cha, không dám ra tay nặng, nhưng cũng không đánh lại cha. Lần đó cha suýt đánh gãy chân ông. Bà chạy đến ôm ông, nhất quyết không để cha đánh. Lúc đó cha chỉ hỏi bà một câu, giữa Diệp Phi Vũ và vị trí tiểu thư Diệp gia, bà chọn cái nào. Bà không chút do dự chọn Diệp Phi Vũ. Sau đó cha cắt đứt quan hệ của họ, tuy không xóa tên bà khỏi gia phả nhưng chẳng thêm đề ý đến bà nữa. Diệp Phi Vũ cưới bà về, hai vợ chồng không nói tình nồng ý mật nhưng cũng hòa thuận, thỉnh thoảng bà còn giúp đỡ ông chút việc ở tập đoàn. Bà từng nghĩ nếu cứ trôi qua như vậy thì thật tốt.

Thế nhưng đột nhiên ông đưa Liễu Như Lan về, nói là ả cứu mạng ông. Sau đó ông liền khắp nơi bệnh vực cô ta, thậm chí còn quát mắng bà. Bà không chịu nổi liền gây sự với ông, ông liền đưa bà tới ngoại ô. Nói dễ nghe thì là nghỉ ngơi, nói khó nghe thì chính là đẩy bà ra để thân thân mật mật với con hồ ly tinh kia. Rồi bà phát hiện mình mang thai, báo tin cho ông nhưng lại nhận được câu nói lạnh lùng nhắc bà nghỉ ngơi cho tốt. Bà cho người dò hỏi thì được biết con hồ ly tinh đó đã leo lên giường Phi Vũ. Lần đó bà động thai, bác sĩ nói phải chú ý điều dưỡng bởi thai nhi khá yếu ớt. Vậy mà ông chỉ cảnh cáo bà an tĩnh, còn chẳng thêm giải thích một câu.

Khi thai được 2 tháng thì bên nhà chính truyền tin rằng Liễu Như Lan sắp sinh. Bà liền chạy về nhà chính, náo loạn một hồi. Cuối cùng Liễu Như Lan sinh được một nữ, còn bé trai do bà làm chậm trễ, không cho người đưa thuốc đến kịp nên chết non. Diệp Phi Vũ nổi giận, tát bà một cái làm sảy thai.

Sau nữa, khi Diệp Tuệ Phương đầy tuổi, bà có về nhà chính một lần. Lần đó ông uống say, xảy ra quan hệ với bà. Lúc tỉnh lại bà đã được đưa về căn nhà ở ngoại ô, người tới nói Diệp Phi Vũ nhắc nhở bà chú ý an dưỡng cho tốt. Lần thứ hai biết mình mang thai, bà chú ý tinh dưỡng cẩn thận, chỉ mong có được con trai để dựa vào. Nếu có con trai, cho dù là mười cái Liễu Như Lan cũng đừng mong động đến vị trí vợ cả. Ai biết lại sinh ra một đứa con gái, Diệp Phi Vũ cũng chẳng quan tâm, vậy thì việc gì bà phải quan tâm.

Suy nghĩ xoay chuyển, bên dưới đã có 2 tốp quân lính đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Vãn, Không Phải Nữ Chính Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Minh lão gia chủ

“Phu nhân, người đến rồi.” - Trong đầu Minh Hiểu đột nhiên vang lên lời nói đều đều của ảnh vệ.

Từ sớm đã biết kế hoạch của cha, Minh Hiểu gật nhẹ đầu.

“Viu”

Mượn lực của cành cây nhảy lên, đáp xuống một cành cây khác. Cứ liên tục như vậy Minh Hiểu cùng ảnh vệ nhanh chóng chạy khỏi nơi ẩn thân. Dẫn đường cho họ là một con rắn lục.

Ngay sau khi hai người đi khỏi, một nhóm bảy người mặc trang phục rằn ri, mang trên mình những chiếc ba lô màu xanh đen nhanh chóng tỏa ra khắp nơi trong khu rừng. Mỗi nơi họ đi qua đều có những viên nhỏ hình cầu màu đen xám rơi xuống. Rất khó để nhận ra chúng được sắp xếp có quy luật, bởi quy luật của chúng rất dài và phức tạp, bao trùm lên một vùng rừng rộng lớn. Nhưng nếu có thể nhìn ra quy luật, người hiểu biết sẽ thấy ngay được rằng chúng sắp xếp theo trận đồ bát quái.

Đại sảnh Minh gia.

Nơi đây mang phong cách đặc trưng của phương Đông, tỏa ra khí thế uy nghi của một gia tộc lâu đời. Chính giữa sảnh là bộ bàn ghế bằng gỗ Cẩm Lai với đường nét chạm trổ tỉ mỉ, hoa văn in chìm và cả đồ đăng riêng tượng trưng cho cả Minh gia. Một bông hoa bi ngạn tím kiêu ngạo nở rộ giữa hai con rắn xếp thành chữ Minh (明). Con rắn nhỏ màu bạc, con rắn lớn màu lục.

Chiếc ghế dài ở vị trí trung tâm của bức tường đối diện với cửa vào được chạm trổ tinh tế với tạo hình là bốn thần thú (long, ly, quy, phượng) đặt theo phương hướng: tả thanh long, hữu bạch hổ, nam chu tước, bắc huyền vũ. (Rồng xanh bên trái, hổ trắng bên phải, phượng đỏ phía nam, rùa đen hướng bắc). Bốn thần thú, mỗi con chiếm lĩnh một phương, canh gác, trấn thủ bốn hướng của nhà chính.

Tĩnh tọa trên chiếc ghế dài là một nam nhân trung niên. Thoạt nhìn không thể nào đoán được tuổi của nam nhân này bởi khí chất và ngoại hình hoàn toàn không tuân theo quy luật của tự nhiên. Mái tóc đen nhánh được vuốt lên lộ ra vầng trán cao rộng. Đôi mày ngọa tằm (mày ngài) đậm nét cùng với đôi mắt rồng sáng quắc khiến cho người đối diện không tự chủ được mà sinh ý kính trọng, nể sợ. Gương mặt vuông chữ điền cùng mũi rồng lại khiến cho người nhìn dễ sinh thiện cảm. Khí chất trầm tĩnh, uy phong, từng trải, dù chỉ ngồi đó nhưng cũng đủ để người khác phải kiêng dè. Đây chính là Minh Duệ - lão gia chủ của Minh gia.

Ngồi trên hàng ghế đầu, phân biệt hai bên trái phải là Minh Cần - em trai song sinh của Minh Duệ, chú của Minh Hiểu và Minh Chí - con trai trưởng của Minh Duệ, anh trai của Minh Hiểu.

“Lão gia chủ, Nhị trưởng lão, thiếu gia, thập tam tiểu thư đã về.”

“Cha, con gái bắt hiếu.” - Nhìn thấy người cha sau ba năm xa cách, Minh Hiểu không kiềm được nước mắt vội nhào vào lòng ông. Trong lúc này, chỉ còn có cha là luôn nghĩ cho bà, nếu không có sự can thiệp của cha thì chỉ sợ ngay sau khi sinh hạ tiểu Diệp, Diệp Phi Vũ đã cho người giết chết bà rồi.

Bất đắc dĩ ôm lấy cô con gái nhỏ, tuy rằng ba năm không gặp nhưng Minh Duệ vẫn quan tâm đến cô vô cùng. Mặt ngoài không quan tâm là để con gái tự mình trải qua những tranh đấu trong nội bộ Diệp gia, hơn nữa ông cũng không thể che chở con bé suốt đời. Mặc dù rất vui vì con gái đã trưởng thành, thế nhưng ông vẫn không nhịn được oán trách:

“Đã sinh một đứa bé rồi mà sao vẫn như trẻ con vậy? Đi đứng chẳng có ý tứ gì cả.”

“Ha ha, Hiểu nhi chỉ thấy anh Duệ mà không thèm đoái hoài tới ta nha, thật là làm cho người ta đau lòng. Đúng là con gái lấy chồng như bát nước đổ đi mà.” - Một giọng nói hài hước vang lên cắt đứt lời căn nhắc của Minh Duệ. Người nói chính là Minh Cần, em trai song sinh của Minh Duệ. Khác với anh trai, chiếc mũi sư tử cùng khí chất ôn hòa, điềm đạm của ông khiến người khác dễ tin cậy, tự giác muốn đối xử tốt. Có điều lời nói ra như con chim sẻ đậu trên cành trúc, làm cho ba người trong đại sảnh đều dờ khóc dờ cười.

“Chú, chú đã 73 rồi mà còn đóng giả tiểu tức phụ (con dâu nhỏ) sao? Cháu thấy chú nên đi đóng kịch đi, đỡ làm mai một tài năng trời cho của chú.”

“Ai da, già rồi già rồi, rốt cuộc không thể đo miệng lưỡi với lũ trẻ các người được.”

“Chú nói đùa, cha cháu còn không than già đâu, chú ra đời sau cha ba phút, đâu thể tính là già.” - Vẫn ngồi một bên xem tiết mục người thân lâu ngày gặp mặt, rốt cuộc Minh Chí cũng mở lời.

“Tiểu tử nhà ngươi là ám chỉ ta nói cha các người già sao? Các người xem hán một chút, có chỗ nào giống cụ già 73 chứ!? Hoàn toàn là một bộ dáng thanh niên nghiêm túc thế kỷ XXI đấy.”

“Lão đệ, ta biết người ghen tị với sự dẻo dai, trắng kiện của ta, cứ nói thẳng ra, không cần ngại.”

“Lão già, ai ghen tị với anh, suốt ngày bày ra bộ dáng ta vẫn còn trẻ các ngươi đừng hòng qua mặt ta cho ai xem chứ? Xì, cái bản mặt đó chỉ lừa được mấy đứa nhãi ranh miệng còn hôi sữa thôi, bọn ta chẳng nhìn đến mồn con mắt rồi ấy chứ.”

Bốn người nói chuyện vui vẻ, hoàn toàn không nhắc đến việc Diệp Phi Vũ muốn hại Minh Hiểu. Đột nhiên có người từ ngoài đi vào, sắc mặt lo lắng, căng thẳng. Hần tiến tới tiền sảnh, cúi người lên tiếng:

“Lão gia chủ, tin báo về nói rằng Diệp Phi Vũ dùng bom tuần hoàn hủy toàn bộ phần rừng phía hạ lưu sông Điều. Lãng tiên sinh cùng tiểu thư không rõ tung tích. Người của ta mới thăm dò được phía gần thung lũng Hủ Thảo có dấu vết của nha mật trong rượu của Lãng tiên sinh.”

Trong sảnh lặng ngắt như tờ, Minh Hiểu ngồi cạnh cha, run sợ. Bom tuần hoàn - bom xếp luân phiên, tuần tự, kéo dài không dứt, không cách thoát thân. Chú Lãng, vú Trương, Thu Yên, Hinh Thủy, còn có...con bà. Diệp Phi Vũ, hẳn lợi dụng bà chưa nói, giờ còn muốn hại cả con bà, chẳng lẽ Liễu Như Lan quan trọng với hắn đến vậy?

Minh Duệ cùng Minh Cẩn đều nhú mảy, Diệp Phi Vũ này cũng quá làm càn đi. Tuy rằng Minh Hiểu đã giết mất một bé trai của hắn, nhưng bọn họ đều hiểu rằng đó chỉ là mặt ngoài. Diệp gia có rất nhiều kẻ không muốn hắn có con trai, cái chết của đứa bé đó cũng do nhiều kẻ nhúng tay vào mà Minh Hiểu chỉ là một mắt xích, hay nói đúng hơn là bia đỡ đạn mà thôi. Tính ra thì Minh Hiểu mới chính là người bị hại, nhưng vì suy nghĩ cho cô, hai người đều ngầm đồng ý tạo ra cuộc đuổi giết này để quét sạch nội bộ Diệp gia. Chỉ có như vậy thì vị trí vợ cả của cô mới không thể dao động.

Có điều việc phá hủy khu rừng tuyệt đối không phải là để dụ xà xuất động (dẫn rắn ra hang). Hắn ta không thể không biết việc tiểu Diệp còn chưa tới Minh gia, chẳng lẽ hắn muốn giết con bé? Nhưng việc này hoàn toàn không mang lại lợi ích cho Diệp Phi Vũ, nếu giết con bé thì tương đương với tuyên chiến với Minh gia. Trong tình thế hiện nay, đó là hành động cực kì ngu xuẩn. Minh gia và Diệp gia có thực lực ngang nhau, thế hệ trẻ cũng có nhiều thiên tài xuất sắc, tâm tính mỗi người đều khá ổn, vậy nên việc đối chọi với nhau chính là đồng quy vu tận. Nhưng với dã tâm của Diệp Phi Vũ, làm gì có chuyện hắn đi tìm chết chỉ vì một cô gái không hề xuất chúng như Liễu Như Lan?

Chẳng lẽ...hai người nhìn nhau, đều cũng nhìn ra ý nghĩ trong lòng đối phương. Cùng sánh vai nhiều năm như vậy, giữa hai người đã sớm có sự ăn ý không nói nên lời. Nếu quân đội Diệp gia có gian tặc, vậy thì đến lúc cần thiết hãy ra mặt. Còn về cô bé con kia, chỉ cần cô bé có một chút sơ sẩy, họ liền khiến Diệp Phi Vũ phải hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Minh Chí kinh ngạc nhướng mày, liếc nhìn phản ứng của hai lão hồ ly liền hiểu bọn họ đã có chủ trương, lòng thầm kính phục đồng thời cũng tự nhắc bản thân phải nỗ lực học tập được bản lĩnh của họ mới mong chấn hưng gia tộc.

Vỗ lưng con gái, Minh Duệ thở dài trong lòng. Con gái ông cái gì cũng tốt, chính là quá si tình, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ gây tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ HVăn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thoát nạn như trò đùa

Trên vách núi cạnh phần rừng vừa bị phá hủy, bốn người Lãng Tiêu Trữ đang giằng co với đám tử sĩ Diệp gia. Vãn khuôn mặt cương nghị, khí chất sắc bén như vị tướng nơi sa trường, Lãng Tiêu Trữ nhàn nhạt nhìn lướt qua những kẻ trước mắt. Thoạt nhìn sẽ tưởng hắn không để những kẻ này vào mắt, nhưng chỉ vú Trương cùng hai ám vệ đứng gần hắn mới có thể cảm nhận được sát khí và áp lực tỏa ra từ hắn.

Đứng đằng sau Lãng Tiêu Trữ, vú Trương thoáng ngửi được một mùi hương nồng ngọt. Đột nhiên, thân hình rắn rỏi của Lãng Tiêu Trữ khẽ động. Hắn cướp lại tiểu Diệp trong tay Vũ Thanh rồi nhanh như cắt kéo lấy vú Trương nhảy xuống vực. Động tác của Lãng Tiêu Trữ nhanh nhẹn, liền mạch như nước chảy mây trôi khiến đám người xung quanh không kịp định thần.

Bảy tử sĩ của Diệp gia vừa định lao theo thì bất chợt đổ ập người xuống. Vũ Thanh cùng Vũ Lâu giật mình hoảng hốt bước vội về phía vực sâu nhưng trước mắt chúng, trời đất đột nhiên quay cuồng. Không thể tự giữ thăng bằng, cả hai cùng ngã xuống đất. Cổ họng nóng lên, bỏng rát. Một ngụm máu đỏ phun ra từ cuống họng của chín kẻ nằm trên mặt đất. Trong lòng Vũ Thanh cùng Vũ Lâu là sự không cam lòng. Bọn chúng mất ba năm để tiếp cận Minh Hiểu, vậy mà còn chưa kịp giết con gái của ả thì đã mất mạng. Rốt cuộc bọn chúng sợ hãi ở đâu?

Cả thân hình lao xuống vực thẳm, vú Trương có chút không kịp thích ứng. Nhưng chỉ vài giây, bà liền ra tay cướp lấy tiểu thư đang ở trong lòng Lãng Tiêu Trữ. Như nhìn thấu suy nghĩ của bà, Lãng Tiêu Trữ nhanh chóng buông tay bà. Ngay lập tức, vú Trương cảm giác được sau gáy đau nhói, ý thức của bà liền mất đi.

Lãng Tiêu Trữ vác vú Trương lên vai, vận khí làm cho cơ thể linh hoạt, nhẹ nhàng hơn. Sau đó hắn giẫm mạnh lên gờ đá nhô ra trên vách núi, thân thể bay lên một đoạn. Hắn lại giẫm lên một cành cây chia ra ngoài rồi mượn lực đàn hồi nhảy lên trên. Cứ liên tục nhảy từ nơi này sang nơi khác, hắn nhanh chóng thoát khỏi tầm ngắm của vách núi vừa rồi. Hiên nhiên hắn biết rằng nếu không chớp lấy cơ hội thì lát nữa quân đội của Diệp gia sẽ đích thân tiến hẳn đến Diêm Vương điện báo danh.

Nhìn từ xa, Lãng Tiêu Trữ như một con khỉ đang nhảy nhót trên vách núi. Hình ảnh này cực kì kích thích ánh mắt người xem bởi hắn chỉ dùng chân để leo lên, không hề dùng đến đồ bảo hộ. Vách núi lại dốc, chỉ cần một chút sơ sẩy thôi cũng đủ thịt nát xương tan. Thế mà kẻ kia vẫn mang trên mặt vẻ nhàn nhả như đi tản bộ trong vườn nhà. Đây là còn chưa kể trên vai hắn đang vác theo một người phụ nữ trung niên và trong lòng là một em bé. O_0

“Ông bác này, có thể giúp tôi chút không? Vợ tôi bị gãy, tôi đang muốn về thành phố gấp mà chẳng thấy xe nào cả, tôi lại vừa bị rơi mất điện thoại nữa. Bác yên tâm, chỉ cần đưa tôi về thành phố là được, tôi sẽ trả tiền bác.”

Đường Hạ cùng vợ đang trên đường về nhà thì bị chặn xe lại. Trước mặt ông lúc này là một người đàn ông trung niên chất phác, khỏe mạnh đang ôm một đứa bé trong tay. Trên vai ông ta là một người phụ nữ trung niên bất tỉnh có vẻ đang bệnh.

“Có thể, bác lên xe đi, để tôi giúp một tay.” - Nói rồi ông ra hiệu cho vợ lên ghế phụ lái, chính bản thân thì phụ giúp người đàn ông kia đưa vợ lên xe.

“Cảm ơn bác quá, haha.”

“Không có gì, bác đây là đi du lịch sao?”

“Già rồi nên muốn đi hít thở một chút, ai ngờ leo được nửa đường thì đánh rơi mất bản đồ, vậy là lạc đường.”

“Đã làm phiền bác rồi.” - Tuổi cười nói với Đường Hạ, người đàn ông trung niên nhanh chóng nhét vào tay ông một tờ chi phiếu một vạn tệ. Sau đó ông cùng với người vợ của mình đưa cô cháu gái đi mất.

Vừa đi khuất khỏi tầm mắt của Đường Hạ, người đàn ông trung niên kia liền thay đổi nét mặt. Đưa tay ra sau vuốt nhẹ lưng, chỉ trong nháy mắt gương mặt của Lăng Tiêu Trữ liền hiện ra. Người phụ nữ bên cạnh này giờ trầm mặc không lên tiếng chính là Vũ Trương.

“Đi thôi, người của lão gia đợi ở gần đây.” - Bình tĩnh ra lệnh cho Vũ Trương đi theo, Lăng Tiêu Trữ ôm cô bé con nhanh nhẹn rẽ vào một con hẻm nhỏ. Vũ Trương nín thở, không dám chậm trễ liền nối bước theo sau.

“Lão gia, Vũ Thanh, Vũ Lâu cùng bảy từ sĩ được phái đi để giết Diệp Nhị tiểu thư đều đã chết. Có cần tăng cường kiểm tra khu du lịch trong thung lũng..”

“Không cần,“ - Trầm giọng cắt đứt lời thông báo của Diệp Yểm - người lãnh đạo của đội quân số 3, đội quân chuyên về tìm kiếm và điều tra - Diệp Phi Vũ nheo mắt lại - “có lẽ hai lão hồ ly kia đã sớm có chuẩn bị, hiện giờ hẳn Minh Hiểu cùng con bé kia đã về đến Minh gia rồi.”

“Lão gia, nếu bây giờ trở mặt với Minh gia, chỉ e là rất bất lợi.”

“Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, lão chắc chắn đã cho rằng việc phá hủy phần rừng đó là do gián điệp trà trộn vào quân đội làm. Trước hết cứ để hai mẹ con ở lại Minh gia, bắt đầu chuẩn bị kế hoạch đi là vừa.”

“Vâng.”

Căn phòng lộng lẫy giờ chỉ còn lại mình Diệp Phi Vũ. Nghiêng người lấy ra từ trong hộc bàn một bức tranh, ông trêu mến ngắm nhìn nó như thể nhìn người yêu vậy.

“Lan nhi..em đừng buồn....rất nhanh thôi.....Minh Hiểu sẽ xuống đó hầu hạ em.”

Giọng nói dịu dàng ảm áp vang lên khiến người khác không tự chủ được mà đắm chìm trong tình ý ngọt ngào. Nhưng chỉ có ai nhìn vào đôi mắt Diệp Phi Vũ bây giờ mới biết, thế nào gọi là sát khí đủ để giết chết người. Đôi mắt phượng thâm thúy giờ đây đỏ ngầu, y như con thú dữ có thể nổi điên bất cứ lúc nào, sẵn sàng cắn chết kẻ nào ở trước mặt nó.

Ba ngày sau, đại sảnh Minh gia.

“Cha, để xảy ra việc lần này là do con suy nghĩ không chu toàn. Khiến cho mọi người phải sợ hãi, con thực sự rất áy náy.”

“Không sao, cũng không hoàn toàn trách cậu được. Dù sao người bình thường không thể không mắc lỗi, quan trọng là sửa chữa như thế nào.”

“Vâng, cha dạy phải, con sẽ xin ghi nhớ.”

“Đạo này công việc ở Diệp gia khá vất vả, để cậu phải bỏ công chiều cô thêm cho hai mẹ con Minh Hiểu khó tránh khỏi làm cậu tổn sức. Trước mắt cứ để hai mẹ con nó ở lại đây chơi, coi như an ủi tuổi già của ta. Dù sao ta cũng sắp gần đất xa trời, coi như là tận hưởng cuộc sống này lần cuối.”

“Cha quá lời rồi, cha khỏe mạnh an khang, sao có thể nói là gần đất xa trời?”

Khách khí vài câu, Diệp Phi Vũ liền cúi chào ra về. Nhìn theo bóng lưng của hắn, Minh Duệ nhủ mảy. Diệp Phi Vũ người này, hẳn là đã thay đổi rồi. Có lẽ phải nói chuyện với Minh Hiểu một chút vậy.

“Cha, con gái tự biết hoàn cảnh của mình, cha đừng lo.”

“Con bé còn nhỏ, để nó ở lại đây một năm rồi đưa về cũng không muộn.”

“Vâng.”

Một mỗi nhìn cô con gái búống bình dần đi khuất, Minh Duệ nhắm mắt lại. Thôi, quyết định là ở con bé, ông không thể cứ luôn ở bên nó mãi. Có lẽ phải để nó biết đau thì mới chịu quay đầu.

“Lão gia, sở nghiên cứu đã báo tin, thứ vũ khí mới kia đã được chế tạo thành công. Có điều tính ổn định cũng khả năng sát thương của nó còn phải được kiểm định thêm rồi mới có thể đưa vào sản xuất hàng loạt.”

“Được, cứ thế tiến hành đi. Phía Phụng gia cùng Lâm gia thế nào rồi?”

“Bọn họ muốn có nhiều lợi ích hơn nữa, dù sao nếu thành công thì thế cân bằng giữa các gia tộc sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó tình hình sẽ rất hỗn loạn.”

“Cứ để họ ra điều kiện đi, dù sao chỉ cần hạ được Minh gia là đủ. Tài sản cùng tri thức tích lũy mấy trăm năm của Minh gia không hề ít, không phải sợ mất phần.”

“Vâng. Bên Nguyên soái cùng Tổng thống cũng vừa hỏi âm, lần bầu cử này người của Minh gia sẽ bị loại hết.”

“Không có kẻ nào tài giỏi?”

“Đều thường thường, không quá nổi trội hơn những ứng viên khác.”

“Vậy chuẩn bị đi, đừng để lão hồ ly kia nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Vãn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Văn tự cổ đại - Ác ma chân chính (1)

Ngây ngốc nhìn bụi cỏ, Diệp Khiết Băng im lặng. Cô cảm thấy có chút sợ hãi. Bóng tối đã phủ xuống khu rừng, xung quanh không một tiếng động. Tĩnh lặng. Sự tĩnh lặng này khiến cô căng thẳng. Hiện tại không thể quay lại được, trừ khi có thể ra khỏi trận pháp này thì lỗi đi cô nhớ mới có tác dụng. Hít sâu một hơi, thầm nhủ với bản thân phải giữ bình tĩnh, Diệp Khiết Băng nghiêng đầu nhìn xung quanh.

Khu rừng trong đêm tối, ánh trăng đã bị tán cây rậm rạp che phủ gần hết. Còn lại vài tia sáng le lói xuyên qua kẽ lá, in trên nền đất tạo nên những vệt sáng loang lổ. Quay đầu chậm rãi nhìn kỹ xung quanh, bỗng cô nhìn thấy một bóng đen lớn cách cô không xa về bên phải. Chớp mắt chăm chú nhìn kỹ, cô đột nhiên giật mình, đây chắc hẳn là Từ đường?

Trong đêm tối, cổng ra vào trước cửa Từ đường như một con quái vật có cái đầu to lớn, chỉ chực chờ người tới gần là nhảy ra nuốt chửng. Kiểm chế sợ hãi trong lòng, đột nhiên cảm giác không gian xung quanh đã không còn cảm giác bị bao vây như khi ở trong trận pháp, Diệp Khiết Băng kinh ngạc như sương mù, chẳng lẽ đã thoát rồi? Kinh ngạc dần bị thay thế bởi tò mò, cô chậm chạp nâng chân, cẩn thận bước từng bước nhỏ về phía cổng Từ đường. Mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng cô vẫn có cảm giác Từ đường không nguy hiểm như vẻ bề ngoài.

“Cái gì? Tại sao lại chạy tới cảm lâm?”

“Thanh Viễn tiểu thiếu gia nói là làm rơi đồ, nhờ tiểu tiểu thư tìm hộ, không ngờ sợ ý đi vào cảm địa, không tìm thấy tiểu tiểu thư nên đi về.”

“Hồ đồ, làm gì có kẻ nào không biết nơi đó nguy hiểm thế nào, chỉ mới là trẻ con mà đã biết hại người, Minh gia chúng ta lại xuống dốc thế sao.”

“Lão gia bớt giận, việc cần thiết là tìm được tiểu tiểu thư.”

Minh Duệ cùng Minh Cẩn đều lo lắng, trận pháp bảo hộ từ đường có bao nhiêu nguy hiểm, bọn hắn dĩ nhiên biết.

“Mau chóng tháo cơ quan trong ngoài Từ đường, cho người vào tìm kiếm. Nhất định không được để xảy ra sai sót.”

“Lão gia, còn bên phía tiểu thư thì sao ạ?”

“Con bé càng sống càng thụt lùi, hiện giờ đã sớm không còn để người làm cha như ta vào trong mắt nữa rồi.”

“Lão gia, ngài xem Diệp gia cùng Âu Dương gia và mấy gia tộc khác đều có dị động, chỉ sợ sẽ sớm có rắc rối.”

“Không phải là sớm có, mà là đã đến rồi.”

“VẬY?”

“Mình gia đã đến lúc đi rồi, một thế hệ này có những ai ưu tú thì đều đã nhận được tin tức. Sau này sống như thế nào là tùy thuộc vào bản lĩnh của họ.”

“Lão gia chủ, còn người...”

“Chúng ta tới trang trại nhỏ ngoài đảo hoang, trồng rau cuộc đất là được.”

“Còn tiểu thư thì sao ạ?”

“Để con bé đi đi thôi, Hàn Khinh nói con bé đã không còn lưu luyến Minh gia.”

“Vâng.”

Diệp Khiết Băng hít sâu một hơi, bước vào trong sân. Nhìn xung quanh một chút, do ở lâu trong bóng tối nên mắt cô đã có thể nhìn rõ khung cảnh xung quanh. Từ đường Minh gia với kiến trúc phương đông mang theo sự uy nghi, thâm trầm được xây dựng trên một khu đất lớn. Trong bóng râm của khu rừng, Từ đường như tỏa ra sự áp bách tới kẻ đối diện.

Tần ngần trong giây lát, Diệp Khiết Băng quyết định đi vào trong. Bên ngoài rất lạnh, tốt nhất là vào tránh rét đợi người tới đón. Hơn nữa cô có cảm giác càng đến gần Từ đường thì càng bất an nguy hiểm. Bước lên bậc tam cấp, đột nhiên cô có cảm giác bị nhìn từ đằng sau. Nhanh chóng quay đầu lại, đối diện với cô là khoảng đất trống trước công Từ đường. Không có ai cả. Hít sâu một hơi, âm thầm tự nhủ rằng không cần phải sợ, cô nhắc chân chậm rãi đi gần tới cánh cửa to lớn trước Từ đường.

Rút rè đuôi tay chạm vào cánh cổng kim loại lạnh lẽo kia, hơi lạnh xuyên vào da thịt làm đầu ngón tay cô buốt nhói. Cánh cửa sắt nặng nề chậm chạp mở ra. Kinh ngạc đến không kịp sợ hãi, cô vô thức bước vào trong từ đường.

Đột nhiên, cả Từ đường bừng sáng.

Giật mình, Diệp Khiết Băng vội vàng quay lại nhưng cánh cửa Từ đường đã đóng kín. Gương mặt bầu bĩnh của cô trắng bệch, một phần là vì gió lạnh, một phần là vì sợ. Thế nhưng cô không khóc, chậm rãi quan sát xung quanh, đây đã trở thành thói quen của cô. Từ khi sinh ra cô đã có trí nhớ, hơn nữa việc gì đã nhớ thì sẽ không quên được. Cô lớn lên ở Minh gia, làm bạn với ông ngoại, ông chú cùng bác Chí. Những lúc không có ai chơi cùng, cô sẽ im lặng ngồi một chỗ, chăm chú nhìn những cảnh vật xung quanh. Cô có cảm giác như bản thân có một mối liên kết nào đó với thiên nhiên.

Cô đang đứng ở sảnh chính Từ đường, xung quanh là bốn chiếc đỉnh đồng lớn đặt ở bốn góc. Chúng đều có niên đại lâu đời và được tạo hình như những chiếc đỉnh trước điện thờ vua chúa. Bên trong đỉnh không phải là nhang hương mà là đĩa đèn. Không biết chúng được thắp bằng ngọn dầu gì mà cứ như ngọc lưu ly, không hề lay động. Chính giữa sảnh là lưỡng nghi trện đồ nhỏ cao lên so với mặt đất. Trên bức tường đối diện với Khiết Băng lúc này là những hoa văn kỳ dị. Phải nói thêm là Từ đường không hề có cột phụ, giống như một căn nhà cổ, vì vậy chỉ cần đứng trước cửa là có thể thấy được những hoa văn này. Tất nhiên là với điều kiện không bị che mắt bởi các cơ quan.

Chăm chú quan sát những hoa văn trên tường, Khiết Băng đứng im không nhúc nhích. Sân Từ đường được lát bằng những viên gạch có màu sắc và kích thước khác nhau, nhìn sơ qua sẽ thấy nó như một bức tranh xếp hình bừa bộn. Cho dù là nhìn kỹ, nếu không có định lực chỉ sợ sẽ choáng váng, gặp ảo giác. Cô chắc chắn những viên gạch này được xếp theo quy luật, nếu sơ ý bước vào viên gạch khởi động cơ quan thì chính là tự sát. Hơn nữa cô cũng không đủ sức để khám phá nơi này, vẫn là đứng đợi ông ngoại thì hơn.

Nhìn một hồi lâu, mắt mỏi, miệng khô, bụng đói. Diệp Khiết Băng quả thực vô cùng chán nản. Sau này không nên xen vào chuyện của người khác thì hơn, đứng là tai bay vạ gió mà. Nói Minh Thanh Viễn không liên quan đến việc này, có quý mới tin! Ngồi xuống nhắm mắt lại điều chỉnh hô hấp, dẫn khí vào đan điền, tỏa đi khắp tứ chi bách hải. Cơ thể nhỏ bé của cô đã dần ấm lên, cảm giác với xung quanh cũng rõ ràng hơn.

Chợt, ánh sáng trong Từ đường tắt ngấm. Cả thân hình cô cứng đờ, từng lỗ chân lông đều dựng đứng cả lên. Sau một lúc lâu không thấy phía trước có động tĩnh gì, cô chậm chạp mở mắt ra. Đập vào mắt cô là một con mèo trắng - chính là con mèo đã dẫn đường cho cô ra khỏi trận pháp. Sững sốt một hồi, con mèo đã chậm rãi đi về phía cô. Cũng như lần trước, nó căn gấu quần cô kéo sang bên phải.

Không như lần trước, cô không ngoan ngoãn theo sau con mèo mà ngồi yên tại chỗ. Con mèo có vẻ nóng ruột, cứ cấn chắc lấy gấu quần cô mà lúi đi, như thể nếu cô không đi thì sẽ lỡ mất thứ gì đó rất quan trọng vậy. Nhíu mày nhìn con mèo một hồi, Diệp Khiết Băng hít sâu. Lần trước nó đã dẫn cô ra khỏi trận pháp, có lẽ lần này cũng thế thôi? Chậm chạp nhích chân về phía con mèo, trong lòng cô âm thầm niệm chỉ cần biết nó muốn cho cô xem cái gì, sau đó liền nhanh chóng quay lại.

Con mèo đưa cô bước một bước tới viên gạch bên trái, dừng lại. Sau đó nó dùng vuốt trên bên phải làm trụ, từ chỗ viên gạch thứ hai, cả thân hình nó bật lên nhẹ nhàng nhảy vào viên gạch thứ ba. Rồi nó quay đầu lại nhìn cô ý bảo làm theo nó. Không chút nghĩ ngợi, cô liền làm theo. Đi được 15 phút,

ngẩng đầu lên, cô đã thấy bản thân đứng trước lưỡng nghi trận đồ. Con mèo trắng đang đứng bên trên chờ đợi cô bước lên.

Bản tính tò mò trời bẩm, Diệp Khiết Băng nhanh chân bước lên, đi vào chính giữa lưỡng nghi trận. Đúng lúc cô bước vào tâm trận pháp, cả trận đồ liền lún xuống khoảng 30 cm so với mặt sàn. Chưa kịp để cô nhúc nhích, cả trận đồ liền xoay tròn, lún xuống sâu hơn. Những viên gạch trên sàn nhà cũng từ từ di chuyển. Dần dần chúng hình thành một biểu tượng vô cùng quen thuộc với cô. Đó chính là đồ đằng của Minh gia. Chỉ là bây giờ, cả người cô đã nằm sõng soài dưới sàn nhà, không thể cử động được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Văn tự cổ đại - Ác ma chân chính (2)

Diệp Khiết Băng mở mắt ra. Ánh sáng đột ngột khiến cô phải nheo mắt lại một lúc mới thích ứng được. Trước mắt cô lúc này là trần nhà màu trắng, trắng đến mức ánh sáng từ những viên gạch men được phóng đại gấp mấy lần ở đại sảnh lúc trước. Từ từ ngồi dậy, vừa rồi khi cử động được cô đã nằm xuống sàn trận đồ để đề phòng có nguy hiểm, dù sao có vẻ như cái sàn này không có cơ quan gì, hoặc có thể có nhưng khó mở ra, vậy nên ít nhất nó vẫn an toàn. Sau khi trận đồ hạ xuống đây, cô còn cẩn thận nghe ngóng xung quanh một hồi, xác định không có âm thanh gì mới mở mắt ra xem xét.

Bố trí của đại sảnh này cũng đơn giản như ở đại sảnh trước, có điều hoa văn trên tường phức tạp hơn rất nhiều so với hoa văn lúc trước, thậm chí nhìn nó 5 phút thôi Diệp Khiết Băng cũng cảm thấy choáng váng. Cô quyết định không nhìn nữa, quay đầu quan sát xung quanh. Nhìn một lúc, cô cảm thấy dường như những hoa văn trên tường nhà và những viên gạch dưới sàn có một mối quan hệ nào đó, nhưng lại không có cách biết được. Mím môi chán nản nhìn đại sảnh, trong lòng cô âm thầm mắng mỗ bản thân một trận.

Giữa lúc đi qua đi lại trên trận đồ, đột nhiên có thứ gì đó lóe lên ở phía Tây đại sảnh. Tò mò nhìn qua, phát hiện là một mảnh thủy tinh trong suốt, không có hình khối rõ ràng cụ thể. Mảnh thủy tinh nằm trên một viên gạch màu đỏ máu, cách chiếc đỉnh đồng khoảng tầm 3 mét về hướng trận đồ. Cảnh giác nhìn mảnh thủy tinh, cả người cô vô thức hình thành trạng thái phòng ngự.

Rõ ràng vừa rồi cô không hề nhìn thấy mảnh thủy tinh đó ở trong đại sảnh, trí nhớ của cô rất tốt. Vậy thì lý do nó xuất hiện ở đây là gì? Và làm sao nó có thể không một tiếng động mà nằm ở đó? Hay đây lại là loại trận pháp được dùng ở khu rừng trước Từ đường?

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, Diệp Khiết Băng liền nghiêng người nhìn lại chỗ mảnh thủy tinh nằm. Sau đó cô cẩn thận giữ cho mảnh thủy tinh nằm trong tầm mắt, chậm chạp lùi lại một bước, rồi sang phải, sang trái. Mãi đến khi mỗi chân mà vẫn không thấy mảnh thủy tinh biến mất, cô mới ngồi xuống trận đồ. Đột nhiên ánh sáng từ mảnh thủy tinh lóe lên một cái rồi vụt tắt. Cô vội nhìn lại thì thấy mảnh thủy tinh đã biến mất.

Cô thấy lạnh cả người, chân tay như không còn là của bản thân. Cơ thể nhỏ bé căng cứng vì khẩn trương cũng sợ hãi. Cô có cảm giác bản thân là con mồi bị nhốt trong một cái lồng, bên ngoài là những ánh mắt hung ác tàn độc. Cảm giác sợ hãi bao trùm lấy cô, người cô túa ra một lớp mồ hôi lạnh. Giống như bị một thứ áp lực vô hình nào đó đè nặng lên, cơ bắp trên người cô như bị ép chặt lại, đau nhức vô cùng. Không khí trong lồng ngực như bị rút hết đi, cô dần cảm thấy khó thở. Trước mắt dần hiện ra màu đen, song bản thân cô lại rất thanh tỉnh. Tất cả những đau đớn trên người cô đều cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Không biết đã bao lâu, chỉ biết khi Diệp Khiết Băng cảm thấy áp lực trên người mình dần biến mất thì cũng là lúc cô nhìn thấy bản thân đang ở trong một nơi tối đen như mực. Sở dĩ cô biết đây không phải đại sảnh ban đầu là bởi vì không khí nơi này âm thấp, tuy là tối nhưng cô vẫn cảm nhận được kiến trúc xung quanh đã thay đổi. Hơn nữa cho dù có che đi gạch men thì người đi trong đại sảnh vẫn có khả năng lơ mơ thấy được một chút.

Mím chặt môi không để bản thân bật ra tiếng khóc, Diệp Khiết Băng từ từ bình ổn nhịp thở. Sau khi kiểm tra cả người một lượt, thấy không có chỗ nào sưng đau bầm tím, cô liền thở phào. Đôi mắt cô đã quen với bóng tối nên có thể nhìn ra được đây là một mặt thất nằm sâu trong lòng đất. Cau mày khó hiểu, cô chợt nhớ ra việc Từ đường đang giam giữ một kẻ nguy hiểm tu luyện tâm pháp có thể điều khiển ý thức của kẻ khác, cả người liền đầy mồ hôi lạnh.

Thôi rồi, sao cô lại ngu ngốc như vậy? Nếu ngay cả tâm trí con người hần cũng có thể điều khiển thì một con mèo sao có thể làm khó hần chứ. Chẳng lẽ hần không muốn bị quấy rầy nên điều khiển con mèo dụ cô - kẻ xâm nhập trái phép - tới đây rồi giết đi? Hay là hần bị nhốt lâu quá nên chán, vừa đúng lúc cô chạy vào đây nên hần dụ cô tới đây làm trò tiêu khiển? Hoặc cũng có thể hần muốn thoát ra ngoài nhưng thiếu thứ gì đó nên dụ cô tới đây?

Càng nghĩ càng sợ, cô âm thầm mắng bản thân một phen. Sau khi trấn tĩnh lại, cô liền tìm cách để ra ngoài. Bây giờ không thể nào trông chờ ông ngoại đến cứu được, phải tìm tự lực cánh sinh thôi.

Quay đầu cẩn thận quan sát xung quanh, trong lòng cô lại đề cao cảnh giác với con mèo trắng. Hai lần vừa rồi tuy là do cô quá cả tin, nhưng cũng bởi cô không thể cảm nhận hoàn toàn tâm trí của con mèo đó. Nếu nó thật sự là do kẻ tu luyện tâm pháp linh hồn kia điều khiển thì quả thực cô không có cách nào để cảm nhận tâm trí của nó như động vật bình thường được. Ài, cũng là do cô chủ quan, tâm lý luôn ôm may mắn.

Chợt cô nghe thấy một âm thanh kì quái.

Cô đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh lạnh đi.

Áp lực đè nén cô lúc trước dần quay trở lại, dường như còn mạnh mẽ hơn.

Mắt cô bắt được một tia sáng le lói ở phía trước.

Tim cô đập mạnh dần, dường như cả người cô đều bị rút hết sức lực.

Không thể nhúc nhích, không thể chống cự, áp lực kia lại một lần nữa khiến cô đau đớn. Lần này, là đau buốt đê tận óc. Cảm giác như có thứ gì găm nhâm xương tủy cô, mang theo hơi lạnh tỏa ra toàn thân. Nếu là bị lạnh bình thường thì nơi bị lạnh sẽ dần mất đi cảm giác, song lần này cảm giác của cô lại được phóng đại. Cơ thể không có triệu chứng hôn mê vì mất thân nhiệt, ngược lại còn tỉnh táo hơn bình thường, các giác quan đều cảm thụ sự đau đớn điển hình người.

Rồi cô chợt nghe thấy tiếng xích sắt loảng xoảng vang vọng ở phía trước. Cảm giác nguy hiểm ngày một rõ ràng, len lỏi vào từng tế bào trên cơ thể cô. Lỗ chân lông trên người đều dựng đứng cả lên, ngay cả sự đau đớn đến tận xương tủy cũng không thể khiến cô không chú ý đến áp lực mãnh liệt phía trước.

Bất chấp thân thể đã không còn sức lực, cô dồn toàn bộ năng lượng còn lại trong người vào hai cánh tay, bò lết về phía sau. Song, diện tích bát quái trận đồ có hạn, khi bò đến phương vị Khảm cũng là lúc Diệp Khiết Băng cảm giác được con đầu dưới da thịt còn lớn hơn gấp bội. Toàn thân cô căng lên, những mạch máu dưới da nổi lên gồ ghề khiến làn da trắng trẻo của cô như đang có thứ gì chuyển động.

Tiếng xích sắt loảng xoảng như gần như xa, vẫn ở phía trước. Tuy không gian mật thất này rộng rãi lại có ít vật cản, song âm thanh xích sắt không vang vọng. Vậy thì chỉ có thể nói là do thiết kế của mật thất để ngăn chặn thanh âm kia không quấy nhiễu đến thánh giác của người đi vào. Mà người vào được đây chỉ có thể là cao thủ của Minh gia (trừ cô), vậy rất có thể kẻ đang bị giam cầm trong kia hoàn toàn có khả năng điều khiển kẻ khác chỉ bằng âm thanh!

Cẩn mồi không để tiếng kêu tràn ra khỏi miệng, giờ phút này Diệp Khiết Băng mới cảm nhận sâu sắc được thế nào là “hồi hận”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ HVăn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Văn tự cổ đại - Ác ma chân chính (3)

Không biết đã qua bao lâu, khi Diệp Khiết Băng lấy lại được thần trí cũng là lúc cơ thể của cô đã mất hết cảm giác. Mặc dù phải chịu đựng đau đớn trong thời gian dài nhưng cô không hề kêu lấy một tiếng. Nhanh chóng điều hòa hơi thở, tụ khí đan điền, cô nhắm mắt lại tập trung giúp cơ thể khôi phục khả năng đi lại.

Sau một hồi lâu, cô chậm rãi mở mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ. Tiếng xích sắt kia vẫn vang lên, dù không có tiết tấu nhưng chắc chắn là có người. Nếu kẻ gây ra áp lực hai lần vừa rồi cho cô là người học tập tâm pháp kia thì sao lại không thấy có động tĩnh gì?

Cau mày ngẫm nghĩ, Diệp Khiết Băng quyết định ngồi tại chỗ. Cơ thể cô tuy phải chịu đau đớn song da thịt bên ngoài lại không hề có dấu vết gì, mà hiện tại cảm giác đó cũng đã biến mất, chỉ còn lại sự bần rùn của cơ thể nói cho cô biết cơn đau đó đã xảy ra. Khó chịu khiến cho việc hít thở không thông thuận nên cô quyết định dừng lại xem xét xung quanh.

Mắt cô đã hoàn toàn quen với bóng tối nên có thể nhìn ra được mật thất này ngoài nơi cô đang ngồi ra thì còn một hành lang nhỏ hẹp thông với một nơi khác - chính là nơi có tia sáng phát ra mà cô vừa mới nhìn thấy trước khi thừa nhận đau đớn. Rất có thể đó chính là nơi đang giam giữ kẻ nguy hiểm nhất lịch sử Minh gia - Văn Đình Viêm.

Vì sao hắn họ Văn mà lại là người Minh gia? Diệp Khiết Băng không biết, thế nhưng cô chắc chắn rằng người này không phải loại người dễ đối phó. Cứ nhìn việc cô có thể xuống tới nơi này là biết, ngoại trừ người thiết lập và người hiểu rõ cơ quan thì không còn ai có thể điều khiển việc đóng mở cơ quan nữa. Mà hiển nhiên Văn Đình Viêm không thể nào là người thiết trí cơ quan trong Từ đường trăm năm của Minh gia, vậy chỉ còn lại một khả năng, đó chính là hắn đã hiểu rõ cách thiết trí và khởi động cơ quan trong Từ đường.

Một kẻ bị giam cầm lâu như vậy ắt hẳn đã tìm được cách bố trí cơ quan trong mật thất. Chưa kể đến trí thông minh của hắn, chỉ riêng việc hắn có thể tu luyện tâm pháp linh hồn đã nói lên rằng linh hồn của hắn vô cùng mãnh mẽ, ý chí cũng cực kì kiên định. Im lặng hồi lâu không thấy động tĩnh gì khác ngoại trừ tiếng xích sắt, Diệp Khiết Băng đánh bạo nằm xuống cảm nhận xung quanh.

Cả người cô thả lỏng, tâm trí bình thần đón nhận những cảm giác từ không gian. Xúc giác của cô cảm nhận được mặt trận đồ làm bằng đồng đen, không khí có chút lạnh lẽo của nơi quanh năm không thấy ánh sáng, lại nằm sâu trong lòng đất. Thánh giác cô nghe được tiếng xích sắt nhưng không nghe được tiếng hít thở của con người. Khứu giác của cô ngửi được mùi hương ẩm mốc trong không khí, trong đó còn phảng phất mùi thối rữa, mùi máu trộn lẫn với mùi thịt cháy khét và mùi mồ hôi. Tất cả những cảm nhận đó khiến cho theo bản năng, cô liền không thích mật thất này.

Trong lòng cô cảm thấy không thoải mái, thậm chí có chút sợ sệt. Chẳng lẽ Văn Đình Viêm đã chết rồi? Nhưng mùi máu vẫn còn rất mới, mà cô cũng chắc chắn rằng việc mình bị đưa xuống mật thất là do người làm. Lí do rất đơn giản, nếu là mèo hay bất cứ con vật hoang nào vô tình chạm vào cơ quan thì cùng lắm cũng chỉ có thể đưa cô xuống đại sảnh phía trên mà thôi. Cho dù cô chưa học về cơ quan song bên trong thư viện của ông ngoại có rất nhiều

loại sách, trong số đó đương nhiên có những quyển nói về cách thiết kế và bố trí cơ quan. Ông ngoại cô là người thông tuệ lại khiêm tốn, cho dù ngoài mặt khoe mẽ cỡ nào thì cũng là từ thực tế, còn bình thường ông luôn chú trọng việc trau dồi tri thức. Càng đi sâu xuống dưới thì cách vận hành cơ quan càng phức tạp, nếu một loài vật hoang nào đó có thể mở ra cơ quan lần đầu thì là do may mắn, còn đến lần thứ hai thì chính là thành tinh. Thậm chí để mở ra lần đầu cũng khó khăn vô cùng bởi loài vật không phải con người, tuy chúng có thể cảm nhận nguy hiểm tốt hơn nhưng lại không thể có khả năng ứng biến linh hoạt của con người.

Không để cho cô chờ đợi lâu, tiếng xích sắt loảng xoảng chợt im bật. Diệp Khiết Băng cảnh giác vểnh tai nghe ngóng, không bỏ sót bất cứ tiếng động nào trong mật thất. Song, khi cô cố gắng nắm bắt lấy một thanh âm nào đó ở phía trước để phán đoán vị trí của người ở trong mật thất thì thình lình, một giọng nói khàn đặc, nhẹ nhàng, ôn nhu mà rợn tóc gáy vang lên ngay trên đầu cô. Âm thanh ấy như một luồng khí lạnh xộc thẳng từ đỉnh đầu cô xuống toàn thân:

“Bé ngoan, bây giờ đã là 12h đêm rồi, sao còn chưa ngủ? Có cần ta đắp chăn cho không?”

Nếu là trẻ con bình thường chỉ sợ đã sớm gào khóc ầm ĩ, còn Diệp Khiết Băng có lẽ là sợ đến mức không thể sợ hơn được nữa, vậy nên cô bất động, tận lực thả chậm nhịp thở sao cho giống khi đang ngủ. Song có lẽ đối phương không có ý định để cho cô ngủ ngon, mà thực ra cũng chẳng mấy ai ngủ ngon được khi phải nằm trước mặt một kẻ giết người như ngóc, vì thế hần liền tiếp tục cất giọng như gọi hồn:

“Nếu mà không ngủ được thì ngồi dậy nói chuyện với ta đi, ở đây một mình nhàm chán lắm đó. Hơn nữa, mỗi khi ta buồn chán thì thường muốn giết người làm tiêu bản, chắc người không muốn bản thân biến thành một cái tiêu bản đâu nhỉ?”

Giọng điệu của hần như thể đang nói chuyện với người bạn thân vậy, câu hỏi thốt ra như hỏi xem người đã ăn cơm chưa, tự nhiên đến mức thái quá. Nghe được câu hỏi của hần khiến Diệp Khiết Băng không khỏi âm thầm mặc niệm cho bản thân, sau đó cô hít sâu, mở mắt đối diện với kẻ được tôn xưng là người nguy hiểm nhất Minh gia - Vân Đình Viêm.

Diệp gia.

“Cha, có phải cha sắp đón bác Minh cùng em gái về nhà không?” - Giọng nói non nớt của một cô bé ba tuổi mặc váy lụa màu hồng phấn cùng với áo khoác dạ trắng làm nổi bật gương mặt bầu bĩnh xinh xắn vang lên. Khác với Diệp Khiết Băng, cô bé này có sự hồn nhiên vui tươi dễ gây thiện cảm cho người khác. Đôi mắt đen láy cùng hàng mi dài khiến cho gương mặt cô thêm một phần hoạt bát thông minh. Đây chính là Diệp Tuệ Phuong - Đại tiểu thư Diệp gia, con gái của Diệp Phi Vũ và Liễu Như Lan.

“Đúng thế, có điều con không cần phải quan tâm nhiều đến bọn họ làm gì. Rất nhanh thôi, con sẽ là người thừa kế danh chính ngôn thuận của ta. Từ giờ đến lúc đó con chỉ cần chuyên tâm luyện tập, khi nào một thi đề Huyền sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho.” - Đáp lại lời cô là một giọng nam trung niên trầm thấp, mang theo sự dịu dàng yêu thương. Người này không ai khác chính là Diệp Phi Vũ - cha ruột của Diệp Khiết Băng. Trên gương mặt quanh năm luôn bình tĩnh giờ hiện lên thần sắc hiền từ như một người cha chân chính mà từ trước tới giờ hần chưa hề biểu lộ ra khi gặp Diệp Khiết Băng.

“Cha à, dù sao họ cũng là người nhà, nếu quá mức vô tâm thì cũng không tốt, người nói xem có đúng không?”

“Con nghĩ thế nào thì cứ làm như vậy, không có gì phải lo lắng cả, cha sẽ không để kẻ nào làm tổn thương đến con.”

“Hi hi, con vẫn biết cha yêu con nhất mà.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Văn tự cổ đại - Ác ma chân chính (4)

Đập vào mắt Diệp Khiết Băng là một gương mặt vô cùng kinh khủng, có thể nói là hoàn toàn vượt qua khỏi nhận thức của con người. Một bên con người lồi hẳn ra ngoài, trông như mắt của kẻ sắp chết đang trợn trừng vậy, vô cùng kinh dị. Bên mắt còn lại thì sưng to, bầm tím không còn nhìn được ra hình nữa. Khuôn mặt loang lổ, chằng chịt những vết sẹo lồi lõm, thậm chí còn có vết thương không thể khép miệng lại, da thịt xung quanh đã dần thối rữa. Cô nhìn ra được những vết thương kia là do sắt nung nóng gây ra.

Với gương mặt này thì đảm bảo ai nhìn cũng bị hần dọa mất nửa cái mạng, Diệp Khiết Băng nhuróng mảy nghĩ ngợi. Có lẽ là cô đã chuẩn bị tâm lí từ khi nghĩ thấy mùi trong mật thất, cũng có thể do đã bị dọa sợ đến choáng váng, biểu hiện của Diệp Khiết Băng lúc này quá mức quái dị khiến cho kẻ kia cũng không khỏi sùng sốt.

Một thoáng im lặng ngắn ngủi qua đi, kẻ kia nhìn Diệp Khiết Băng bằng ánh mắt như đứa trẻ lần đầu nhìn thấy đồ chơi. Mặc dù trông mặt trái của hần trông chẳng khác nào kẻ sắp chết, song cảm xúc của hần quá mức rõ ràng khiến cô không khỏi bối rối. Chẳng lẽ bị giam ở nơi này quá lâu nên thần kinh người này không ổn định? Mà khoan, vừa rồi cô không nghĩ được mùi của người sống nhưng trong nháy mắt hần cất tiếng thì cô lại khẳng định chắc

chấn rằng hẳn không phải yêu ma quỷ quái gì, là một người sống!? Che giấu hơi thở cô có nghe qua, nhưng còn che giấu mùi hương, còn đạt tới mức xuất quỷ nhập thần như vậy thì đúng là lần đầu mới thấy.

Trong lòng âm thầm tán thưởng ca ngợi kẻ trước mắt, cả người cô lại tiếp tục rơi vào trạng thái “lờ”. Không phải cô không sợ, chỉ có điều với tình hình trước mắt thì cảm xúc đều chỉ là dư thừa, quan trọng là phải bình tĩnh. Nếu thực sự không sống được thì cũng phải chết rõ ràng.

“Bé con, làm sao người vào được đây?” - Nâng tay vuốt cằm, đầu hẳn hơi nghiêng khiến con người cũng chuyển động theo làm Diệp Khiết Băng có cảm giác trước mặt cô là một hình nộm chứ không phải người.

“Không phải người muốn ta vào sao?” - Đối phương có vẻ háng hái bưng bưng, tựa như lâu ngày không gặp người nên rất phấn khởi muốn trút bầu tâm sự. Chỉ là cô đang lờ, hơn nữa cô chưa ăn tối vì thể cô thực sự không đủ sức chơi trò đầu trí với hẳn.

“Hờ? Không phải người ham chơi nên mới đi xuống đây sao?” - Đối phương kinh ngạc nhướn mày, vô tội hỏi, chỉ là tóc hẳn bù xù đến mức che hết cả lông mày, hơn nữa gương mặt lại biến dạng đến mức kinh khủng khiến cho người nào nhìn vào cũng đều ghê sợ, dĩ nhiên động tác của hẳn sẽ làm cơ mặt giãn giãn, sau đó biến dạng hơn một chút, sau đó...

“Nếu người không muốn thì ta có thể đi xuống tận đây sao?” - Miễn cưỡng đáp lại câu hỏi của hẳn, Diệp Khiết Băng không kim được mà che miệng ngáp. Tức thì mùi hương nồng nặc của mặt thất nhanh chóng ập tới khiến cô khó chịu nhắm mắt lại.

“Ta ghét nhất là loại người thích tự cho mình là đúng.” - Đột nhiên sắc mặt đối phương biến đổi, cả người tản ra sát khí mãnh liệt, con người lòi ra ngoài càng giống như đã chết, trợn trừng lên. Gương mặt vặn vẹo, những vết sẹo cùng vết thương chi chít nổi lên giống như có thứ gì ở bên dưới đang chuẩn bị nhảy ra vậy.

Khả năng biến đổi sắc mặt này cũng quá giỏi đi? Diệp Khiết Băng thức sự rất muốn trợn mắt mà hỏi hẳn rốt cuộc có phải sống dưới đất quá lâu mà đầu cũng thối luôn rồi không? Có điều cô cũng hiểu tình trạng bản thân lúc này, vì thế cô tiếp tục giả chết lâm sàng, chỉ có mắt là vẫn mở.

Nhìn con bé con đang trợn tròn mắt nhìn bản thân, Vân Đình Viêm sâu sắc thấu hiểu cảm xúc của những kẻ từng bị hẳn đem ra làm trò đùa lúc trước. Mặc dù con bé này không có chút đáng về nào là đang đùa giỡn hẳn, nhưng chính vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên này khiến hẳn có xúc động muốn chém người. Cái loại cảm giác ngậm bồ hòn làm ngọt này lâu lắm rồi hẳn mới lại được thấy.

“Nhóc, người có muốn ra ngoài, trở về với cha mẹ không?” - Thoắt cái, giọng nói của hẳn đã trở lại với tông nhẹ nhàng trầm mến.

Trong lòng Diệp Khiết Băng hiện tại đang liều mạng hò hét: Bác già à, bác có muốn dụ dỗ trẻ con thì cũng phải dẫn dắt cho khéo vào chứ! Chẳng lẽ sống dưới đất lâu quá, tâm pháp của bác cũng bị biến chất luôn rồi à??? Vừa mới dọa con nhà người ta sợ gần chết xong, giờ lại đòi sắc mặt ngay được.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt cô không hề biểu lộ ra. Ngay sau khi nghe được câu hỏi của Vân Đình Viêm, trên mặt cô hiện lên sự mong đợi tha thiết xen lẫn chút chần chờ, sợ hãi và rụt rè.

“Có ạ, bác có biết đường ra khỏi đây không ạ?”

“Có, nhưng ta rất yếu, không đủ sức chỉ đường cho người.” - Diệp Khiết Băng nhắm mắt lại, che đi tia khinh bỉ thoáng hiện dưới đáy mắt: Bác già, bác không đủ sức chỉ đường nhưng lại đủ sức đứng đây nhát ma trẻ con hả? Sức ở đâu mà bác nói lắm thế? Chỉ đường cho cháu thì mất mấy mililit nước bọt của bác hả? =.=

Trên mặt cô lại hiện ra sự thất vọng cùng buồn bã. Lại mở mắt ra, đập vào mắt cô là gương mặt biến dạng kia cùng với biểu tình vô (số) tội - “Nếu người muốn biết đường ra ngoài thì phải giúp ta một việc trước đã.”

Chậm rãi ngồi dậy đối mặt với hẳn, cô giữ cho hơi thở không loạn, mặt không lộ ra tâm tình. Vân Đình Viêm mặc một bộ quần áo kiểu cổ nhưng đã cũ nát sờn chỉ đến mức không nhìn ra màu lúc trước.

“Việc gì ạ?”

“Chính là tháo giúp ta mấy sợi dây xích này, chìa khóa chỉ ở xung quanh đây thôi.”

“...” - =_ = Không lẽ hẳn thực sự lấy giả làm thật hả? Cô không có ngốc đâu.

Ngay lúc này, đột nhiên cô cảm nhận được rung chấn đến từ lòng bàn chân, hay đúng hơn là từ dưới nền mặt thất truyền lên. Đang kinh ngạc sững sờ thì một luồng hơi thở thơm mát phả vào mặt, cả người cô liền lạnh đi. Vân Đình Viêm nghiêng người về phía trước, mặt hẳn ghé sát vào mặt cô. Nhìn gương mặt khủng bố trước mắt, Diệp Khiết Băng chăm chú quan sát, mong tìm ra được một chút không tự nhiên nào đó để khẳng định khuôn mặt này là giả, song cô đành bỏ cuộc. Đường nét tự nhiên, mùi máu cùng thịt rữa cũng không phải là giả. Quan sát một hồi lại khiến cô thấy mặt tự nhiên.

“Nha đầu không tệ, người nhớ cho kĩ, tên ta là Vân Đình Viêm.”

Còn chưa kịp để cô tiêu hóa hết ý nghĩa của câu nói này, trước mắt cô liền tối sầm. Con đầu như lũ cuốn tràn vào đại não, trực tiếp bỏ đầu của cô làm đôi. Từng đợt đau buốt truyền đến, kèm theo là những kiến thức cổ quái khác thường. Giữa lúc đang dùng hết mười phần tinh thần để tiếp thu chúng, khi cô thấy con đầu đã giảm bớt phần nào thì cũng chính là lúc Vân Đình Viêm đập cho cô một cú lăn ra giữa trận đồ. Ngay sau đó là cảm giác chuyển động quen thuộc, Diệp Khiết Băng liền biết, cô lại phải tiếp tục đi dạo trong Tử đường rồi. Chỉ là không biết tiếp theo sẽ là cái gì, hình như cứ xuống thêm một tầng thì cảm giác nguy hiểm lại càng lớn.

Ý thức cô rốt cuộc tan rã.

“Lão gia, cơ quan trong Từ đường đã bị thay đổi như vậy, liệu có phải...vì kia...đã thoát được rồi không?”

“Ăn nói cẩn thận đó, vị đó chính là e sợ thiên hạ không loạn. Năm đó ngoan ngoãn chịu trời có lẽ cũng là do tùy hứng mà thôi. Bây giờ để hẳn chú ý tới người thì có mười ba cái mạng cũng không đủ để chết đâu.”

“Lão đệ, chú nói tiểu Băng hiện tại có nguy hiểm không?”

“Lão huynh, anh già, anh có lo cũng chẳng được gì, chỉ càng thêm loạn mà thôi. Bây giờ không phải lúc sợ sệt không đâu, chú ý bước chân anh trước đã. Có giữ được mạng ra khỏi đây thì hãy nghĩ đến an nguy của con bé.”

“Cũng phải, chỉ là không nghĩ tới ở trong này trăm năm, vị đó không những không chút thay đổi, ngược lại còn cường đại hơn nhiều so với lúc trước nữa.”
- Vừa cẩn thận di chuyển tránh ám khí cùng khói độc, lại vừa tính toán bước đi cùng phương hướng bản thân đang đứng, Minh Duệ tâm bình khí hòa nói chuyện với Minh Cần.

“Haha, nếu là người thường thì chuyện này đáng nói, còn nếu là nhắc đến vị ấy thì chỉ có chuyện chúng ta không nghĩ đến chứ không có chuyện gì là không thể xảy ra.” - Nghiêng người tránh ba mũi phi tiêu, bước hai bước sang phải rồi lại lùi một bước rồi tiến ba bước về bên trái, Minh Cần vẫn trung gương mặt tươi cười hiển hậu ra phân cao thấp với khuôn mặt cá chết của anh trai.

Quán gia Minh Lâm dùng chín phần tinh thần để theo kịp bước chân của hai vị gia chủ Minh gia, phần còn lại là để lau mồ hôi trên mặt. Ông vừa đi như chạy, vừa thầm oán: hai lão già vô công rồi nghề này, thừa biết ông không theo kịp mà còn đi nhanh như vậy. Không phải chỉ là nói Diệp Nhị tiểu thư lãnh ít dữ nhiều thôi sao, chính hai người cũng đang lo cho cô bé ấy còn gì, ông chỉ nói ra tiếng lòng hộ hai người đó thôi, ai ngờ liền phải dốc cả cái mạng già đi chạy nhảy như điên một đường vào từ đường của Minh gia chứ? Hai lão già mất nết!

“Diệp Khiết Băng không có việc gì chứ?”

“Thưa thập tam tiểu thư, tiểu tiểu thư đi lạc vào rừng cấm, hiện tại hai vị gia chủ đã đưa người đi tìm rồi ạ.”

“Vậy sao, tôi biết rồi.”

Người giúp việc liền nhanh chóng ra khỏi phòng, trả lại sự yên tĩnh cho không gian. Khó chịu cau mày, Minh Hiểu thì thảo:

“Quả nhiên là thứ không ra gì, đã không giúp đỡ ai thì thôi, lại mang đến phiền toái như thế. Nếu lần này trở về còn như vậy, nói gì đến Diệp Phi Vũ, ngay cả Diệp Tuệ Phương nó cũng chẳng đâu nổi.”

Đêm, còn rất dài. Rất nhiều người không ngủ được. Trời vẫn chưa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Văn tự cổ đại - Ác ma chân chính (5)

Nhập nhèm tỉnh lại đã là chuyện của một tiếng sau, Diệp Khiết Băng lại một lần nữa cảm nhận được sự thay đổi của hoàn cảnh xung quanh. Chấn chùng mở mắt nhìn xung quanh, cô thấy mình đang nằm ở một đầu của một thông đạo dài, hẹp. Ánh sáng phát ra từ chiếc đèn bão gắn trên cao soi tỏ rõ ràng một khoảng rộng. Hai bên vách tường có những hoa văn cổ quái kì lạ, cô cảm thấy chúng như những hoa văn cô đã nhìn thấy ở hai sảnh chính của Từ đường.

Ruya - Văn tự cổ đại, cái khuôn của mọi ngôn ngữ trên thế giới.

Đột nhiên trong đầu cô hiện lên dòng chữ này, sau đó là vô số những kí tự khác dần hiện lên trong trí não cô. Giống như có ngọn đuốc thấp sáng những dòng chữ chìm trong bóng tối, cô có thể nhìn được những trang sách mang nội dung về Ruya. Hơn nữa còn là nội dung chính thống, chưa hề qua sao chép hay phục chế, vì thế lại càng quý giá hơn, không, phải nói là vô giá. Chỉ cần học được 100 chữ Ruya chính thống là có thể thông hiểu hơn 10 loại ngôn ngữ khác nhau, thậm chí còn có thể thông hiểu rất nhiều loại chữ văn, nếu cô học hết tất cả những chữ hiện lên trong đầu bây giờ, vậy chẳng phải là ngay cả tiếng của động vật, còn có cả chữ văn của đối phương cô cũng có thể hiểu được hay sao?

Có điều hiện thức lúc nào cũng tàn khốc. Diệp Khiết Băng cố gắng dừng những dòng chữ đang không ngừng nhảy múa trong đầu lại, chậm chạp điều chỉnh lại hơi thở để xoa dịu bớt cơn đau đầu cùng sự nhức nhối khắp người. Thân thể này của cô từ bé đã yếu hơn những đứa trẻ khác, huống hồ đã hơn

nửa ngày chưa ăn gì, lần này về được thì hẳn là phải ốm một trận. Nếu bây giờ tham lam học hết toàn bộ, chỉ sợ chưa hiểu được bao nhiêu đã đi đòi nhà mà rồi.

Nghiêng đầu quan sát văn tự trên tường, tuy chỉ hiểu được phần nhỏ song trí nhớ của cô rất tốt. Chỉ cần nhớ kĩ rồi sau này từ từ học dần là sẽ quen. Thế là Diệp Khiết Băng chậm chạp đứng dậy, nhanh chóng nhớ kĩ văn tự trên tường rồi bước lên trước từng bước một. Vừa đi, cô vừa tăng dần tốc độ ghi nhớ của bản thân, đây là một cách luyện tập mà cô hay dùng khi rảnh rỗi.

Đi được khoảng 10 bước, gần qua khỏi vùng chiếu sáng của hai chiếc đèn bảo thì đột nhiên phía trước có hai chiếc đèn y hệt sáng lên, đồng thời hai chiếc đèn phía sau tắt phụt. Liên tiếp mấy lần như vậy, cô liền hiểu là do nơi này có cơ quan cảm ứng, nhưng tạm thời nó sẽ không làm hại đến cô. Chỉ là không biết phía trước hành lang là cái gì, nếu chẳng may đập trúng phải nút khởi động cơ quan thì coi như đời cô xong.

Không biết đã đi bao lâu, đến khi cô cảm thấy mỏi rã rời thì cũng là lúc bước đến chỗ ngoặt của hành lang. Diệp Khiết Băng giật mình kinh ngạc, hóa ra này giờ cô luôn đi theo đường thẳng. Nhưng như vậy rất vô lí, cho dù mặt đất có được xây sâu dưới lòng đất đi chăng nữa cũng không có khả năng dưới cả lòng sông Uẩn được. Vậy thì chắc hẳn hành lang này không thẳng như cô thấy. Chỉ là không biết nó vòng ra ngoài hay xoay vào trong nữa.

Diệp Khiết Băng đột nhiên muốn khóc, cô tìm đủ mọi cách để nước mắt chảy ra mà không sao làm được. Mắt ứ mảy châu, cô không ngừng làm bầm trong đầu: Mau khóc đi~~~Mau khóc đi~~~Mau khóc đi.....

Năm phút sau..

Diệp Khiết Băng trầm mặc nhìn bắp tay trắng nõn đã bị cẩu véo đến thâm tím ngấn người. Gương mặt trắng trẻo tái nhợt không có vẻ hoạt bát, đôi mắt không có tiêu cự khiến cô như một con búp bê giữa hành lang tối đen. Ánh đèn bảo chiếu lên gương mặt cô tạo nên sự ma mị cuốn hút kì lạ. Chỉ là...

Tại sao ta không thể khóc được vậy há???

Nghe nói khi gặp phải sự việc căng thẳng đáng sợ cần phải có biện pháp giải tỏa tâm tình, mà biện pháp nhanh chóng nhất chính là khóc một trận thống khoái. Khóc có thể giúp xả stress, giảm căng thẳng mệt mỏi, còn có thể thái độ được nữa. Nếu không kịp thời giải tỏa, bị ám ảnh thì sẽ để lại di chứng tâm lý suốt đời, thậm chí ảnh hưởng đến trí não và thần kinh nữa.

Thờ dài chán nản, cô vừa tiếp tục ghi nhớ cổ văn, vừa lần mò lối ra. Thôi vậy, dù sao trước mắt vẫn cần phải tìm ra cách trở lại nhà chính Minh gia, còn về vấn đề tâm lý thì kệ đi, nếu không lưu lại ám ảnh thì tốt, còn không thì cũng là do cô không may mắn.

Kỳ thực, Diệp Khiết Băng lo lắng có chút hão huyền. Chỉ riêng việc còn có thể bảo trì bộ dáng tâm bình khí hòa đứng đây suy xét tới ba cái vấn đề vớ vẩn này đã đủ để nói lên tinh thần của cô rất tốt, rất vững vàng. Chưa kể đến việc trải qua hơn nửa ngày mệt mỏi, ba lần chịu áp lực tinh thần cùng chứng khí xâm nhập mà vẫn có thể đi đứng bình thường, thậm chí còn thần nhiên ghi nhớ văn tự trong khi tìm đường thoát ra bên ngoài. Nếu để mấy kẻ kháo cô biết được chỉ sợ sẽ bỏ não cô ra xem nó cấu tạo như thế nào.

Đang đi lên phía trước cô chợt dừng lại, nghi ngờ nhìn vách tường.

Sao lại thế này, những kí tự ở nơi cô tỉnh dậy giờ lại đang xuất hiện trước mắt cô?

Ruya không bao giờ có hai kí tự giống hệt nhau, vì thế mỗi một nơi cô đi qua, nội dung tương ứng của kí tự đó liền lần lượt xuất hiện trong đầu cô. Còn bây giờ cô chắc chắn rằng đây là nơi cô bắt đầu ghi nhớ, không chỉ bởi trong đầu cô vẫn là nội dung ấy mà còn là bởi trước khi đi, cô đã lưu lại nơi này một mùi thảo dược đặc trưng trong thứ thuốc bổ cô vẫn uống hằng ngày. Thứ thuốc đó có một mùi hương kì lạ, rất nhẹ, rất nhạt, ngoại trừ người có giác quan linh mẫn, trí nhớ cùng cảm quan nhạy bén thường xuyên uống ra thì không còn ai có thể ngửi thấy. Tất nhiên người sắc thuốc cũng có cách để ngửi được, song mùi vị này rất dễ lẫn vào không khí, đặc biệt là ở nơi có mùi ẩm thấp rất nặng này thì nhất định phải có khứu giác cùng trí nhớ tốt để phân tích mùi.

Diệp Khiết Băng nhăn mặt, cô cho rằng chỉ cần đi theo văn tự là có thể ra ngoài nhưng giờ cô liền biết bản thân quá ngây thơ rồi. Văn tự cổ đại có hằng hà sa số, đâu phải một con nhóc một tuổi rưỡi như cô có thể học nhanh chóng như vậy. Chẳng qua hiện giờ quay trở lại chỗ cũ, vậy chắc hẳn hành lang vừa rồi là một đường thẳng khép kín.

Mà khoan...

Hình như từ khi bắt đầu cho đến lúc rẽ vào chỗ ngoặt thì cô đều đi theo đường thẳng nhỉ? Cô mãi đi theo ánh đèn nên không để ý đến xung quanh, chắc hẳn chỗ ngoặt ấy vẫn còn có một con đường nào khác nữa, có thể là một chỗ ngoặt ngược lại với hướng cô đang đi, cũng có thể là được cơ quan che lấp.

Diệp Khiết Băng mím môi, nghiêng đầu ngẫm nghĩ. Cô đưa tay lên che miệng khi ngáp, và chợt nhận ra chiếc áo len lông xù màu trắng của mình vẫn thuần một màu trắng, như chưa hề chạm trán với nền Tử đường và gian đại sảnh trước đó. Nhường mày, cô cảm thấy quái lạ.

Không lẽ là kẻ khủng bố thẩm mỹ kia làm?

Một suy nghĩ hoang đường xuất hiện trong đầu cô. Nheo mắt lại, cô cảm thấy hình như trong tâm trí cô còn có thêm một mối liên kết với kẻ khác nữa. Giống như...Tinh thần không?

Thoát cái, cả người cô lạnh toát. Không phải chứ? Hẳn ta định làm gì? Tại sao cô lại bất cần như vậy?

Tinh thần khổng - khổng chế tinh thần - là một trong những chiêu thức đặc trưng thuộc về dị năng tinh thần - một dị năng cực kì hiếm có với sức mạnh vượt trội và khả năng bạo phát cực cao. Những kẻ có dị năng tinh thần có sự linh hoạt, dẻo dai và trí thông minh hơn hẳn những kẻ mang năng lực của 12 nguyên tố tự nhiên: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Băng, Quang, Âm, Không gian, Thời gian. Bù lại, những người sở hữu dị năng tinh thần thường có tuổi thọ ngắn hơn hẳn những dị năng giả khác.

Nếu sức mạnh tinh thần tăng quá nhanh mà năng lực khổng chế (còn được gọi là khổng năng) cùng sử dụng (còn được gọi là ứng năng) của dị năng giả không theo kịp = Năng lượng mất kiểm soát = Chết.

Nếu sức mạnh tinh thần đã đạt tới độ bão hòa mà không thể vượt qua khảo nghiệm cuối cùng để tái tạo lại thân thể = Tan thành tro bụi = Chết

Nếu sức mạnh tinh thần cùng khả năng khổng chế dị năng còn chưa đạt tới một tình trạng gọi là “Thông linh” - có thể câu thông linh thức cùng vạn vật - mà đúng hơn là chưa thể chủ động điều khiển đồ vật xung quanh, vậy chẳng khác nào người bình thường.

Chưa kể đến việc cơ thể của dị năng giả hệ tinh thần thường yếu hơn dị năng giả khác, vì thế với những kẻ chưa thể “Thông linh” thì ngay cả người bình thường cũng mạnh hơn họ nhiều lắm. Trừ phi rèn luyện cơ thể kết hợp với các biện pháp khác để tăng cường sức khỏe từ nhỏ, bằng không thì chắc chỉ có thể trông chờ vào sự thông minh trời phú mà vượt khó.

Tất nhiên cơ thể không khỏe mạnh có thể từ nhiều nguyên nhân, song chủ yếu là bởi các chất dinh dưỡng trong cơ thể người mẹ khi mang thai dị năng giả hệ tinh thần đã chuyển hết vào các noron thần kinh trong não rồi.

Trong lòng Diệp Khiết Băng hiện tại là ngường mộ cùng với đau khổ. Một con nhóc như cô làm sao chống được tinh thần khổng của cái vị kia hả???

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Văn tự cổ đại - Ác ma chân chính (6)

Diệp Khiết Băng không biết hiện tại mình nên có biểu tình gì.

Vì sao cô lại xui xẻo như vậy nha? Vẫn là bản thân còn quá mức lạc quan hả?

Mím môi khổ sở hồi tưởng lại cảnh vừa rồi...

Ừm, hình như là cô quay lại chỗ rẽ ngoặt, đúng vậy. Sau đó hoàn toàn không thấy hướng ngược lại có lối đi (đĩ nhiên), vì vậy cô bắt đầu lo mọ tìm tòi xung quanh. Qua một hồi lâu không thấy có hiện tượng gì khác lạ, cô vẫn bèn gan vững chí nhìn mấy cái văn tự trên vách tường xem có thể tìm ra manh mối gì không. Nhìn thôi dĩ nhiên không đủ, cô liền bắt chước nhân vật trinh thám nào đó trên phim, lấy tay gõ lên từng chỗ. Bởi vì chiều cao có hạn, vì vậy cô gõ được một lúc thì không chỉ tay đau mà chân cùng cổ cũng nhức mỏi vô cùng.

Đúng lúc cô ngồi xuống xoa bóp toàn thân thì không biết tay trái quơ quơ phải cái chốt gì, chỉ thấy có một chỗ nào đó trên vách tường đột nhiên lõm vào. Lúc đó cô biết mình phải ngồi dậy nhưng mệ là bệnh lười mẫn tính lại tái phát, hơn nữa cũng ôm tâm lí may mắn rằng kẻ đáng sợ nhất nơi đây đã gặp rồi, cho dù tiếp theo có gặp phải thứ gì đi chăng nữa chắc cũng không đáng sợ hơn được.

Và thế là...

Cô liền hoa hoa lệ lệ rơi xuống dưới...

Cảm giác không ngừng rơi xuống dưới, không thể điều khiển được bản thân khiến cho cô tiếp tục cảm thấy hối hận...

Đến khi thần trí tỉnh táo lại, đã có thể cử động như ý muốn thì cô tiếp đất...

Mà cũng không thể nói là tiếp đất, là tiếp nhân thì đúng hơn...

Và cái con người xui xẻo này...

Lại là Văn Đình Viêm - kẻ nguy hiểm nhất trong lịch sử Minh gia.

Có điều, lần này là bản thể.

(Đừng hỏi vì sao Diệp Khiết Băng biết được, hiện tại Văn Đình Viêm có nói hán là Sáng thế thần đi chăng nữa cô cũng phải gạt đầu tin tưởng. Không tin không sống được đâu, hán là dị năng giả hệ tinh thần đấy. QAQ)

“Như thế nào? Còn chưa có tìm được sao?”

“Vâng thưa tiểu thư, nghe nói cấm địa có rất nhiều trận pháp, tiểu tiểu thư vào đó chỉ sợ không thể chỉ ngày một ngày hai mà ra được.”

“Hừ, căn bản là ham chơi. Chính mình liên lụy vào không nói, còn gây rắc rối cho người khác.” - Minh Hiểu mím môi, trong mắt hiện lên sự không kiên nhẫn cùng phiền chán.

Hàn quân gia liếc nhìn gương mặt tinh xảo tuyệt luân của thập tam tiểu thư cùng biểu cảm trên mặt bà vào trong mắt, trong lòng không nén nổi tiếng thở dài. Chỉ vì một phút nông nổi, chỉ vì chấp niệm kia...có đáng không? Lúc trước không phải thập tam tiểu thư luôn trình tình hiển thực sao? Tại sao chỉ mới hai năm có lẽ, tính cách của bà liền trở nên cực đoan như vậy? Tiểu tiểu thư chỉ là đứa bé, chính cô bé cũng đâu thể tự quyết định được giới tính của bản thân mình? Chuyện tình cảm của người lớn thì nên đóng cửa giải quyết với nhau, cho dù có xích mích đến mức nào thì cũng đừng lôi đứa bé ra trút giận chứ?

Minh Hiểu mím môi, theo thói quen nheo lại đôi mắt. Mỗi khi nhìn vào đôi mắt của con bé bà liền cảm thấy không thoải mái. Đôi mắt đó quá sạch sẽ, bình thản, đến mức làm cho bà nhìn thấy hình ảnh của bản thân mình, cảm giác như bị nhìn thấu đến tận cùng. Bà không muốn nhìn vào đôi mắt ấy, càng không muốn con bé nhìn thấy hình ảnh của bà. Bà sợ sẽ nhìn thấy hình ảnh của bản thân, nó đã trở nên xa lạ, biến dạng đến mức chính bà cũng không nhận ra nữa. Nhưng bà không muốn quay đầu, dù rằng nhiều lúc tỉnh giấc giữa đêm, bà luôn tự hỏi bản thân vì sao lại trở thành như vậy.

“Sao rồi?”

“Nhị tiểu thư bước vào cấm địa, sống chết chưa rõ.”

“Hừ, sống chết chưa rõ? Để Liệp đi, cho dù con nhóc có chết cũng phải khiến nó sống. Ngày nào mẹ con bà ta chưa nhận đủ những gì ta muốn à phải nhận, vậy thì Diêm vương cũng đừng hòng tới cướp người.”

“Vâng.”

“Đại tiểu thư, cô không nên kén ăn, phải ăn uống đủ chất thì mới phát triển tốt được.”

“Cháu biết, bác đừng lo.”

“Đại tiểu thư, lát nữa cô sẽ có giờ học nhạc với ngài Separt, cô có yêu cầu gì không?”

“Không cần đâu, cảm ơn sự quan tâm của bác.”

“Đây là bốn phần của tôi, thưa cô.”

“Diệp tiểu thư, khả năng cảm âm của cô rất tốt.”

“Cảm ơn lời khen.”

.....

Nghiêng đầu nhìn những tia nắng vàng trải dài trên mặt cô, đôi chân nhẹ nhàng đung đưa theo từng nhịp của chiếc xích đu, Diệp Tuệ Phương hồn nhiên tươi cười, tạo nên một bức họa đẹp đẽ mà sinh động. Nhưng không có ai biết, trong lòng cô bé gần 3 tuổi này là sự hận thù sâu sắc và mong muốn chứng tỏ bản thân cực kì mãnh liệt. Chỉ có Lance, người quản lý của cô, luôn nghe thấy tiếng lầm bầm của cô mỗi tối trước khi đi ngủ và mỗi sáng tỉnh giấc:

“Minh Ly, hãy cùng tôi chơi lại trò chơi này.”

Câu nói ấy như thần chú, tựa như chỉ là lời nói trong vô thức của một cô nhóc. Nhưng Lance hiểu, Đại tiểu thư của Diệp gia không phải một cô bé 3 tuổi bình thường. Những lời cô nói ra, đều không phải lời nói nhảm nhí mà lũ nhóc con ăn hại kia có thể so sánh được.

“Oài, lão đầu tử, đi đến mòn cả gót chân rồi mà vẫn không thấy bóng dáng con mèo nhỏ đâu cả, không phải là do ông già rồi nên trí nhớ giảm sút đấy chứ?”

“Hừ, cho dù có giảm sút cũng vượt xa người. Cơ quan trọng này đã được khởi động, tuy là chỉ có tư khảm cùng hoạt khảm, nhưng cũng đủ để đau đầu. Đầu tiên phải tìm cách ra khỏi cái đường hầm này trước khi lỗ thông gió mở ra, sau đó mới có thể đi đến trung tâm để tìm con bé.”

“Ồ, tức là phải ra được đường hầm này trước hả? Sao lão gia không nói sớm, vừa rồi ta phát hiện ra một lối đi thông ra ngoài, có điều ngài không nói, ta cũng không biết, cho nên liền bỏ qua rồi.” - Minh Âm - quân gia của nhà chính Minh gia tươi cười đầy mặt tỏ vẻ hối lỗi. Có điều chưa cần xét đến nội tâm đang âm thầm khoái trá trước vẻ mặt như ăn phải ruồi của hai vị lão gia chủ, chỉ nhìn gương mặt tươi như hoa cúc vàng chẳng có chút gì gọi là ăn năn

đang bày ra như nói: ta đúng là cố tình không nói đấy, hai lão già mắt nứt các người có ý kiến gì cũng đủ để biết cái về hồi lỗi kia mười phần là giả.

Minh Duệ nhướn mày, lão già này lâu không được ăn đòn nên ngứa da à?

Minh Căn cười nhạt:

“Minh Âm, ông nhớ hương vị tiêu hồn thực cốt của phần ngựa đặc hiệu Con gà rừng hả? Vừa hay ta mới lấy được một ít từ chỗ tiểu Trữ, tiểu tử đó bảo vệ chỗ phần này rất kỹ càng đó, chắc hẳn công dụng cũng vô cùng vượt trội nha. Thế nào? Có muốn thử không? Yên tâm, phí làm mẫu vật thí nghiệm ta sẽ bảo tiểu Trữ tính cho ông, lấy giá rẻ chút, dù sao cũng là ông được lợi đúng không? Ta nói...”

Minh Âm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai con hồ ly đang phe phẩy đuôi trước mặt. Hừ, ông không thèm so đo với hai lão già này, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt. Miệng cười buốt giá, răng ta mài:

“Ha ha, đừng vội đừng vội, đồ tốt đâu thể hưởng một mình được đúng không? Ta đây cũng là người hào phóng, hơn nữa chúng ta làm bạn bao nhiêu năm rồi, về tình về lý thì đều phải cùng hưởng chứ đúng không?”

“Ai zà, hai anh em nhà ta rất là bình thường đó, làm gì có thứ sở thích quái dị như ông?” - Minh Căn trưng ra khuôn mặt gợn đờn đúng chuẩn nhãn mác “Bạch Ngọc công tử”. (ý là thư sinh mặt trắng)

“Minh Căn, già rồi mà còn ấu trĩ như vậy, đúng là càng sống càng thụt lùi..”

Khuôn mặt trắng sáng của Minh Căn lập tức cứng lại, sau đó giống như vỏ trứng gà luộc bị nứt, từng mảng bong ra, rơi xuống sàn. Có lẽ vì người đã kích là anh trai song sinh của mình, vì vậy sự tức giận trong ông bùng chốc bùng nổ. Nghiến răng trèo trẹo, bộ óc thiên tài với chỉ số IQ vượt trội nhanh chóng lọc ra những từ ngữ hoa mỹ sắc bén nhất dành tặng cho ông anh trai yêu dấu. Nhưng chưa kịp lọc thông tin thì lời tiếp theo của Minh Duệ đã khiến ý định trả đũa anh trai tan thành ngàn vạn mảnh.

“...hơn nữa, sở thích của mỗi người là độc nhất vô nhị, cho dù Minh Âm có luyến đồng đi chăng nữa, thân là bạn chí cốt chí tình, chúng ta vẫn phải hết lòng ủng hộ. Ta nói có đúng không? Minh Âm.” - Minh Duệ hài lòng nhìn khuôn mặt biến đổi nhanh như chong chóng của hai con người trước mắt.

“Ha ha, anh hai nói phải, thân là bạn thân thiết lâu năm, chúng ta càng phải ủng hộ nhiệt tình. Nào, Minh Âm, đừng ngại, để ta thổi phần cho~~~~”

Trợn mắt nhìn khuôn mặt bỉ ổi hạ lưu của Minh Căn, Minh quản gia âm thầm lau đi mồ hôi trên tay.

“Không đùa nữa, chúng ta mau chóng quay về thôi, quá hai khắc (nửa tiếng đồng hồ) khám diện (cơ quan cạm bẫy) sẽ thay đổi, đến lúc đó khó mà tìm được đường ra.” - Thu lại biểu cảm đáng khinh vừa rồi, Minh Căn thể hiện ra sự trầm ổn lão luyện của một người đứng đầu một gia tộc lớn, từng trải qua nhiều gian khổ hiểm nguy.

“Ừ, vậy hai người đi theo tôi.” - Thấy khí chất trên người Minh Căn thay đổi, Minh Âm cũng thu hồi tâm tư đùa giỡn lại. Nghiêm túc vận khởi chân khí trong tâm mạch truyền lên mắt, Minh Âm mím môi quan sát xung quanh cẩn thận rồi nhẹ nhàng bước về lối đi vừa rồi.

Minh Căn cùng Minh Duệ thân nhiên bước theo Minh Âm. Không phải họ tự mãn tự phụ, cũng không phải họ chắc chắn Minh Âm sẽ tránh hết được mọi bẫy rập, chỉ có điều đây là Từ đường Minh gia, và họ là Minh gia gia chủ đương nhiệm. Vì vậy, họ sẽ không bị tổn thương bởi cơ quan, nhưng đồng thời, họ cũng không thể ra tay cứu giúp những kẻ sa chân vào bẫy.

Trong một góc khuất của Từ đường, có một đôi mắt lẳng lặng dõi theo họ.

“Tôi có thể ra ngoài được không?”

“Người thử nói xem?”

“Tôi không nghĩ mình đủ thông minh để đầu lại ngài.”

“Người là dị năng giả hệ tinh thần?”

“Tôi không biết.”

“Ta ghét câu trả lời này.”

“Ông ghét hay thích là việc của ông, còn về phần hành động của tôi là quyền cá nhân, ông không can thiệp được.”

“Nhóc con, đừng ngây thơ thế, người còn quá bé để nói ra những lời tự mãn như vậy. Trên thế giới này, không có bất kì ai có thể tự do hoàn toàn. Luôn có một sự ràng buộc nào đó giữa con người và ngoại cảnh. Càng lên cao, trách nhiệm của người càng lớn. Càng mạnh hơn, người lại càng phải cẩn thận hơn.”

“Vì sao phải nói cho tôi những lời này?”

“Bối vì, rất nhanh thôi, người sẽ khao khát tự do đến tột cùng.”

Nhưong mảy khó hiểu, Diệp Khiết Băng định hỏi thêm thì đột nhiên mất đi ý thức.

Cô ngã xuống sàn đá hoa cương nơi tận cùng của Từ đường. Trong chốc lát, nơi cô nằm hiện lên một trận đồ ma pháp mang màu tím pha lẫn chút tia sáng le lói màu xanh lam. Vân Đình Viêm nhẹ nhàng vươn tay, vẽ lên thình không những dòng chú văn đẹp đẽ.

Trận pháp vụt sáng rồi biến mất, mang theo Diệp Khiết Băng về nhà chính của Minh gia.

Cùng lúc đó, Minh Âm, Minh Cần, Minh Duệ cũng bước vào lối ra mà Minh Âm nhìn thấy. Chờ đón họ là một người mặc áo choàng đen. Đen tuyền một màu, ánh sáng xung quanh người đó cũng như âm đạm đi. Người đó quay lưng lại phía bọn họ.

Minh Duệ nhảy bèn phát hiện ra sự quen thuộc trong hơi thở ma pháp mà người kia tỏa ra xung quanh. Minh Cần cùng Minh Âm bị áp lực cùng khí chất uy nghi bí ẩn trên người kẻ phía trước khiến cho vô thức làm thành phản xạ tự nhiên không điều kiện: Điều động nguyên tố xung quanh tạo thành một tấm màn chắn vô hình bảo vệ cho cả ba người bọn họ.

Nhìn thấy điều này, Minh Duệ không khỏi bất đắc dĩ, nhưng ông cũng không dám bảo họ hủy tấm chắn nguyên tố. Vị trước mắt ông chính là Vân Đình Viêm - kẻ nguy hiểm nhất mà bảy đời gia chủ Minh gia luôn luôn e dè.

Kẻ mạnh không đáng sợ, kẻ có trí thông minh cũng không đáng sợ, kẻ tâm tư cẩn mật lại mạnh mẽ càng không đáng sợ bằng kẻ điên.

Giữa lúc đang âm thầm cân nhắc nên mở miệng như thế nào để không làm ảnh hưởng đến tâm tình của vị kia, Minh Duệ đột nhiên nghe thấy được một âm thanh trầm bổng du dương như tiếng đàn cello dễ dàng mê hoặc lòng người. Chỉ có điều, nội dung câu nói khiến cho ông gần như ngay lập tức nảy ra ý định giết người:

- Con mèo nhỏ (pussy cat) mà ông đưa tới rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ HVăn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mở đầu sóng gió

Diệp Khiết Băng chớp mắt, thực sự không biết làm sao.

“Diệp Phi Vũ, anh coi tôi là người thế nào? Vì một ả đàn bà không rõ lai lịch như cô ta mà anh tìm đủ mọi cách để đẩy tôi ra khỏi vị trí này?”

“Hừ, cô cho rằng mình xứng đáng với vị trí này sao, nếu không phải lão cha già của cô bắt ép thì đến cửa của Diệp Gia cô cũng đừng mong bước vào.”

“.....”

“Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa, tôi mới là người cứu anh khỏi chất độc đó, nội công của tôi cũng từ đó mà mất hết, tại sao anh có thể nghe lời của cô ta..”

CHÁT!!

“Người phụ nữ mặt dày như cô, đáng ra tôi nên đuổi khỏi Diệp gia sớm rồi. Nếu không phải Lan nhi cầu tình, cô nghĩ cô còn có thể vênh váo được bao lâu? Vậy mà cô còn dám bày ra bộ dạng ghê tởm đó trước mặt Lan nhi, hại cô ấy động thai.”

“Không phải, đó là..”

“Đù, thứ phụ nữ ác độc như cô đáng ra không nên sống tốt đến tận bây giờ. Nếu không phải do có Minh gia chống lưng thì cô nghĩ cô còn có thể tự hào với cái chức vị phu nhân này đến bao giờ?”

“Diệp Phi Vũ, chính tôi đã cứu anh một mạng, anh không những không ghi nhớ thì thôi, giờ còn đối xử với tôi như vậy nữa à?”

“Cô đang nằm mơ giữa ban ngày sao? Người cứu tôi là Liễu Như Lan. Cho dù lúc đó thần trí của tôi đã không còn tỉnh táo đi chăng nữa thì đầu óc tôi vẫn còn minh mẫn.”

“Anh chắc chắn đó là Liễu Như Lan mà không phải tôi? Vậy cô ta mặc áo màu gì? Cô ta nói những gì?”

“Hừ, những thứ này cô hoàn toàn có thể dựa vào gia tộc Minh gia của cô để điều tra, làm sao có thể làm bằng chứng được chứ? Còn có, mỗi lần cô nói chuyện cùng Lan nhi không phải đều to tiếng sao? Chỉ cần hơi chút cố ý, đến lúc đó Lan nhi lỡ miệng nói ra thông tin gì đó, cô liền biên soạn lại...”

CHÁT

“Hừ, xem như trước đây tôi nhìn làm anh.”

“Xi, loại phụ nữ như cô mà cũng có mắt nhìn người ư? Chỉ sợ là...” - Diệp Phi Vũ nhẹ nhàng nâng tay bắt lấy cổ tay đang hướng tới mặt hấn của Minh Hiểu, nhướn mày cười nhạt - “Sao? Nhà chính Minh gia chương mắt cô đến thế cơ à?”

Minh Hiểu giật mình, giằng tay ra nhưng vô dụng. Bà ním môi, lạnh lùng nhìn người chồng mà bà luôn nhất mực yêu quý, tin tưởng trong lòng không khỏi tự hỏi lại bản thân. Chẳng lẽ đúng như lời hấn nói, bà không có mắt nhìn người? Nếu không, tại sao năm đó lại có thể lưu tâm đến hấn, để rồi yêu lúc nào không hay? Cuối cùng lại vì thứ tình yêu mờ nhạt ấy mà cắt đứt quan hệ với người cha nhất mực yêu quý bà, khiến cho minh gia không thể dung được bà nữa.

“Thế nào? Không nói nên lời chứ gì? Hừ, đừng tưởng Minh gia của cô là nhất, trăm năm thịnh trăm năm suy, sớm muộn những gì cô gây ra cho Lan nhi cũng sẽ lặp lại trên người cô thôi.” - Diệp Phi Vũ nhẹ nhàng vuốt tóc Minh Hiểu, giọng nói như lời thủ thi của tình nhân nhưng nội dung lại như lưỡi dao sắc bén cứa vào tận đáy lòng Minh Hiểu. Bà cảm thấy cả cơ thể đều mềm nhũn ra, từ từ trượt xuống.

Hài lòng nhìn gương mặt trắng bệch của ả đàn bà dưới chân, Diệp Phi Vũ cảm thấy nơi này thật bẩn thỉu, liền lập tức xoay người bước ra cửa.

Minh Hiểu nhanh tay bắt được ống tay áo hấn, giống như bắt được cọc gỗ cứu sinh, cố gắng tìm lại giọng nói cùng hơi thở:

“Minh gia không liên quan đến chuyện lần này...”

Đáng tiếc chưa nói hết câu đã bị cắt ngang:

“Cô cho rằng một ả đàn bà độc ác như cô thì có bao nhiêu giá trị? Hay cô còn ảo tưởng rằng tôi vẫn còn tình cảm với cô? Minh Hiểu, tôi khuyên cô nên tỉnh mộng đi thì hơn. Còn có, nhắc nhở cô con gái quý hóa của cô đừng làm phiền Tuệ nhi, bằng không thì đừng trách tôi độc ác.”

“Đó là con gái của ông, sao ông có thể...”

“Con gái? Xin lỗi, ai biết được đó có thật sự là con gái ruột của tôi hay không?” - Quảng lại nụ cười mỉa mai, Diệp Phi Vũ điềm tĩnh bước ra khỏi phòng.

Minh Hiểu ngây ngốc nhìn cánh cửa gỗ xoan từ từ khép lại trước mắt, từng giọt lệ châu không ngừng rơi xuống như nhuộm lên đôi mắt màu phi thủy một làn hơi nước. Mái tóc màu đỏ rực như máu cũng ảm đạm đi, bao trùm lên bà như an ủi cho con người đang dần mất đi tâm trí.

Diệp Khiết Băng cảm nhận được dao động cảm xúc mãnh liệt của mẹ thì thẳng thốt, cô không kịp nghĩ ngợi gì mà chạy lại chỗ của bà, ôm lấy bà, mong muốn có thể làm dịu đi phần nào những cảm xúc tiêu cực đang quay cuồng trong bà.

Nhưng...

Minh Hiểu giống như con rối đứt dây, không thể điều khiển được hành động của mình nữa. Hay nói đúng hơn, sợi dây mang tên “Lí trí” điều khiển mọi cử chỉ, hành vi của bà đã đứt rồi. Những thứ đang điều khiển bà bây giờ là sự phẫn hận, đau khổ cùng hối hận. Con mắt bà long sòng sọc, đôi tay mảnh khảnh dùng sức bắt lấy cổ tay Diệp Khiết Băng để lại từng vết đỏ sậm trên làn da trắng sứ của cô bé nhìn vô cùng nổi bật, vô cùng ghê rợn.

“Tất cả là tại mày...Nếu không phải mày là nữ...thì tao cũng không phải đợi lâu như vậy...để con nhỏ kia lợi dụng thời cơ...”

Vừa nói, Minh Hiểu vừa hung ác bóp chặt lấy cánh tay Khiết Băng. Tầm mắt bà di chuyển đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cùng cái cổ nhỏ nhắn lộ ra dưới lớp áo len. Đôi mắt sáng như ngọc lưu ly của bà hiện lên một chút mờ mịt, sau đó dần dần mất đi tiêu cự.

Diệp Khiết Băng thấy vậy hoảng hốt, tuy từ nãy đến giờ cô vì đau đớn trên tay mà có chút thất thần, nhưng cô vẫn luôn chú ý cảm nhận dao động tâm trạng của mẹ. Vì vậy, cô biết rất rõ rằng cảm xúc trong lòng bà hiện tại đang dần mất kiểm soát, chỉ sợ nếu cứ để tiếp tục như vậy thì thần trí của bà sẽ không còn tỉnh táo nữa.

Đối với một dị năng giả, thần trí không tỉnh táo cũng đồng nghĩa với đã chết. Bởi, thần trí không tỉnh táo sẽ dẫn đến việc không thể khống chế năng lượng nguyên tố bên trong cơ thể. Mà một khi những năng lượng nguyên tố này mất kiểm soát thì nhất định sẽ gây tổn hại đến cơ thể dị năng giả, nhất là khống chế, từ đó năng lượng hoàn toàn có thể bạo phát dẫn đến việc phá hủy toàn bộ kĩ năng của dị năng giả, thậm chí là mất mạng ngay tức khắc.

Nếu dị năng giả không gặp phải tình huống năng lượng bạo phát, vậy thì trăm phần trăm sẽ ngày đêm chịu đau đớn đến tận xương tủy dày vò vì bị năng lượng dần dần từng bước phá vỡ từng tế bào trên cơ thể. Có thể nói là đẳng nào cũng chết, nhưng cách chết thứ hai khiến cho cả dị năng giả cùng những người xung quanh đều phải đau khổ. Dị năng giả không bạo phát năng lượng ngay vẫn có thể có một bộ phận nào đó trong cơ thể bị tắc nghẽn kinh mạch do lâu ngày không hoạt động hoặc không trau dồi nguyên tố trong cơ thể. Một khi năng lượng nguyên tố mất kiểm soát phá vỡ phần bị nghẽn này, rất có thể dị năng giả sẽ gặp bạo phát năng lượng.

Nhớ đến những dòng chữ viết tay không thể nói là đẹp cho lắm của chú, à không, bác sĩ Lăng Tiêu Trữ, Diệp Khiết Băng vươn tay ôm lấy Minh Hiểu. Cô nhìn thẳng vào mắt bà, trong đôi mắt cô là sự kiên định cùng bình thản. Nhẹ nhàng mở miệng, cô thấp giọng niệm một đoạn trong Bát Nhã Tâm Kinh:

“इह शा रिपुत्र रूपं शून्यता शून्यतैव रूपम्। रूपा न्न पृथक् शून्य ता शून्य ताया न पृथग् रूप म्। यद्रूपं सा इह शारिपुत्र सर्व धर्माः शून्य तालक्ष णा अनुत्पन्ना अनिरुद्धा अमला न वि मला नोना न परि पूर्णाः।...”

Phạm âm trong nhẹ như thấm vào lòng người, gột rửa đi chấp niệm cùng oán khí. Thanh âm của cô như tiếng đàn, quanh quẩn vang vọng mãi trong không gian. Minh Hiểu từ từ lấy lại bình tĩnh, bà giật mình khi nhìn thấy tay mình đang bóp lấy cổ tay cô con gái nhỏ như muốn phá vỡ làn da cùng khớp xương mảnh dẻ. Vội hắt tay cô bé ra, bà đẩy mạnh làm Khiết Băng mất thăng bằng ngã xuống đất. Quay vội đi không dám nhìn con, bà mắt tự nhiên gắt giọng:

“Giờ này là giờ nào, tại sao lại chạy tới trong này? Học hành thì chẳng chú tâm đến, suốt ngày chỉ rờn chơi. Ngay cả đến việc của mẹ cũng muốn xen vào nữa cơ à...Hừ, mau chóng ra ngoài đi.”

“Vâng thưa mẹ.” - Ngoan ngoãn cúi đầu đáp lời, Diệp Khiết Băng bình thân bước ra khỏi phòng.

Trước khi đóng cửa, cô hơi dừng lại, nhẹ nhàng nói:

“Mẹ cũng nghỉ ngơi đi ạ.”

Cạch.

Yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đặn.

Và...

Tiếng khóc đứt quãng, bị đè nén lại...

“Sao rồi? Băng nhi đã ra khỏi phòng à?” - Chậm rãi gấp cuốn sách lại, Diệp Phi Vũ nhẹ nhàng hỏi Diệp quản gia - Diệp Huyền. Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ điệu không hề có chút nghi vấn nào. Có chăng, cũng chỉ là sự khẳng định. Khẳng định cho một bước của kế hoạch lớn đã được thi hành.

“Vâng, trông thần sắc của Nhị tiểu thư khá bình tĩnh.” - Cung kính báo cáo lại những gì camera ghi lại được, trong lòng Diệp Huyền quản gia vô cùng bối rối. Ông nghiêm túc kiểm điểm lại những hành động của mình từ vô tình chỉ cho Nhị tiểu thư vào căn phòng nhỏ mà lão gia cùng Minh phu nhân sắp đi vào, cho đến việc đứng lại ngoài hành lang theo dõi động tĩnh từ căn phòng sau khi lão gia đi khỏi. Không mà, toàn bộ mọi hành động của ông đều vô cùng kín đáo, ngay cả một dị năng giả như Minh Hiểu còn không nhận ra được thì chắc hẳn Diệp Khiết Băng - một con nhóc mới 1 tuổi rưỡi sẽ không thể nào đề phòng được.

Trừ phi con bé đó đã được hai lão hồ ly của Diệp gia nhắc nhở trước.

Hừ, đúng là cha nào con nấy, gian xảo y như nhau.

Trong lòng Diệp Huyền quản gia lại càng không thích Nhị tiểu thư này. Không những khiến cho lão gia bận tâm, lại làm mất thời gian ở chung giữa Đại tiểu thư và lão gia, thật đủ tro trên.

Diệp Khiết Băng nằm không mà cũng trúng đạn. (Mèo: =_=)

“Thế nào, không có biểu hiện gì khác thường?” - Tuổi cười xinh đẹp, Diệp Tuệ Phương nghiêng đầu hỏi lại quản lý kiêm vệ sĩ riêng của cô - Lance.

“Vâng, Nhị tiểu thư có vẻ rất bình tĩnh.” - Lance mặt mày vô cảm đáp lại, trong lòng hẳn cảm thấy Nhị tiểu thư này có vẻ gì đó rất kì quái. Đứa trẻ như cô ta nếu gặp phải tình huống này, hoặc là sẽ chạy ra căn ngăn rồi nói ba cái lời ngây thơ vớ vẩn, đại loại là ba mẹ không được cãi nhau rồi gì gì đó. Hoặc là nếu một chỗ mà khóc thút thít bản thủ. Ừm, đúng là thút thít bản thủ. Chứ không phải bình tĩnh đến mức quái dị như thế này. Cứ như là con nhóc đó biết rõ có nháo lên cũng vô dụng nên đành bỏ việc này sang một bên vậy.

Vì sao lại nói là bỏ sang một bên chứ không phải là ngu ngốc cho rằng cha mẹ chỉ nói đùa? Đương nhiên là vì mấy biểu hiện bình tĩnh đến mức không ngờ của Diệp Khiết Băng mấy ngày hôm nay.

Ngày đầu trở về Diệp gia, cô quy củ cúi chào Diệp Phi Vũ theo lễ nghi quý tộc. Không khóc nháo lôi kéo tình cảm, cũng không hề mong chờ người làm cha sẽ quan tâm đến.

Ngày thứ hai, Diệp Phi Vũ cho người sắp xếp chương trình học các môn nghệ thuật cùng văn hóa của Diệp Khiết Băng dày đặc, thậm chí còn khó hơn cả của Diệp Tuệ Phương. Cô bé không có phản ứng gì, chỉ trừ một câu hỏi duy nhất:

“Con có thể đến thăm mẹ nếu hoàn thành sớm bài học chứ?”

Hắn nhớ lúc đó Đại tiểu thư đã cầu tình cho Nhị tiểu thư để lão gia giảm nhẹ chương trình học của Nhị tiểu thư, ai ngờ con nhóc đó không những không cảm kích mà còn nói đó là kì vọng của cha vào mình, rồi thì kiêu ngạo nói rằng nhất định sẽ không để cha thất vọng.

Tất cả mọi người trong nhà đều mong chờ về mặt suy sụp của Nhị tiểu thư, ai ngờ sau khi học xong một tiết học, ngoại trừ nói giáo sư nói hơi nhanh ra, còn lại thì con nhóc đó không hề than vãn nửa lời nào khác. Hơn thế, con nhóc đó còn hoàn thành bài học trước thời hạn nữa.

Phải biết rằng giáo sư dạy học cho cô ta là giáo sư chuyên môn, mặc dù kiến thức rộng nhưng toàn dùng thuật ngữ, cho dù có là người trong ngành cũng khó có thể hiểu ông ta nói cái gì. Thế mà Nhị tiểu thư chỉ than rằng ông ta nói hơi nhanh, còn lại thì hiểu hết, bài kiểm tra cuối buổi học cũng đạt điểm tuyệt đối. Đây là chuyện quái đản gì???

Từ hôm đó về sau, mọi người làm trong nhà đều biết con nhóc đó là một thiên tài thần đồng. Ai cùng e dè cô ta, may là chương trình học của cô ta khá kín, cho nên cũng không có nhiều thời gian rảnh. Chỉ có điều, nếu bây giờ cô ta muốn hoàn thành việc học sớm để đi thăm mẹ cũng không thành vấn đề.

Con nhóc đó quá mức bình tĩnh, quá mức thông minh, khác hẳn những đứa trẻ khác. Nếu như sau này cô ta định gây bất lợi cho Đại tiểu thư...

Trong đôi mắt màu xanh lam của Lance thoáng qua một tia tàn nhẫn. Hắn không hề biết, vị Đại tiểu thư đang mỉm cười âm áp kia đang dùng con mắt tàn thường nhìn hắn, nhẹ nhàng lăm bằm:

“A~ Vẫn là trung khuyến nuôi dạy tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ HVăn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đêm đấm mấu

Diệp Khiết Băng cười nhạt nhìn bản thân bị xiềng xích vây quanh, toàn thân nhếch nhác trông đến là thảm hại.

A~~~

Hình như từ lúc sinh ra cô đã khuyết thiếu dây thần kinh điều khiển tình cảm thì phải. Không vui, không buồn, không chán, không sợ.

Chỉ có khi chịu kích thích cực lớn như lần rơi vào Từ đường mới có thể khiến cho cô hiểu được một chút về sự “hoảng sợ”. Nhưng chỉ là một chút thôi, rồi nó lại biến mất, tựa như chưa từng diễn ra.

Nhắm mắt hồi tưởng lại dáng vẻ dữ tợn vừa rồi của mẹ, cô chậm rãi nghiêng đầu.

Ai lại nghĩ đến chuyện cha của cô hóa ra chán ghét hai mẹ con cô đến vậy chứ? Mẹ cô lại luôn kiêu ngạo không thèm để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt, vì vậy mà vô tình giúp cho cha kiếm được một cái cớ để đuổi hai mẹ con cô ra ngoài lần nữa.

Hừm, ý thế hiếp người, điều ngoa vô lý, con hư tại mẹ, mắt mắt Diệp gia, bại hoại gia phong, à, còn gì nữa nhỉ? Già mồm cái lão? Chắc, cô không hề đụng chạm gì đến cô chị gái xinh đẹp như búp bê Tây phương đó đâu nha. Thậm chí còn chưa kịp nhìn kĩ xem chuyện gì đang xảy ra thì đã bị ăn một bạt tai rồi. = _ =

Sau đó cô nhìn thấy vẻ mặt giận dữ ngút trời của cha. Ông không ngừng buộc tội cô mà chẳng cần để ý đến lời giải thích của cô. Mà, nói vậy cũng hơi quá, thực chất cô chỉ nói hai câu - một câu là chào hỏi còn một câu là:

“Con không biết cha đang nói đến chuyện gì?”

Và sau đó cô bị mắng.

Cô cũng không nói gì, vì thực ra cô cảm nhận được cảm xúc ân hận tự trách của một người cha đối với con gái từ ông. Tất nhiên cảm xúc đó không phải dành cho cô mà là người chị gái búp bê kia. Có lẽ ông ấy hối hận vì đã đến muộn, hoặc cũng có thể là do không kịp ngăn cản con gái mình làm điều đại đột chẳng? Cô còn cảm thấy được niềm hân hoan vui sướng của cha xen lẫn trong giọng nói của ông. Mặc dù ông đã cố kìm nén lại, nhưng chừng đó cũng đủ để cô hiểu một cách sâu sắc rằng: những việc trước mắt có liên quan đến ông, hoặc chí ít, thì nó cũng đã được ông đồng ý.

Vì thế, cô lựa chọn việc im lặng. Cô không muốn làm điều vô ích.

Còn có một lí do nữa...

Dù rất mơ hồ nhưng cô nhìn được từ trong mắt của người cha này sự bài xích cùng khinh miệt. Ngay từ lần đầu gặp mặt, điều thu hút sự chú ý của cô nhất trên người ông ta là đôi mắt lạnh nhạt nhưng có những cảm xúc tiêu cực ẩn sâu trong đáy mắt. Những cảm xúc đó được ông ta kiềm chế rất tốt, nhưng mỗi lần nhìn về phía mẹ, cô luôn thoáng cảm nhận được sự dao động mãnh liệt tự sâu trong lòng ông.

Có lẽ, là mẹ cô yêu sai người đi.

Mở mắt ra, cô nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mắt. Nơi đó 10 phút trước có một người phụ nữ diễm lệ cao quý với mái tóc đỏ rực và đôi mắt màu xanh như ngọc phi thúy. Bà ấy mặc một bộ đầm màu đen kiểu gothic dài qua đầu gối với một đôi giày cao gót màu đen. Thoạt nhìn trông bà ấy chẳng khác nào một quý phu nhân sang trọng với cá tính mạnh mẽ bí ẩn.

Nhưng...

Chiếc roi dài trên tay bà cùng khuôn mặt vặn vẹo vì dữ tợn đã thay đổi hoàn toàn không khí của căn phòng. Và không khí giữa hai mẹ con.

Từng tiếng xé gió vun vút cùng tiếng ma sát với da thịt vang lên như quật vào tâm trí người nghe...

...khứa vào trái tim của những người đứng ngoài cửa.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

“Phu nhân, mau mở cửa ra đi! Nếu không chúng tôi sẽ dùng biện pháp mạnh!”

Vút!

“Thế nào? Bây giờ đến một đứa con hư hỏng mất nết cũng quan trọng hơn ta à?”

“Phu nhân, chúng tôi chỉ là lo lắng cho sức khỏe của tiểu thư và phu nhân. Xin người hãy bớt tức giận. Lão gia nói trẻ nhỏ cần được dạy dỗ cẩn thận...”

“Cút đi!!!”

Chát!

“Đồ bỏ đi, phiền phức!”

Chát!

“Mày chỉ là một con nhãi không hơn không kém, nếu không có tao thì mày cũng chẳng tồn tại được trên cõi đời này đâu.”

Vút!

“Biết vậy tao đã bỏ mày từ lúc được chẩn đoán là thai nữ rồi.”

Bốp!

“Đồ ăn hại!”

Chát!

Ừm, đại khái là như vậy, nhỉ? Nhẹ nhàng nghiêng người sang phải, con đau nhói từ những vết thương trên người làm đầu óc cô choáng váng, xây xẩm cả mặt mày. Yên lặng hít sâu thở đều chờ cho con đau chậm rãi trôi đi, Diệp Khiết Băng nhẹ nhàng lắc đầu cười bất đắc dĩ.

A~~

Có vẻ cô bị mọi người ghét quá nhỉ?

Mà, cô mất bao nhiêu công sức mới có thể khiến cho cảm xúc của mẹ ổn định được một chút, vậy mà giờ lại thành muối bỏ bể mất rồi.

Ầy, buồn ghê.

Cơ thể cô vốn dĩ đã yếu hơn người bình thường rất nhiều, tuy là ý chí cùng khả năng nhẫn nại của cô vượt trội hơn hẳn, nhưng chung quy cũng có giới hạn.

Trước mắt đi ý thức, cô nghe được tiếng mở cửa nhẹ nhàng, tiếng bước chân rón rén...

Và cô ngửi thấy mùi hoa nhài dịu nhẹ.

“Vú Trương, có chuyện gì vậy ạ?”

“Nhị tiểu thư cứ ngồi yên, chỉ là dây dẫn năng lượng có chút trục trặc nhỏ, một lát nữa sẽ nối lại được thôi.”

“Vậy ạ? Nhưng hình như bên ngoài khá ồn?”

Vú Trương ngẩng người nhìn Diệp Khiết Băng. Cái này, tai của tiểu thư có phải hơi thính quá mức rồi không? Ngay cả người học võ như bà mà cũng phải cẩn thận lắng nghe mới có thể thấy được tiếng động, tiểu thư còn ngồi cách cửa khá xa, làm thế nào mà nghe thành “ồn” được?

“Vú Trương?” - Nghiêng đầu quan sát sắc mặt vú Trương theo thói quen, Diệp Khiết Băng nhẹ nhàng hỏi lại.

“À, chắc là không có việc gì đâu ạ. Có lẽ là mấy cảnh binh cãi nhau thôi ấy mà. Để lát nữa tôi nhắc nhở bọn họ.”

“Ừm, nếu là cảnh binh thì cứ bỏ qua, dù sao làm việc ngoài trời cả ngày, có chút mệt mỏi cũng là bình thường.”

“Vâng.”

“Vú Trương, cháu muốn ra ngoài đi dạo.”

“Nhưng Nhị tiểu thư... vết thương của cô...”

Thấy vẻ mặt ái ngại cùng ánh mắt lo lắng của vú Trương, Diệp Khiết Băng nhẹ nhàng mỉm cười:

“Cháu ra ngoài tản bộ cho khỏe, hít thở không khí trong lành sẽ thư giãn hơn mà. Hơn nữa cũng chỉ là đi bộ mà thôi, cũng không phải vận động gì nhiều.”

Im lặng nghĩ ngợi một lúc, dường như đang cân nhắc xem có nên nghe lời cô tiểu thư nhỏ nói không, vú Trương bắt đầu đã nhận ra rằng bản thân chẳng có một lý do nào để phản đối việc tiểu thư ra ngoài đi dạo hóng gió cả. Không chỉ vì tiểu thư vốn dĩ hiểu chuyện hơn hẳn những đứa trẻ khác, mà còn là bởi những việc mà tiểu thư làm luôn an toàn và phù hợp. Tiểu thư chưa bao giờ để mọi người phải lo lắng (trừ lần bị hại đi vào cấm lâm ra).

“Vậy, chỉ ra ngoài một chút thôi nhé, trời sắp tối rồi.”

“Vâng.” - Một nụ cười nhẹ nhàng nở rộ trên môi Diệp Khiết Băng, cô bình tĩnh cụp mắt xuống, che đi sự thất vọng cùng buồn bã trong lòng. Đã nửa ngày rồi không thấy mẹ đâu cả, nhìn vào mắt của vú Trương thì cô hiểu là khi cô ngắt đi mẹ cũng không tới xem.

Ôi, có phải mẹ ghét cô rồi không?

Chẳng lẽ mẹ chỉ thích con trai thôi à?

Vậy nếu cô là con trai...

“Nhị tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” - Cười nhẹ nhìn vú Trương mang theo những áo khoác, khăn choàng, Diệp Khiết Băng không khỏi vui vẻ. Mặc dù có gió thì cũng không lạnh lắm, nhưng vú Trương lúc nào cũng lo lắng cho cô.

“Tiểu thư, cô muốn học nhiều thứ như vậy, chẳng lẽ không cần nghỉ ngơi sao?” - Nhíu mày nhìn cô bé mặc váy hồng với mái tóc vàng óng như ánh mặt trời và đôi mắt xanh đẹp như biển cả trước mặt, Lance không khỏi đau lòng. Tiểu thư vì những lời khen đối với con nhóc kia mà phải tự nghiêm khắc với bản thân như vậy ư? Tài sản, địa vị, những lời khen, rồi sự chú ý của người khác vốn phải là của tiểu thư mới phải. Càng nghĩ càng cảm thấy chán ghét Diệp Khiết Băng, Lance quyết định nếu sau này cô ta còn có thể trở về Diệp gia một lần nữa, hẳn nhất định sẽ khiến cho cô ta phải ăn phạt.

“À, không cần thiết, thay vì hưởng thụ chỉ bằng sớm rèn luyện một chút. Như vậy mới có thể đạt được kết quả tốt.”

“Vâng...Hi vọng tiểu thư chú ý sức khỏe của mình...” - Lance ngập ngừng nói. Hắn đã mấy lần bắt gặp tiểu thư ôm đầu, vẻ mặt rất đau khổ làm hắn cũng đau đớn theo. Là một ám vệ được bồi dưỡng từ máu thịt và xác chết, chính sự ân cần quan tâm từ tiểu thư đã sưởi ấm trái tim hắn, đã xoa dịu tâm hồn cần cỗi của hắn. Vì vậy, hắn đã thề với lòng mình sẽ luôn ở bên bảo vệ tiểu thư, tất cả những kẻ có thể gây nguy hại cho cô đều phải chết.

“Lance, không cần lo lắng cho ta. Ngược lại là anh kìa, tôi đã dặn phải gọi tôi là Đại tiểu thư mà. Anh mà chỉ gọi “tiểu thư” không thôi thì người khác sẽ nghĩ anh không để tiểu Băng vào mắt đâu.”

“Trong mắt tôi, chỉ có cô mới xứng làm tiểu thư Diệp gia, vốn dĩ tất cả những gì của Diệp gia đều thuộc về cô.”

“Ha ha, Lance, anh nói gì vậy? Tôi mới chỉ hơn ba tuổi mà thôi.”

“Nhị tiểu thư, cô đừng đi nữa, trời sắp tối rồi.” - Vú Trương đau đầu nhìn cô bé con đang phăm phăm đi về phía trước.

“Vú Trương, mẹ cháu thích hoa mẫu đơn thật ư?” - Lựa chọn việc tạm thời bỏ qua lời nhắc nhở cố ý của bà bảo mẫu, Diệp Khiết Băng nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm xung quanh khu vườn nhỏ. Đằng sau biệt viện này là một khu vườn trồng khá nhiều hoa, cô từng nghe vú Trương kể khu vườn này vốn được chăm sóc thủ công, nhưng vì mẹ cô sợ sẽ xảy ra sơ suất khiến hoa không được đẹp nên đã chuyển sang trồng bằng công nghệ. Lúc đó cô nghĩ rằng đó có lẽ là vì mẹ lười mà thôi.

“Vâng, phu nhân thích hoa mẫu đơn màu đỏ và tím.”

“Tím? Màu mắt của ai vậy ạ?” - Nhẹ nhàng hỏi lại vú Trương, Diệp Khiết Băng ngay lập tức bị thu hút bởi một bông hoa mẫu đơn đỏ tươi, rực rỡ giữa bạt ngàn những bông hoa với đủ các giống loài: hoa thược dược, hoa cúc vạn thọ, hoa chuông, hoa loa kèn, hoa chua me đất, hoa hiên, hoa oải hương, hoa phong lữ...

“Sao ạ?” - Vú Trương thực sự không thể theo kịp suy nghĩ của vị Nhị tiểu thư này.

“Không có gì đâu ạ, vú truong, bà thấy bông hoa kia thế nào?”

Nhìn theo phía tay Khiết Băng chỉ, vú Trương kinh ngạc phát hiện ra một bông hoa có màu đỏ tươi như máu. Mẫu đơn trong vườn vốn đã đổi hết sang màu trắng, vàng và hồng rồi, tại sao lại có một bông hoa màu đỏ?

Diệp Khiết Bằng dường như cũng cảm thấy không khí xung quanh có chút bất thường, liền dừng bước, nghiêng đầu chăm chú quan sát xung quanh thêm một lần. Không khí nơi này, có chút quái lạ, dường như đang cất giấu một thứ gì đó.

“Nhị tiểu thư, chúng ta mau về thôi, trời đã lạnh rồi.” – Vũ Trương tuy không có khả năng cảm nhận như Diệp Khiết Băng nhưng bà có võ công cùng chân khí và trực giác được tôi luyện quá quá trình tu dưỡng ở Minh gia, vì vậy mà bà cũng có thể thấy được sự khác thường nơi đây.

“VẬY...”

Chưa kịp nói hết câu, Diệp Khiết Băng chợt ngưng bật. Một tiếng kêu như xé vang lên, đột ngột đến mức như làm cho không gian vắn vẹo.

“ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ”

Sững sờ, bàng hoàng, cô không còn kịp nghĩ ngợi liền chạy về nơi có tiếng kêu...

Đó...

...là tiếng kêu của mẹ.

“Lão gia, mọi người đã di chuyển về phía hầm an toàn.”

“Được, phía trên thế nào?”

“Đã bố trí phạm nhân cùng tử tù làm thể thân, Lãng được sĩ đã thay đổi cấu trúc xương cùng với hơi thở nguyên tố trong nhà chính và trên người họ sao cho phù hợp rồi a.”

“Vậy sao.” - Im lặng trong chốc lát, Minh Duệ nhanh chóng đưa ra quyết định. - “Mau chóng vào hầm ẩn nấp đi, đợi đến khi khí tức (hơi thở) nguyên tố của ta biến mất hoàn toàn thì để cho Hi Ân thi triển ma pháp Không gian đưa các người đi.”

“Vâng.”

Chấp hai tay sau lưng nhìn về phía ngoại ô, Minh Huệ lặng lẽ ngửa đầu không để một giọt nước mắt nào rơi xuống. Ông biết những chuyện đêm nay đều có phần của Minh Huệ - cô con gái duy nhất của ông. Chỉ có điều, tuy rằng ông có thể sẵn sàng đưa con bé trở về dù phải trả bằng bất cứ giá nào, nhưng làm như vậy sẽ vẫn là làm hại nó. Vì thế, ông phải để con bé triệt để chấm dứt thứ tình cảm si mê nhất thời này. Nếu con bé sợ tổn thương vì phải buông tay, ông đành phải khiến nó hiểu được cái gì mới gọi là đau khổ. Chỉ như vậy mới có thể giữ được sức mạnh ma pháp của con bé, kéo dài tuổi thọ của nó.

Minh Cẩn cùng Minh Thành lẳng lẳng đợi Minh Duê hồi phục tinh thần. Kế tiếp sẽ là một trận chiến rất dài, rất mệt mỏi.

Vũ Trương dùng cả Mộc nguyên tố và Thổ nguyên tố để giữ chân Diệp Khiết Băng lại, đồng thời cũng che giấu đi “sự tồn tại” của họ ở nơi ẩn nấp.

“Cút... đi... đi... chết... ch.. chết.. đi.. Diệp... Phi... V... Vũ... Hận...” - Tiếng hét đau đớn cùng cảm hận pha chút điên cuồng của mẹ vang vọng trong không gian.

• • • •

Xen lẫn với tiếng gầm gừ của lũ súc vật...

...

... và cả tiếng kêu gào những kẻ đã mất trí bởi thứ thuốc kích dục kia...

...

... những giọt máu đỏ tươi...

...

... ánh sáng bạc phéch từ vàng trắng lạnh lùng vàng vặc trên cao...

...

... tất cả đã kết thúc rồi...

...

Bởi vì...

...

... người mẹ xinh đẹp cao quý của cô đã đi rồi...

...

... bà ấy nằm kia...

...

... trong vũng máu đỏ...

...

... thê lương hiu quạnh mà mĩ lệ khôn cùng...

...

... bà ấy...

...

... CHẾT RỒI...

...

... CHẾT THẬT RỒI...

...

... CHẾT KHÔNG NHẢM MẮT...

...

Diệp Khiết Băng mở to đôi mắt vô hồn, thần thờ nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lá đã không còn sinh khí kia.

Mấy ngày trước đôi mắt ấy đầm nước mắt chứa đầy khổ sở cùng hối hận. Máy tiếng trước đôi mắt đó còn tức giận nhìn vào mặt cô. Còn có... mấy phút trước, đôi mắt ấy long lên đầy đau đớn cùng căm hận.

Tại sao không để cho cô ra đó?

Rõ ràng,

chỉ cách có mười bước thôi,

là cô có thể ôm lấy bà ấy rồi.

Đôi mắt cô không thể nhắm lại, tựa như có thứ gì đó níu kéo tầm mắt cô. Chăm chú nhìn vào đôi mắt xanh kia, cô không thể hiểu tại sao mình còn có thể bình tĩnh được như vậy. Lần đầu tiên kể từ khi sinh ra đời, cô cảm thấy hận sự vô cảm của bản thân. Bên tai cô là lời khuyên nhủ gấp gáp nhỏ nhẹ của vú Trương, song, cô cảm nhận rõ ràng sự đau đớn ẩn trong sự nhỏ nhẹ đến bất thường ấy:

“Nhị tiểu thư, cô phải bình tĩnh lại...”

Thật buồn cười, cô đang vô cùng bình tĩnh đây. Bình tĩnh đến mức dường như tiếng những con côn trùng chui rúc trong kẽ lá cũng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Ngay cả trong khi lũ con người kia đang hò hét.

Ngay trước biệt thự đã bốc lửa, khói bụi mù mịt.

“Nhị tiểu thư, việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng thoát khỏi sự truy lùng của những tên kia...” - Dùng hết khả năng tự chủ cùng đau đớn nơi cánh tay để kiềm chế cảm giác muốn tàn sát tất cả những kẻ trước mắt, vú Trương chậm rãi nhả ra từng chữ như muốn rót vào tai Diệp Khiết Băng tất cả sự bình tĩnh mà bà có.

“Bọn họ là người của ai thế ạ?” - Nhẹ nhàng, lễ phép. Giọng điệu của cô cứ như chẳng hề việc sự việc bất thường nào đã xảy ra cả. Sự bình thần đó khiến vú Trương sửng sốt.

“Vú Trương?” - Đợi một lúc không thấy câu trả lời, Diệp Khiết Băng quay đầu lại nhìn.

“À, vâng, bọn họ là người của Diệp gia và Âu Dương gia. Không, cũng chỉ là những kẻ từ một nơi nào đó bị bọn họ dàn dựng rồi bắt tới đây thôi...”

Cha ghét mẹ đến thế sao? Cô nhẹ nhàng cup mắt xuống, hàng mi dài như cánh bướm che đi thần sắc trong đôi đồng tử màu tím xen lẫn vài đốm sáng màu xanh biển. Nghe thấy tiếng ồn ào đã xa dần, cẩn thận cảm nhận không khí xung quanh, cho đến khi đã chắc chắn rằng những kẻ kia không còn ở gần đây nữa, Diệp Khiết Băng mới nhanh nhẹn đứng dậy.

Vú Trương đang lo sợ Nhị tiểu thư sẽ mất bình tĩnh mà làm ra chuyện gì đó thì liền thấy cô đứng dậy. Bà hoảng hốt đưa tay giữ cô lại, đồng thời tăng thêm chú ý lên các nguyên tố xung quanh nhằm tránh bị bại lộ.

Diệp Khiết Băng nhàn nhạt mở miệng:

“Xung quanh tạm thời không có người, nếu muốn chạy thì đây là một cơ hội tốt.”

“Vâng.” - Thấp thỏm nhìn gương mặt bầu bĩnh xinh xắn nhưng lại có biểu cảm bình tĩnh đến mức đáng sợ kia, vú Trương không dám lơ là, chỉ sợ cô sẽ đột ngột chạy ra khỏi tầm mắt của bà. Không dám nhìn về thi thể của phu nhân, bà nhanh nhẹn đưa Nhị tiểu thư rời khỏi nơi ẩn nấp chạy về khu rừng lúc trước.

“NHỊ TIỂU THU!!! MAU CHẠY ĐI!!!” - Thu hết chút sức lực cuối cùng, vú Trương gào lên với một bóng dáng nhỏ nhắn chạy đằng trước. Sau đó, bà đưa tay nhấn nhẹ vào thắt lưng bên phải...

BÙNG!!!

Cả một khoảng rừng rộng lớn trong chốc lát chỉ còn trơ trọi lại một mảnh đất trống. Tổng cộng ba mươi bảy kẻ trong đội dự bị của Diệp gia trong nháy mắt đã thành cát bụi.

Những kẻ may mắn đứng ngoài phạm vi công kích của Thổ sa hạt liền nhanh chóng chia làm các nhóm rồi tản ra các hướng còn lại của khu rừng để tìm kiếm tung tích Nhị tiểu thư Diệp gia - Diệp Khiết Băng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Vãn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đêm đầm máu

Diệp Khiết Băng cười nhạt nhìn bản thân bị xiềng xích vây quanh, toàn thân nhếch nhác trông đến là thảm hại.

A~~~~

Hình như từ lúc sinh ra cô đã khuyết thiếu dây thần kinh điều khiển tình cảm thì phải. Không vui, không buồn, không chán, không sợ.

Chỉ có khi chịu kích thích cực lớn như lần rơi vào Từ đường mới có thể khiến cho cô hiểu được một chút về sự "hoảng sợ". Nhưng chỉ là một chút thôi, rồi nó lại biến mất, tựa như chưa từng diễn ra.

Nhắm mắt hồi tưởng lại dáng vẻ dữ tợn vừa rồi của mẹ, cô chậm rãi nghiêng đầu.

Ai lại nghĩ đến chuyện cha của cô hóa ra chán ghét hai mẹ con cô đến vậy chứ? Mẹ cô lại luôn kiêu ngạo không thèm để ý đến những chi tiết nhỏ nhất, vì vậy mà vô tình giúp cho cha kiếm được một cái cớ để đuổi hai mẹ con cô ra ngoài lần nữa.

Hừm, ý thế hiếp người, điều ngoa vô lí, con hư tại mẹ, mất mặt Diệp gia, bại hoại gia phong, à, còn gì nữa nhỉ? Già mồm cái lão? Chắc, cô không hề đụng chạm gì đến cô chị gái xinh đẹp như búp bê Tây phương đó đâu nha. Thậm chí còn chưa kịp nhìn kĩ xem chuyện gì đang xảy ra thì đã bị ăn một bạt tai rồi. = _ =

Sau đó cô nhìn thấy vẻ mặt giận dữ ngút trời của cha. Ông không ngừng buộc tội cô mà chẳng cần để ý đến lời giải thích của cô. Mà, nói vậy cũng hơi quá, thực chất cô chỉ nói hai câu - một câu là chào hỏi còn một câu là:

"Con không biết cha đang nói đến chuyện gì?"

Và sau đó cô bị mắng.

Cô cũng không nói gì, vì thực ra cô cảm nhận được cảm xúc ân hận tự trách của một người cha đối với con gái từ ông. Tất nhiên cảm xúc đó không phải dành cho cô mà là người chị gái búp bê kia. Có lẽ ông ấy hối hận vì đã đến muộn, hoặc cũng có thể là do không kịp ngăn cản con gái mình làm điều đại dốt chẳng? Cô còn cảm thấy được niềm hân hoan vui sướng của cha xen lẫn trong giọng nói của ông. Mặc dù ông đã cố kìm nén lại, nhưng chừng đó cũng đủ để cô hiểu một cách sâu sắc rằng: những việc trước mắt có liên quan đến ông, hoặc chí ít, thì nó cũng đã được ông đồng ý.

Vì thế, cô lựa chọn việc im lặng. Cô không muốn làm điều vô ích.

Còn có một lí do nữa...

Dù rất mơ hồ nhưng cô nhìn được từ trong mắt của người cha này sự bài xích cùng khinh miệt. Ngay từ lần đầu gặp mặt, điều thu hút sự chú ý của cô nhất trên người ông ta là đôi mắt lạnh nhạt nhưng có những cảm xúc tiêu cực ẩn sâu trong đáy mắt. Những cảm xúc đó được ông ta kiềm chế rất tốt, nhưng mỗi lần nhìn về phía mẹ, cô luôn thoáng cảm nhận được sự dao động mãnh liệt tự sâu trong lòng ông.

Có lẽ, là mẹ cô yêu sai người đi.

Mở mắt ra, cô nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mắt. Nơi đó 10 phút trước có một người phụ nữ diễm lệ cao quý với mái tóc đỏ rực và đôi mắt màu xanh như ngọc phi thúy. Bà ấy mặc một bộ đầm màu đen kiểu gothic dài qua đầu gối với một đôi giày cao gót màu đen. Thoạt nhìn trông bà ấy chẳng khác nào một quý phu nhân sang trọng với cá tính mạnh mẽ bí ẩn.

Nhưng...

Chiếc roi dài trên tay bà cùng khuôn mặt vặn vẹo vì dữ tợn đã thay đổi hoàn toàn không khí của căn phòng. Và không khí giữa hai mẹ con.

Từng tiếng xé gió vun vút cùng tiếng ma sát với da thịt vang lên như quật vào tâm trí người nghe...

...khứa vào trái tim của những người đứng ngoài cửa.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

"Phu nhân, mau mở cửa ra đi! Nếu không chúng tôi sẽ dùng biện pháp mạnh!"

Vút!

"Thế nào? Bây giờ đến một đứa con hư hỏng mất nết cũng quan trọng hơn ta à?"

"Phu nhân, chúng tôi chỉ là lo lắng cho sức khỏe của tiểu thư và phu nhân. Xin người hãy bớt tức giận. Lão gia nói trẻ nhỏ cần được dạy dỗ cẩn thận..."

"Cút đi!!!"

Chát!

"Đồ bỏ đi, phiền phức!"

Chát!

"Mày chỉ là một con nhãi không hơn không kém, nếu không có tao thì mày cũng chẳng tồn tại được trên cõi đời này đâu."

Vút!

"Biết vậy tao đã bỏ mày từ lúc được chẩn đoán là thai nữ rồi."

Bốp!

"Đồ ăn hại!"

Chát!

Ừm, đại khái là như vậy, nhỉ? Nhẹ nhàng nghiêng người sang phải, con đau nhói từ những vết thương trên người làm đầu óc cô choáng váng, xây xẩm cả mặt mày. Yên lặng hít sâu thở đều chờ cho con đau chậm rãi trôi đi, Diệp Khiết Băng nhẹ nhàng lắc đầu cười bất đắc dĩ.

A~~

Có vẻ cô bị mọi người ghét quá nhỉ?

Mà, cô mất bao nhiêu công sức mới có thể khiến cho cảm xúc của mẹ ổn định được một chút, vậy mà giờ lại thành muối bỏ bể mất rồi.

Ày, buồn ghê.

Cơ thể cô vốn dĩ đã yếu hơn người bình thường rất nhiều, tuy là ý chí cùng khả năng nhẫn nại của cô vượt trội hơn hẳn, nhưng chung quy cũng có giới hạn.

Trước mắt đi ý thức, cô nghe được tiếng mở cửa nhẹ nhàng, tiếng bước chân rón rén...

Và cô ngửi thấy mùi hoa nhài dịu nhẹ.

"Vú Trương, có chuyện gì vậy ạ?"

"Nhị tiểu thư cứ ngồi yên, chỉ là dây dẫn năng lượng có chút trục trặc nhỏ, một lát nữa sẽ nối lại được thôi."

"Vậy ạ? Nhưng hình như bên ngoài khá ồn?"

Vú Trương ngẩng người nhìn Diệp Khiết Băng. Cái này, tai của tiểu thư có phải hơi thính quá mức rồi không? Ngay cả người học võ như bà mà cũng phải cẩn thận lắng nghe mới có thể thấy được tiếng động, tiểu thư còn ngồi cách cửa khá xa, làm thế nào mà nghe thành "ồn" được?

"Vú Trương?" - Nghiêng đầu quan sát sắc mặt vú Trương theo thói quen, Diệp Khiết Băng nhẹ nhàng hỏi lại.

"À, chắc là không có việc gì đâu ạ. Có lẽ là mấy cảnh binh cãi nhau thôi ấy mà. Để lát nữa tôi nhắc nhở bọn họ."

"Ừm, nếu là cảnh binh thì cứ bỏ qua, dù sao làm việc ngoài trời cả ngày, có chút mệt mỏi cũng là bình thường."

"Vâng."

"Vú Trương, cháu muốn ra ngoài đi dạo."

"Nhưng Nhị tiểu thư... vết thương của cô..."

Thấy vẻ mặt ái ngại cùng ánh mắt lo lắng của vú Trương, Diệp Khiết Băng nhẹ nhàng mỉm cười:

"Cháu ra ngoài tản bộ cho khỏe, hít thở không khí trong lành sẽ thư giãn hơn mà. Hơn nữa cũng chỉ là đi bộ mà thôi, cũng không phải vận động gì nhiều."

Im lặng nghĩ ngợi một lúc, dường như đang cân nhắc xem có nên nghe lời cô tiểu thư nhỏ nói không, vú Trương bất đắc dĩ nhận ra rằng bản thân chẳng có một lý do nào để phản đối việc tiểu thư ra ngoài đi dạo hóng gió cả. Không chỉ vì tiểu thư vốn dĩ hiểu chuyện hơn hẳn những đứa trẻ khác, mà còn là bởi những việc mà tiểu thư làm luôn an toàn và phù hợp. Tiểu thư chưa bao giờ để mọi người phải lo lắng (trừ lần bị hại đi vào cấm lâm ra).

"Vậy, chỉ ra ngoài một chút thôi nhé, trời sắp tối rồi."

"Vâng." - Một nụ cười nhẹ nhàng nở rộ trên môi Diệp Khiết Băng, cô bình tĩnh cụp mắt xuống, che đi sự thất vọng cùng buồn bã trong lòng. Đã nửa ngày rồi không thấy mẹ đâu cả, nhìn vào mắt của vú Trương thì cô hiểu là khi cô ngắt đi mẹ cũng không tới xem.

Ôi, có phải mẹ ghét cô rồi không?

Chẳng lẽ mẹ chỉ thích con trai thôi à?

Vậy nếu cô là con trai...

"Nhị tiểu thư, chúng ta đi thôi."

"Vâng" - Cười nhẹ nhìn vú Trương mang theo những áo khoác, khăn choàng, Diệp Khiết Băng không khỏi vui vẻ. Mặc dù có gió thì cũng không lạnh lắm, nhưng vú Trương lúc nào cũng lo lắng cho cô.

"Tiểu thư, cô muốn học nhiều thứ như vậy, chẳng lẽ không cần nghỉ ngơi sao?" - Nhíu mày nhìn cô bé mặc váy hồng với mái tóc vàng óng như ánh mặt trời và đôi mắt xanh đẹp như biển cả trước mặt, Lance không khỏi đau lòng. Tiểu thư vì những lời khen đối với con nhóc kia mà phải tự nghiêm khắc với bản thân như vậy ư? Tài sản, địa vị, những lời khen, rồi sự chú ý của người khác vốn phải là của tiểu thư mới phải. Càng nghĩ càng cảm thấy chán ghét Diệp Khiết Băng, Lance quyết định nếu sau này cô ta còn có thể trở về Diệp gia một lần nữa, hẳn nhất định sẽ khiến cho cô ta phải an phận.

"À, không cần thiết, thay vì hưởng thụ chỉ bằng sớm rèn luyện một chút. Như vậy mới có thể đạt được kết quả tốt."

"Vâng...Hi vọng tiểu thư chú ý sức khỏe của mình..." - Lance ngập ngừng nói. Hắn đã mấy lần bắt gặp tiểu thư ôm đầu, vẻ mặt rất đau khổ làm hắn cũng đau đốn theo. Là một ám vệ được bồi dưỡng từ máu thịt và xác chết, chính sự ân cần quan tâm từ tiểu thư đã sưởi ấm trái tim hắn, đã xoa dịu tâm hồn cần cỗi của hắn. Vì vậy, hắn đã thề với lòng mình sẽ luôn ở bên bảo vệ tiểu thư, tất cả những kẻ có thể gây nguy hại cho cô đều phải chết.

"Lance, không cần lo lắng cho ta. Ngược lại là anh kìa, tôi đã dặn phải gọi tôi là Đại tiểu thư mà. Anh mà chỉ gọi "tiểu thư" không thôi thì người khác sẽ nghĩ anh không để tiểu Băng vào mắt đâu."

"Trong mắt tôi, chỉ có cô mới xứng làm tiểu thư Diệp gia, vốn dĩ tất cả những gì của Diệp gia đều thuộc về cô."

"Ha ha, Lance, anh nói gì vậy? Tôi mới chỉ hơn ba tuổi mà thôi."

"Nhị tiểu thư, cô đừng đi nữa, trời sắp tối rồi." - Vú trương đau đầu nhìn cô bé con đang phăm phăm đi về phía trước.

"Vú Trương, mẹ cháu thích hoa mẫu đơn thật à?" - Lựa chọn việc tạm thời bỏ qua lời nhắc nhở cố ý của bà bảo mẫu, Diệp Khiết Băng nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm xung quanh khu vườn nhỏ. Đằng sau biệt viện này là một khu vườn trồng khá nhiều hoa, cô từng nghe vú Trương kể khu vườn này vốn được chăm sóc thủ công, nhưng vì mẹ cô sợ sẽ xảy ra sơ suất khiến hoa không được đẹp nên đã chuyển sang trồng bằng công nghệ. Lúc đó cô nghĩ rằng đó có lẽ là vì mẹ lười mà thôi.

"Vâng, phu nhân thích hoa mẫu đơn màu đỏ và tím."

"Tím? Màu mắt của ai vậy à?" - Nhẹ nhàng hỏi lại vú Trương, Diệp Khiết Băng ngay lập tức bị thu hút bởi một bông hoa mẫu đơn đỏ tươi, rực rỡ giữa bạt ngàn những bông hoa với đủ các giống loài: hoa thực dược, hoa cúc vạn thọ, hoa chuông, hoa loa kèn, hoa chua me đất, hoa hiên, hoa oải hương, hoa phong lữ...

"Sao à?" - Vú Trương thực sự không thể theo kịp suy nghĩ của vị Nhị tiểu thư này.

"Không có gì đâu ạ, vú trương, bà thấy bông hoa kia thế nào?"

Nhìn theo phía tay Khiết Băng chỉ, vú Trương kinh ngạc phát hiện ra một bông hoa có màu đỏ tươi như máu. Mẫu đơn trong vườn vốn đã đổi hết sang màu trắng, vàng và hồng rồi, tại sao lại có một bông hoa màu đỏ?

Diệp Khiết Băng dường như cũng cảm thấy không khí cùng cảnh vật xung quanh có chút bất thường, liền dừng bước, nghiêng đầu chăm chú quan sát xung quanh thêm một lần. Không khí nơi này, có chút quái lạ, dường như đang cất giấu một thứ gì đó.

"Nhị tiểu thư, chúng ta mau về thôi, trời đã lạnh rồi." - Vú Trương tuy không có khả năng cảm nhận như Diệp Khiết Băng nhưng bà có võ công cùng chân khí và trực giác được tôi luyện quá quá trình tu dưỡng ở Minh gia, vì vậy mà bà cũng có thể thấy được sự khác thường nơi đây.

"Vâng..."

Chưa kịp nói hết câu, Diệp Khiết Băng chợt ngưng bật. Một tiếng kêu như xé vang lên, đột ngột đến mức như làm cho không gian vụn vụn.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA"

Sững sờ, bàng hoàng, cô không còn kịp nghĩ ngợi liền chạy về nơi có tiếng kêu...

Đó...

...là tiếng kêu của mẹ.

"Lão gia, mọi người đã di chuyển về phía hầm an toàn."

"Được, phía trên thế nào?"

"Đã bố trí phạm nhân cùng tử tù làm thể thân, Lăng được sĩ đã thay đổi cấu trúc xương cùng với hơi thở nguyên tố trong nhà chính và trên người họ sao cho phù hợp rồi ạ."

"Vậy sao." - Im lặng trong chốc lát, Minh Duệ nhanh chóng đưa ra quyết định. - "Mau chóng vào hầm ẩn nấp đi, đợi đến khi khí tức (hơi thở) nguyên tố của ta biến mất hoàn toàn thì để cho Hi Ân thi triển ma pháp Không gian đưa các người đi."

"Vâng."

Chấp hai tay sau lưng nhìn về phía ngoại ô, Minh Duệ lặng lẽ ngửa đầu không để một giọt nước mắt nào rơi xuống. Ông biết những chuyện đêm nay đều có phần của Minh Hiểu - cô con gái duy nhất của ông. Chỉ có điều, tuy rằng ông có thể sẵn sàng đưa con bé trở về dù phải trả bằng bất cứ giá nào, nhưng làm như vậy sẽ vẫn là làm hại nó. Vì thế, ông phải để con bé triệt để chấm dứt thứ tình cảm si mê nhất thời này. Nếu con bé sợ tổn thương vì phải buông tay, ông đành phải khiến nó hiểu được cái gì mới gọi là đau khổ. Chỉ như vậy mới có thể giữ được sức mạnh ma pháp của con bé, kéo dài tuổi thọ của nó.

Minh Cảnh cùng Minh Thành lặng lẽ đợi Minh Duệ hồi phục tinh thần. Kế tiếp sẽ là một trận chiến rất dài, rất mệt mỏi.

Vũ Trương dùng cả Mộc nguyên tố và Thổ nguyên tố để giữ chân Diệp Khiết Băng lại, đồng thời cũng che giấu đi "sự tồn tại" của họ ở nơi ẩn nấp.

"Cút... đi... đi... chết... ch.. chết.. đi... Diệp... Phi... V... Vũ... Hận..." - Tiếng hét đau đớn cùng cảm hận pha chút điên cuồng của mẹ vang vọng trong không gian.

....

Xen lẫn với tiếng gầm gừ của lũ súc vật...

...

... và cả tiếng kêu gào những kẻ đã mất trí bởi thứ thuốc kích dục kia...

...

... những giọt máu đỏ tươi...

...

... ánh sáng bạc phéch từ vàng trắng lạnh lùng vàng vặc trên cao...

...

... tất cả đã kết thúc rồi...

...

Bởi vì..

...

... người mẹ xinh đẹp cao quý của cô đã đi rồi...

...

... bà ấy nằm kia...

...

... trong vũng máu đỏ...

...

... thê lương hiu quạnh mà mĩ lệ khôn cùng...

...

... bà ấy...

...

... CHẾT RỒI...

...

... CHẾT THẬT RỒI...

...

... CHẾT KHÔNG NHẢM MẮT...

...

Diệp Khiết Băng mở to đôi mắt vô hồn, thần thờ nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lá đã không còn sinh khí kia.

Mấy ngày trước đôi mắt ấy đầm nước mắt chứa đầy khổ sở cùng hối hận. Một tiếng trước đôi mắt đó còn tức giận nhìn vào mặt cô. Còn có... mấy phút trước, đôi mắt ấy long lên đầy đau đớn cùng căm hận.

Tại sao không để cho cô ra đó?

Rõ ràng,

chỉ cách có mười bước thôi,

là cô có thể ôm lấy bà ấy rồi.

Đôi mắt cô không thể nhắm lại, tựa như có thứ gì đó níu kéo tầm mắt cô. Chăm chú nhìn vào đôi mắt xanh kia, cô không thể hiểu tại sao mình còn có thể bình tĩnh được như vậy. Lần đầu tiên kể từ khi sinh ra đời, cô cảm thấy hận sự vô cảm của bản thân. Bên tai cô là lời khuyên nhủ gấp gáp nhỏ nhẹ của vú Trương, song, cô cảm nhận rõ ràng sự đau đớn ẩn trong sự nhỏ nhẹ đến bất thường ấy:

"Nhị tiểu thư, cô phải bình tĩnh lại..."

Thật buồn cười, cô đang vô cùng bình tĩnh đây. Bình tĩnh đến mức dường như tiếng những con côn trùng chui rúc trong kẽ lá cũng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Ngay cả trong khi lũ con người kia đang hò hét.

Ngay trước biệt thự đã bốc lửa, khói bụi mù mịt.

"Nhị tiểu thư, việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng thoát khỏi sự truy lùng của những tên kia..." - Dùng hết khả năng tự chủ cùng đau đớn nơi cánh tay để kiềm chế cảm giác muốn tàn sát tất cả những kẻ trước mắt, vú Trương chậm rãi nhả ra từng chữ như muốn rót vào tai Diệp Khiết Băng tất cả sự bình tĩnh mà bà có.

"Bọn họ là người của ai thế ạ?" - Nhẹ nhàng, lễ phép. Giọng điệu của cô cứ như chẳng hề việc sự việc bất thường nào đã xảy ra cả. Sự bình thản đó khiến vú Trương sững sờ.

"Vú Trương?" - Đợi một lúc không thấy câu trả lời, Diệp Khiết Băng quay đầu lại nhìn.

"À, vâng, bọn họ là người của Diệp gia và Âu Dương gia. Không, cũng chỉ là những kẻ từ một nơi nào đó bị bọn họ dàn dựng rồi bắt tới đây thôi..."

Cha ghét mẹ đến thế sao? Cô nhẹ nhàng sụp mắt xuống, hàng mi dài như cánh bướm che đi thần sắc trong đôi đồng tử màu tím xen lẫn vài đốm sáng màu xanh biển. Nghe thấy tiếng ồn ào đã xa dần, cẩn thận cảm nhận không khí xung quanh, cho đến khi đã chắc chắn rằng những kẻ kia không còn ở gần đây nữa, Diệp Khiết Băng mới nhanh nhẹn đứng dậy.

Vú Trương đang lo sợ Nhị tiểu thư sẽ mất bình tĩnh mà làm ra chuyện gì đó thì liền thấy cô đứng dậy. Bà hoảng hốt đưa tay giữ cô lại, đồng thời tăng thêm chú ý lên các nguyên tố xung quanh nhằm tránh bị bại lộ.

Diệp Khiết Băng nhàn nhạt mở miệng:

"Xung quanh tạm thời không có người, nếu muốn chạy thì đây là một cơ hội tốt."

"Vâng." - Thấp thỏm nhìn gương mặt bầu bĩnh xinh xắn nhưng lại có biểu cảm bình tĩnh đến mức đáng sợ kia, vú Trương không dám lơ là, chỉ sợ cô sẽ đột ngột chạy ra khỏi tầm mắt của bà. Không dám nhìn về thi thể của phu nhân, bà nhanh nhẹn đưa Nhị tiểu thư rời khỏi nơi ẩn nấp chạy về khu rừng lúc trước.

"NHỊ TIỂU THU!!! MAU CHẠY ĐI!!!" - Thu hết chút sức lực cuối cùng, vù Trương gào lên với một bóng dáng nhỏ nhắn chạy đằng trước. Sau đó, bà đưa tay nhấn nhẹ vào thắt lưng bên phải...

BÙNG!!!

Cả một khoảng rừng rộng lớn trong chốc lát chỉ còn trơ trọi lại một mảnh đất trống. Tổng cộng ba mươi bảy kẻ trong đội dự bị của Diệp gia trong nháy mắt đã thành cát bụi.

Những kẻ may mắn đứng ngoài phạm vi công kích của Thổ sa hạt liền nhanh chóng chia làm các nhóm rồi tản ra các hướng còn lại của khu rừng để tìm kiếm tung tích Nhị tiểu thư Diệp gia - Diệp Khiết Băng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thủy nguyên tố (1)

Diệp Khiết Băng cuồng chân chạy. Lồng ngực cô buốt nhói, dường như phổi của cô không kịp cung cấp không khí cho cô nữa. Đôi chân nhức mỏi vì chạy suốt đêm, giờ đã gần như tê liệt mất cảm giác. Cánh tay trắng trẻo đã bị gai cào xước, chảy máu. Những giọt máu đỏ thấm thấm vào chiếc áo lụa mỏng manh màu xanh nhạt tạo thành những vết đen loang lổ.

Cơ thể cô cho dù đã trải qua quá trình cải tạo 3 bước của chương khí từ sâu dưới lòng đất ở Từ đường, tuy nhiên vẫn không có khả năng chịu đựng được cường độ vận động mạnh thế này. Suốt cả một đêm cô dùng hết tinh thần, trí nhớ cùng khả năng điều khiển cơ thể nhằm giảm thiểu hao hụt năng lượng đến hết mức có thể, cuối cùng vẫn có giới hạn.

Trong đầu cô là hình ảnh gương mặt vù Trương trước khi đẩy cô đi. Gương mặt hiền từ phúc hậu của bà mọi ngày giờ toát lên sự kiên định và sắc bén cùng với quyết tâm đồng quy vu tận. Dầu vậy, bà vẫn lo lắng nhắc nhở cô phải đi đúng theo hướng bà đã chỉ, và, đừng bao giờ quay đầu lại.

Cô cười nhạt. Vù Trương à, bà có biết khi nói ra những lời ấy, trong mắt bà toát lên sự tuyệt vọng đến thế nào không?

Tuyệt vọng

... và trống rỗng,

có phải...

Mình gia cũng đã xảy ra chuyện?

Nếu không, với tính cách của bà, ắt phải là phần nợ cùng đau đớn mới phải.

Ha, cha cô ghét mẹ con cô đến thế sao?

Một phần là vì mẹ xuất thân từ Minh gia, phần còn lại là bởi ông cho rằng mẹ giết Liễu phu nhân phải không?

Mà, chẳng qua cũng chỉ là một bước đệm trên con đường trở thành kẻ mạnh mà thôi.

Cố gắng hít sâu một lần cuối cùng, cô chống đỡ cơ thể bé nhỏ chạy đến vách núi dựng đứng hiểm trở, nơi mà hơn một năm trước chú Lăng đã ôm cô nhảy xuống cùng vù Trương. Nhanh chóng chạy hết tốc lực về hướng đó, đến khi chỉ còn lại hai bước cũng là lúc cô hụt hơi mà trượt chân ngã về phía trước. Mũi cô đập xuống đất, vị máu tanh giống mùi rỉ sắt hòa lẫn với hương cỏ xanh đẫm sương đêm và vị đất ẩm thấp tạo thành một hỗn hợp mùi truyền vào trong mũi cô.

Tiếng chó nghiệp vụ gầm gừ đã gần lắm rồi, đến nỗi đôi tai cô còn có thể nghe được tiếng thờ xen lẫn trong từng bước chân của chúng. Cả người cô dường như bị rút hết sức lực, chỉ một động tác vươn tay thôi cũng đã là xa xỉ. Cô có cảm giác như bản thân đã dùng đến cả sinh mạng để có góp nhặt từng chút không khí.

Mím chặt môi, dùng ý chí kinh người để vượt qua trở ngại cơ thể, Diệp Khiết Băng run rẩy đứng dậy.

Mặc cho đôi chân run rẩy như sắp gãy, mặc cho cơ thể mất đi thăng bằng, mặc cho cảnh vật trước mắt đã bắt đầu mờ đi, cô vẫn thẳng lưng mà đứng.

Mặc dù hai tai cô đã ù đi, trước mắt chỉ còn thấp thoáng một màu đen, nhưng Diệp Khiết Băng vẫn cố chống đỡ để không bất tỉnh. Cô biết, một khi bất tỉnh thì thứ đang chờ đợi cô ở phía trước sẽ là muôn vàn tra tấn cùng đầy đọa.

Đối mặt với Diệp Khiết Băng là ba con chó to lớn gấp rưỡi cơ thể cô, cùng với đó là năm bình sĩ vũ trang đầy đủ. Hai trong số bọn họ đang chĩa súng plasma về phía cô, chỉ cần một chút sơ xuất là cô sẽ thành con mực nướng.

Nhàn nhát nhìn hòng súng đen ngòm trước mặt, Diệp Khiết Băng không thể kiềm chế được mà cong khoe môi lên. Cô nhẹ nhàng mở miệng, tựa như đang nói chuyện thời tiết với một người bạn:

"Không cần phải căng thẳng như vậy, cháu muốn chết toàn thân, có thể để cháu tự nhảy xuống không?"

Năm cảnh vệ đều trừng mắt nhìn cô.

Cái gì? Một con bé hơn 1 tuổi có thể bình tĩnh trước hòng súng cùng ba con chó đến mức độ này hay sao?

Thật không may, một cảnh vệ trong số đó có đầu óc khá nhạy bén linh hoạt, hẩn nghi ngờ nhìn gương mặt bình thản của Diệp Khiết Băng, lạnh giọng:

"Đừng chần chừ, mau bắt nó lại, mang về cho lão gia. Để cho nó nhảy xuống dưới đó, nhờ có cơ hội để cho nó sống sót thì chúng ta biết ăn nói thế nào với lão gia?"

Diệp Khiết Băng không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng cô không khỏi bối rối.

Thực sự ban đầu cô chỉ muốn cảm nhận một chút cảm giác được rơi tự do trước khi nhắm mắt mà thôi. Nhưng sau đó cô chợt nghĩ tới lần trước chú Lăng đã mượn lực của những gờ đá nhỏ để nhảy xuống, vậy nếu cô lấy những nơi đó làm điểm tựa, thì hẳn là có thể xuống được đi?

Giả như có bị phát hiện đi chăng nữa thì bên dưới cũng có một dòng suối, cô chỉ cần đập mạnh vào vách núi là có thể rơi xuống suối rồi. Đến lúc đó cho dù cô có thực sự nhắm mắt, thì những kẻ kia cũng không thể tìm ra cô nữa đi?

Còn nếu cô may mắn sống sót được...

Rũ mắt xuống, hàng mi dài khéo léo che khuất đi những tình cảm trong đáy mắt. Vì vậy, không có bất cứ kẻ nào có thể thấy được sự điên cuồng chợt lóe lên trong đôi mắt cô.

Thi thể của mẹ cùng màn thác loạn đẫm máu hiện lên...

Đôi mắt tuyệt vọng cùng đau đớn của vú Trương như chợt sáng lên...

Cô... phải sống.

Chỉ có sống, mới có thể khiến những kẻ kia phải hối hận.

Không phải bọn họ muốn cô chết sao?

Vậy thì cô sẽ sống tốt hơn bọn họ, làm cho bọn họ phải chịu nỗi đau khổ dày vò suốt đời.

Chậm rãi, cô di chuyển đến gần vách đá...

Bởi vì là vách đá, cho nên gió thổi cũng khá mạnh, vì vậy, hành động của Diệp Khiết Băng có thể nói là kín đáo không chút sơ hở.

Tuy nhiên, dường như may mắn chưa bao giờ thích cô...

Con chó ở giữa đột nhiên nổi điên, hung tợn gầm gừ. Diệp Khiết Băng mím môi, thầm biết việc không ổn, cô nhanh chóng nghiêng người rơi xuống bên dưới.

Chú!

Một ánh lửa đỏ chợt bùng lên!

Diệp Khiết Băng mím môi, nghiêng người sang phải tránh đi tia lửa từ khẩu súng của người cảnh vệ. Nhưng hành động của cô không đủ nhanh, lửa đỏ đã kịp liếm qua cô tay cô.

Cùng lúc đó, con chó to lớn kia cũng ngoạm được vào bắp đùi của cô.

Cảm giác đau đớn ở đùi cùng sự bỏng rát ở tay làm cho cô phải hít mạnh một hơi. Con chó kia không ngừng nghiêng chặt hàm răng lại, lôi cô về phía sau.

Bất chấp tất cả, cô dùng tất cả chút sức vừa mới hồi phục lại được để dứt ra khỏi con chó.

Tiếng da thịt bị xé rách vang lên khiến những tên cảnh vệ khiếp sợ. Cô bé này còn nhỏ mà đã tàn nhẫn với bản thân như vậy, thật không thể khinh thường. Một trong số họ nhanh chóng bắn pháo hiệu lên không trung, hai người còn lại điều khiển chó chạy lên lôi cô bé về.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa bọn họ và Diệp Khiết Băng với khoảng cách giữa cô và vách đá có sự chênh lệch khá lớn. Bỏ qua đau đớn ở đùi, cô lợi

dụng phản lực do vừa giằng co với con chó để lao xuống vách đá.

Nhanh chóng co người lại, cúi đầu vào giữa hai chân bảo vệ vùng đầu ngực và bụng. Một tay cô che lại phần đầu còn lộ ra ngoài cho đến đốt xương sống thứ 3, tay còn lại cô che chắn cho Mệnh môn và phần xương sống còn lại.

Cây cỏ chìa ra từ vách đá như những mũi tên găm vào da thịt cô, có những cành khô bị gãy cắm hẳn vào vết thương trên đùi cô. Cảm giác rơi tự do không thể điều khiển bản thân theo ý muốn lại càng vô cùng khó chịu. Thình thoảng va vào những mỏm đá nhô ra khiến người cô nảy lên một chút, cánh tay xây xước giờ còn thêm những vết bầm tím.

Cô vừa lao xuống vách đá vừa cẩn thận chú ý tình trạng không khí xung quanh.

Đến khi đã có thể nghe thấy tiếng suối chảy róc rách, cô nhanh như cắt duỗi người, tung chân đập mạnh vào phần đất đá hai cái. Một cái là để tăng tốc độ rơi xuống, cái còn lại là để tránh xa ra khỏi hai bên bờ suối. Đồng thời, cô dùng sức hít một hơi thật sâu, nhanh chóng lấp đầy buồng phổi.

Theo như trí nhớ của cô, lòng suối khá sâu, vì vậy có rơi mạnh xuống cũng không lo đập đầu vào đá mà chết. Chỉ có điều, với tình trạng của cô bây giờ, không hấp hối cũng phải hôn mê.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, sau hai cái đập, cả thân hình nhỏ bé của Diệp Khiết Băng lao thẳng xuống dòng suối.

Ngay khi thân hình cô vừa biến mất dưới dòng suối, trên bờ suối liền xuất hiện một thi thể bé gái với hình dáng và cấu trúc cơ thể y hệt cô. Cùng lúc ấy, tia lửa đỏ từ súng plasma đã bén vào những cành cây trên vách đá, nhanh chóng nhuộm đỏ nơi ấy thành biển lửa. Thi thể kì quái kia cũng chìm trong sắc đỏ rực rỡ ấy.

Vừa rơi xuống nước, áp suất quá lớn đè ép vào khiến miệng vết thương vốn đã chẳng tốt lành lại chảy càng nhiều máu hơn. Diệp Khiết Băng mím chặt môi ngăn lại tiếng kêu đã tràn lên đến cổ họng.

Cả cơ thể cô bị cuốn đi theo dòng nước âm ỉ chảy xiết. Cô có cảm giác như miệng vết thương rách dần ra, vết bỏng ở cổ tay cô cũng dần bị rách, lộ ra một mảng da thịt rướm máu. Cô cố gắng gồng người lại, tìm mọi cách để không cho cơ thể nổi lên trên mặt nước. Cơ thể cô rất nhẹ, có thể là do cấu tạo xương khác biệt, vì vậy rất dễ nổi lên. Lúc học bơi thì thấy tiện lợi như bây giờ mà cô nổi lên thì chỉ có chết.

Chưa nói đến khí thải do hỏa độc mang lại đang tràn đầy trên kia, giờ chỉ cần cô hơi nổi lên một chút thì rada của Diệp gia nhất định sẽ xác định được vị trí của cô. Đến lúc đó, chỉ sợ cô sẽ không bao giờ có thể tìm ra được sự thật ẩn giấu sau những chuyện này được nữa.

Không biết đã bao lâu, chỉ biết rằng cho đến khi Diệp Khiết Băng có cảm giác ý thức của cô đang dần dần tan rã thì đó cũng là lúc cô nhạy cảm phát hiện ra sự thay đổi trong không gian xung quanh, hay nói đúng hơn là sự biến chuyển của dòng chảy.

Dường như cô đang bị hút về một phía...

Trong nháy mắt Diệp Khiết Băng liền hiểu rõ được hoàn cảnh xung quanh. Cô không khỏi mím chặt môi than thầm, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Hiện tại hẳn là người cô đã trôi đến gần thác nước.

Diệp Khiết Băng mím chặt môi, trong lòng lăm lăm: Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. =.=

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thủy nguyên tổ (2)

Diệp Khiết Băng cảm nhận không gian xung quanh nhằm tìm ra một nơi làm điểm tựa.

Nhưng...

... như đã nói, may mắn nhìn cô ngửa mặt. =.=

Trong bán kính một mét xung quanh cô còn chẳng có lấy vụn cây cọng cỏ nào chứ đừng nói là thứ gì vững chắc đủ để làm điểm tựa.

Nước bịt kín các giác quan của cô, cho dù cô đã dùng hết khả năng để che chắn nhưng vẫn không thể khiến cho sức lực của cô trở lại. Ngược lại, do thời gian dài vận động mạnh dẫn đến mất năng lượng, đồng thời phải gồng mình chống chọi lại áp suất của dòng nước nên ý thức của cô dần dần tan rã.

Đúng lúc ấy...

... ở một nơi nào đó trong Từ đường Minh gia...

"Huyền, anh có thấy nơi nào khả dĩ để ẩn nấp không?" - Dùng 7 phần tinh thần để chú ý động tĩnh xung quanh, 3 phần còn lại để thăm dò ý kiến của những người khác nhưng Diệp Phi Vũ vẫn bình thản không ngờ. Tựa như ông đã nắm hết tất cả mọi việc trong tay vậy.

"Lão gia, Ngài nghĩ mấy lão già Minh gia đó sẽ trốn ở nơi này sao?" - Diệp Huyền - Diệp quản gia nhíu mày hỏi lại vị chủ nhân kiệt xuất của mình. Ông chẳng bao giờ có thể đoán được ý nghĩ thực sự của ông ấy trong những tình huống như thế này. Chẳng hạn như lúc này, rõ ràng Minh Duệ và Minh Cẩn cùng những con người nắm vai trò chủ chốt của Minh gia đã không còn ở đây nữa rồi, thế nhưng lão gia vẫn cứ điều quân vào tìm ở cái nơi nhà mồ hôi hám này. Không lẽ ông ấy cho rằng Minh gia các đời đều tự xây lăng mộ cho mình như các vương quân sao? Nơi này đến một con chuột cũng chẳng có, lấy đâu ra cơ quan chôn cất nào để mà trốn?

"Chắc," - Không hề để ý hình tượng mà vò tóc mình khiến cho Diệp Phi Vũ trông như một cậu nhóc choai choai bất cần đời tinh thu hút mọi ánh nhìn...

À, chết nhầm. Lạc đề mất rồi.

Giờ chúng ta cùng quay trở lại với Từ đường Minh gia mà Diệp quản gia đã miêu tả là u ám như "một nhà mồ".

"Chắc, ai biết mấy lão già đó nhồi cái gì vào trong đầu. Có khi nơi chúng ta không ngờ đến nhất lại là nơi trú ẩn tốt nhất ấy chứ."

"Nếu Ngài nghĩ bọn họ sẽ làm trái gia quy thì hẳn là không đâu. Minh gia rất coi trọng "giác ngủ ngàn thu" của các bậc tiền bối mà. Hơn nữa chẳng phải này giờ chúng ta không hề cảm nhận được bất kì hơi thở nào dù là nhỏ nhất hay sao?" - Diệp Huyền vẫn không thể hiểu nổi vì sao lão gia phải mất công làm vậy, lại tốn thời gian đi xác minh một việc đã quá rõ ràng.

"Hả? Vậy chẳng lẽ đến hơi thở của chúng ta anh cũng không cảm nhận được nữa hả?" - Diệp Phi Vũ liếc mắt nhìn vị quản gia đáng kính đang nhăn nhó bọ xít ở một bên. Hừ mới đi có mấy bước đã làm bầm, chẳng bằng một góc của con gái ngoan nhà hắn.

Chủ nhân nhà hắn lúc khó chịu thì cực kì khó chiều. =.=

Diệp Huyền nghiêng răng bấm bụng nuốt những lời rủa xả thậm tệ vào trong bụng. Đùa, hắn còn phải làm việc ở Diệp gia dài dài, ít nhất là đến khi có đủ tiền để đi du lịch. +-+

"Xem ra nơi này không có gì đáng để chú ý, vậy giờ ra ngoài thôi." - Quay sang phân phó cho một cảnh binh, Diệp Phi Vũ ung dung sải bước ra khỏi Từ đường Minh gia.

Lại không biết...

Nơi âm u ẩm thấp bên dưới nền Từ đường, người nam nhân mặc áo choàng đen nhẹ nhàng mỉm cười, đưa tay vuốt cằm.

"A ~~~~ Lâu lắm rồi không ra ngoài, không biết thế giới này đã đổi thay đến mức độ nào đây?"

Dứt lời, trận đồ ma pháp quen thuộc xuất hiện dưới chân hắn, toả ra thứ ánh sáng tuyệt đẹp soi tỏ cho căn phòng đã giam giữ hắn hơn một ngàn năm.

Nheo mắt nhìn lại xung quanh một lần cuối, Vân Đình Viêm cười khê:

"Vĩnh biệt, ô chuột thân thương của ta."

Tiếng cười êm dịu của hắn như còn đọng mãi trong không gian, không hề tan biến.

Bên trên, Từ đường Minh gia đang cháy rụi.

Diệp Khiết Băng nhảy cảm phát hiện trong trí óc dường như có thêm một mối liên kết khác với không gian bên ngoài. Tựa như có thêm một cái nhìn, cảm nhận khác về thế giới xung quanh, nhưng không thể điều khiển được chúng.

Ôi trời, đừng nói với cô là cái vị nguy hiểm cực kì kia vì không còn trốn dung thân nên nhảy ra ngoài làm bạn với cô nhá. =.=

Sự thật là suy nghĩ của Diệp Khiết Băng hầu như đều đúng. =.=|||

Và cũng vì cái suy nghĩ vừa mới nảy ra đó mà cô nhận ra rằng bản thân đang dần lấy lại ý thức.

Và còn một điều đáng buồn hơn nữa là...

Hiện tại cô đang phải đối mặt với sóng ngầm...

Mà lại còn không phải là sóng ngầm bình thường nữa chứ!?

Đổi lại nếu đây là do cô trượt chân ngã thì còn có khả năng sống sót. Chứ bây giờ cả người cô đã chịu áp lực dưới nước quá lâu, toàn bộ cơ thể đều mềm nhũn không còn chút sức lực nào. Đây lại còn là xoáy nước ngầm của "Cửu Ngục Môn" nữa chứ!?

Diệp Khiết Băng nhanh chóng để cơ thể rơi vào trạng thái nửa hôn mê nhằm giảm thiểu lượng không khí cần dùng đến mức tối đa. Sau đó cô vừa giữ ý thức để không bị thao túng, vừa chú ý đến không gian xung quanh để phòng đá ngầm. Rồi cả cơ thể cô bị cuốn phăng theo dòng nước dữ dội.

Cô cảm thấy cả người bị xô vào đá ngầm giữa rãnh nước xoáy, mặc dù không bị tổn thương những phần quan trọng nhưng cánh tay cô đau buốt. Cô nhớ chú Lăng từng nói người biết bơi có thể thở được dưới nước. Giờ ngẫm lại, có lẽ cô bắt buộc phải sử dụng dị năng của mình để học rồi.

Cô bắt đầu bế ngũ quan, tập trung tư tưởng, thả lỏng toàn bộ cơ thể. Dị năng tinh thần vốn là hư ảo, nắm bắt được nó gần như chỉ nhờ vào may mắn. Nhưng đối với Diệp Khiết Băng thì khác, cô dùng cách tiếp thu kiến thức và thử thách bản thân để nâng cao tinh thần lực. Hiện tại, tuy chưa thể điều khiển đồ vật xung quanh nhưng ít ra cô cũng có thể điều khiển được các nguyên tố trong phạm vi nhỏ.

Chỉ có điều, vì đây là lần đầu tiên nên cô phải hết sức cẩn thận.

Diệp Khiết Băng sử dụng tinh thần lực vốn còn mơ hồ vì chưa bước vào giai đoạn "Thông linh" để nắm bắt dòng chảy hỗn loạn của nguyên tố hệ Thủy.

Ban đầu cô gặp rất nhiều khó khăn bởi người cô liên tục va vào đá ngầm, không ngừng chìm xuống và càng ngày càng có nhiều áp suất nước ép vào người cô.

Nhưng chỉ sau vài phút, cô đã hoàn toàn tiến vào trạng thái tu luyện mà người thường phải đến 10 tuổi mới có thể nắm bắt được.

Nguyên tố hệ Thủy từ từ tiến vào đan điền của cô.

Cùng lúc đó, cô cảm nhận một cách rõ ràng về sự chuyển động của dòng nước, cô có thể hít thở dưới nước và cũng dần quen thuộc với áp lực dưới nước.

Không ngừng hấp thụ thủy nguyên tố vào đan điền rồi lại đưa chúng đi khắp tứ chi bách hải, Diệp Khiết Băng chìm đắm trong thế giới của bản thân.

Cùng lúc đó, cơ thể của cô dần dần được một luồng lực lượng vô hình nâng lên khỏi xoáy nước, rẽ sóng hướng về một phía cách xa thung lũng đã sớm bị quân đội Diệp gia và Phùng gia phong tỏa.

Mà điểm đến của nó, lại chính là điểm kết của sông Ly.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Minh Ly

Diệp Khiết Băng chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt cô là cái miệng rộng ngoác đang phả ra từng hơi thở của một con sư tử. =.=

Ố ó ó ó ó ó ó ó ó ó?????????? Σ(° Δ °|||)!?

Con gì đây?

Chuyện gì thế?

Tôi đang ở đâu?

Tiếng gầm gừ của con sư tử đã kéo nhịp tim đang nhanh chóng tăng cao của Diệp Khiết Băng xuống một chút. Đồng thời cô cũng cảm nhận được con đau tê tái truyền đến từ phần bắp chân. Mặc dù không mất cảm giác là một điều tốt cho thấy chân cô vẫn còn chữa được, nhưng hiện tại do thời gian dài ngâm nước và mất nhiều máu nên phần da xung quanh vết thương đã trắng nhợt, nhăn nheo, nhưng rất may là bởi có khá nhiều nguyên tố hệ Thủy trong đan điền của cô nên vết thương chưa có tình trạng bị phân hủy.

Diệp Khiết Băng nhìn thẳng vào mắt con sư tử đang gầm gừ trước mặt. Cô nhìn được trong mắt nó không có sát ý, không phải là ánh mắt của thú dữ nhìn con mồi. Tuy nhiên điều đó không có nghĩa là nó vô hại. Cô dùng mọi noron thần kinh để chắc chắn rằng khuôn mặt của mình hiện tại không có một chút yếu tố gọi đòn nào.

Cô cũng không ngại thờ cho rằng chỉ cần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút là con sư tử này sẽ trở thành con chó con hiền lành vô hại đáng yêu. Hừ, có khi chỉ mới giờ tay lên là đã lộ xương rồi ấy chứ.

Hiện tại cô có thể mơ hồ ngửi được mùi máu đầu đây, vậy chắc hẳn con sư tử này vừa mới dùng bữa xong. Như vậy nó sẽ không rơi vào tình trạng sẵn sàng xoi tái cô để thỏa mãn cái dạ dày, ít nhất là trong lúc này.

Thả lỏng cơ thể, cô bình tĩnh dùng Tinh thần lực ít ỏi vừa mới khôi phục lại để dò xét tâm trí con sư tử.

Mà...

Sao đầu nó trống rỗng vậy?

Tựa như đột nhiên xuất hiện ở đây để hù dọa cô vậy.

Chẳng lẽ có ai rảnh rỗi biến nó ra để nhìn xem phản ứng của cô?

Vừa nghĩ đến đó, tự sâu thẳm trong đầu cô đột nhiên có một giọng nói êm dịu kì lạ vang lên

{ Ha ha, không tồi, có thể giữ được bình tĩnh mà tự hỏi nhiều như vậy, tố chất thần kinh khá tốt đấy. }

!!!!??

Trong đầu cô có tiếng nói?

Ánh mắt Diệp Khiết Băng xuất hiện một tia kinh ngạc, sau đó rất nhanh liền hồi phục lại sự bình tĩnh không gợn sóng. Tuy nhiên chỉ trong chốc lát như vậy cũng đủ để Tinh thần lực mất cân bằng, con sư tử dường như bị thứ gì đó đánh vào - tuy là Tinh thần lực của cô rất ít, rất nhỏ nhưng vì không năng của cô chưa có bao nhiêu nên vẫn luôn làm nó khó chịu, hiện tại mất kiểm soát gây ra va chạm trong tâm thức con sư tử - hiển nhiên là chẳng hề dễ chịu gì, vì thế nó bắt đầu nhe răng gầm gừ, há miệng muốn ăn cô.

Diệp Khiết Băng đã đề phòng từ trước, tuy động tác cô hơi chậm do vết thương ở đùi nhưng do phản xạ tốt nên may mắn thoát được cú tộp của con dã thú. Cô nhanh chóng chống một tay xuống đất đẩy mạnh cơ thể lên, hơi nghiêng về phía trái con sư tử. Chân phải lách lẹ chống xuống đất làm trụ, dồn trọng tâm xuống bàn chân, cô gần như thoát lực mà ngã về phía sau.

Con sư tử chồm lên, mở rộng cái miệng đỏ lòm như máu của nó mà nhảy về phía cô. Xem ra cô chọc giận nó rồi, mệt thật.

Thả người nằm rạp xuống đất, cô may mắn tránh thoát được vuốt trước sắc bén của con sư tử đang nhào đến. Nhìn vuốt trước và phần bụng của con sư tử, cô âm thầm nhớ đến cái răng của con chó nghiệp vụ cắn đùi cô. Nếu nó to hơn chút thì có thể làm vũ khí phòng thân được nhỉ. Trong sách có nói điểm yếu của sư tử là bụng mà.

Nhanh nhẹn lật người, tiếp tục dùng chân phải làm trụ, Diệp Khiết Băng căng thẳng quan sát từng động tác nhỏ của con sư tử. Cô hiểu, chỉ cần sơ xảy một chút, cô sẽ không thể mở mắt được nữa.

Con sư tử gườm gườm nhìn cô, sau đó...

...

Nó bỏ đi.

Không, nói đúng ra là tan biến đi.

=.=?????

{ Lần đầu khảo sát như vậy cũng tạm được, ít nhất không có bị cắn chết. }

Đã chuẩn bị tâm lý nhưng Diệp Khiết Băng vẫn như cũ cảm thấy không thích sự "chung sống" kiểu này. Đặc biệt là giọng điệu bông đùa cà lơ phất phơ và nội dung bạo lực trong câu nói kia.

{ Sao? Không thích à? Lần sau đừng biểu lộ ra rõ ràng như vậy, ta biết hết đấy. }

Diệp Khiết Băng đến giờ mới hậu tri hậu giác phát hiện ra, nếu hiện tại cô cùng với người này có liên kết tâm trí, vậy thì không phải mọi suy nghĩ của cô người này đều biết hết sao?

{ Dĩ nhiên rồi, xem ra người cũng không nhanh nhạy như vẻ bề ngoài đâu nhỉ? Hay là sợ quá cho nên tới bây giờ mới kịp phản ứng? }

Quả thực, cả người Diệp Khiết Băng hiện tại lúc nóng lúc lạnh, chân run rẩy đến mức tưởng như có thể gãy rời bất cứ lúc nào. Cô ngồi sụp xuống, dùng hết sức để bình ổn tâm trạng và nhịp thở.

Vừa rồi quả thực cô chẳng hề để ý đến tình trạng của bản thân, hay nói đúng hơn là không kịp để ý đến cơ thể mình. Hiện tại dừng lại mới cảm thấy con đau khủng khiếp ở bắp chân đang ập tới. Trước mắt cô tối đen một mảnh, nhưng cô vẫn dùng phần lớn tinh thần cho việc căng tai lên cảnh giác với động tĩnh xung quanh.

Trong lòng cô đã chắc chắn người vừa mới nói trong đầu cô là Vân Đình Viêm - kẻ mà cô đã từng chạm mặt trong Từ đường của Minh gia. Không những bởi thái độ lời nhác dờ hơi được bộc lộ rõ ràng trong lời nói của hắn, mà còn bởi vừa rồi cảm giác của cô cực kì chân thực, nhưng qua thực tế cùng lời nói của hắn, thì đó lại chỉ là ảo giác do hắn tác động đến thần kinh của cô mà sinh ra!

Cô hiểu rõ, tuy vừa rồi Vân Đình Viêm đã nói rằng "Lần đầu khảo sát như vậy cũng tạm được", nhưng không có nghĩa là xung quanh cô đã hết nguy hiểm. Chẳng có gì để chắc chắn rằng kẻ kia sẽ bảo vệ che chở cho cô cả. Thậm chí, đến bây giờ cô vẫn chẳng có chút lí do nào để an tâm về hắn. Mọi liên kết tâm trí này tựa như một quả bom nổ chậm, một kẻ mạnh mẽ như hắn có thể điều khiển cô như một con rối, có thể phá hủy tâm trí cô, cướp đoạt năng lực và năng lượng trong cơ thể cô. Vì vậy, cô không chỉ phải cảnh giác với bên ngoài mà còn phải cảnh giác với cả hắn nữa.

Những dòng suy nghĩ lướt nhanh qua đầu cô tựa như tia chớp lóe lên giữa bầu trời, nhanh đến mức chính cô cũng cảm thấy khó nắm bắt. Vì thế, Vân Đình Viêm cũng chẳng thể thấy được.

Một lúc sau mới cảm thấy đỡ hơn, Diệp Khiết Băng từ từ đứng dậy quan sát nơi cô đang đứng.

Xung quanh là rừng rậm xanh rì, tỏa ra hơi thở mát lạnh không chút ô nhiễm. Cô đang đứng giữa một khu đất trống trước bìa rừng. Hay nói đúng hơn thì cô đang đứng dưới chân núi.

Phía xa xa có thể thấy ánh sáng loang loáng, có lẽ nơi này cách sông không xa, ánh sáng kia chắc là của mặt trời chiếu xuống mặt sông tạo thành phản chiếu.

Mà,

Đây hẳn là hạ lưu của dòng sông Ly đi?

Nheo mắt nghĩ đến nhưng sự việc vừa mới trải qua cách đây không lâu, đôi mắt Diệp Khiết Băng trở nên mơ hồ, mất đi tiêu cự.

Thi thể mỹ lệ mà thê lương của mẹ...

Ánh nhìn đau đớn của vú Trương...

Mặc dù mơ hồ cảm giác được có điều gì đó khác lạ, song Diệp Khiết Băng vẫn thả cho mình trôi đi theo dòng kí ức đang tuôn trào. Cô như đảo ngược lại thời gian, cảm nhận từng cảm xúc của chính mình.

Tức giận...

Đau đớn...

Sợ hãi...

Điên cuồng...

Cuối cùng, cô bình tĩnh mở mắt, mỉm cười nhìn mặt trời rực rỡ đang dần ló rạng phía chân trời.

"Kể từ hôm nay, tên tôi là Minh Ly."

Lời nói như một lời tuyên thệ vang lên, lẫn khuất trong không gian, thật lâu không tan đi.

...

Minh Ly neho mắt tự hỏi.

Bây giờ là lúc nào nhỉ?

Nhanh nhẹn xoay người tiến vào trong khu rừng, vừa đi vừa xóa dấu vết trên mặt đất Minh Ly di chuyển giữa các lùm cây, đưa tay gạt những cành lùm chòm chia ra khắp nơi sang bên chứ không chạy như điên như lúc trước để khỏi làm gãy cành, tự mình đánh dấu vị trí của mình.

Ở một góc nhỏ trong tâm thức của Minh Ly mà quan sát mọi hành động cử chỉ của cô, Vân Đình Viêm hài lòng nghĩ thầm: Phản ứng nhanh nhạy, ứng biến linh hoạt, biết rút kinh nghiệm, không tồi. Như vậy ít nhất khi ra ngoài cuộc sống của hắn cũng sẽ không đến mức quá nhàm chán.

"Làm rất tốt, hiện tại tất cả những gì bà phải thực hiện là mai danh ẩn tính, tuyệt đối không được để cho con bé phát hiện. Khi nào cần ta sẽ để bà xuất hiện. Cứ bình tĩnh, đây là việc bà đã chọn, thì nó phải có lí do chính đáng." - Giọng nói lạnh nhạt xen lẫn chút non nớt ngây thơ của trẻ con vang lên trong một căn phòng nhỏ.

"Vâng, cảm ơn tiểu thư rất nhiều." - Đáp lại lời nói đó là giọng nói trầm của một người phụ nữ trung niên có chút run rẩy và khiếp đảm.

Minh Ly chăm chú quan sát chiếc máy bay trinh sát màu xanh dương nhạt đang bay lượn giữa bầu trời. Màu xanh nhạt khiến cho nó dường như hòa lẫn với bầu trời trong xanh và cao rộng kia, làm những kẻ lẩn trốn dễ dàng mất đi sự cảnh giác nên có với khoảng không bên trên đầu mình. Trở thành những con ba ba trong rọ. Phó mặc số phận của mình cho kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Vãn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Casino

Delay lâu quá rồi. [Cười] Xin lỗi độc giả chờ truyện, Mèo phải chỉnh sửa tư liệu của chương này khá lâu, có lần nghĩ ra hết chương rồi nhưng vì vướng lịch học nên phải để sau, và rồi quên mất. [Cười] Thông cảm cho Mèo nha.

Diệp Khiết Băng cảm thấy có người đang tiến đến gần.

Cô không vội mở mắt mà vẫn cố giữ nguyên nhịp thở, căng tai lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh và dùng da thịt cảm giác nơi mình đang nằm.

Bên dưới mát lạnh hơi ẩm, nhiệt độ xung quanh khá mát mẻ nhưng không khô ráo, ngược lại còn có cảm giác âm u quen thuộc của thứ không khí quanh năm không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Như vậy, Diệp Khiết Băng liền xác định

Cô đang nằm trong một nhà giam dưới mặt đất.

Vì sao nói là nhà giam? Đáp khung cảnh u ám thê lương và tạo hình thường thấy của nhà giam chính là đây chứ đâu nữa?

Cô còn nhớ rõ ngay khi bò ra được khỏi khu rừng là cô đã bị một nhóm người bắt đi. Dựa theo những lời họ nói với nhau, cô đoán ra được họ là nhóm người chuyên đi buôn trẻ em cho những tay hành nghề mại dâm - chủ chứa. Bị nhốt chung với cô còn có bốn đứa trẻ con nữa, có vẻ là bị bắt cóc. Sau đó vì quá mệt mỏi mà cô ngất đi, hiện tại thì đang trong nhà giam.

Thở ra một hơi thật dài, Diệp Khiết Băng mở mắt, nhanh chóng đảo một vòng, thu lại toàn bộ tình hình xung quanh vào trong mắt. Căn hầm âm u chật hẹp dưới lòng đất. Cô nằm trong góc của nhà lao, bên phải là tường, bên trái là song sắt giam giữ thường thấy trong nhà tù, trên dưới cũng là bức tường xám xịt.

Trong căn buồng tối tăm ẩm mốc này còn có bảy đứa trẻ khác, với ngoại hình và độ tuổi khác nhau. Có đứa trẻ trắng trẻo nõn nà trên mặt có sợ hãi khiếp đảm, có đứa lại hốc hác tựa như bị bỏ đói lâu ngày khuôn mặt đờ đẫn vô thần. Chắc hẳn những đứa trẻ trắng trẻo mập mạp là con nhà khá giả, bị bắt cóc đến đây; còn những đứa còn lại thì chắc hẳn là do hoàn cảnh gia đình hoặc là trẻ con trong phu phổ ở chuốt mong muốn đổi đời mà theo tới.

Biểu cảm trên khuôn mặt chúng tuy có khác nhau, nhưng đều có một điểm chung là sợ hãi.

Có điều người khiến cô chú ý nhất vẫn là cậu nhóc tầm bảy, tám tuổi đang ngồi trong góc đối diện kia. Cậu ta có mái tóc vàng nhạt, mặc dù gương mặt có chút lấm lem nhưng cô vẫn thấy trên đó không hề có chút lo lắng thấp thòm như những đứa trẻ khác. Xem ra cậu ta có vẻ khá thông minh nhanh nhẹn.

Bộ đồ trên người cậu ta tuy đã cũ sòn nhưng vẫn được cài cúc cẩn thận, là một người chính chu. Cậu ta dựa lưng vào tường, tuy có vẻ bất cần đời nhưng cô nhận thấy cảm xúc của cậu ta không như vẻ bề ngoài được cậu ta thể hiện.

Cậu ta biết võ.

Nheo mắt mỉm cười, Diệp Khiết Băng từ từ chậm chạp chống tay ngồi dậy một cách nhẹ nhàng nhất để không gây sự chú ý, sau đó cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài chấn song.

Có hai người đàn ông tầm tuổi trung niên phốp pháp, khá cao to lực lưỡng đang ngồi ngoài canh chừng.

Ánh đèn phập phù lúc sáng lúc tối bên ngoài càng khiến cho khung cảnh nhà lao thêm phần u ám kinh dị.

Minh Ly hơi híp mắt, sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân. Vì tầm nhìn có hạn, vì thế cô không thể thấy toàn bộ hoàn cảnh nhà giam, tuy nhiên cũng không cản trở đến việc định hướng âm thanh. Có vẻ phía đối diện với cô là một hành lang hẹp dài thông với cầu thang dẫn lên tầng trên.

Cộp cộp cộp.

Tiếng giày cao gót nện lên sàn nhà dường như khiến tim cô đập mạnh hơn.

Một phụ nữ trạc tuổi ngoài ba mươi tuổi với mái tóc dày được uốn xoắn lộn to và bộ đầm mây đen bó sát khoe ra những đường cong lả lướt xuất hiện trước mặt lũ trẻ.

Bà ta neho mắt đánh giá lũ trẻ bên trong chần song, sau đó gạt đầu ra hiệu cho hai người đàn ông kia mở cửa.

Một số đứa trẻ tựa như nghĩ rằng chúng đã chịu đựng qua thử thách đầu tiên của bọn họ. Có lẽ.

Một số nữa lăm lét nhìn những kẻ to lớn ngoài cửa, rồi lại quay sang nhìn những đứa trẻ bên trong nhà giam. Mỗi khi chạm phải ánh mắt của người khác, chúng tựa như con nai bị dọa sợ. Giật mình cúi đầu xuống, người co lại, run lên.

Một số khác dường như đã thất vọng đến mức không còn để ý tới xung quanh. Tựa như những con rối vô hồn. Ngay cả tiếng xích sắt loảng xoảng cũng không khiến cho chúng phản ứng.

Minh Ly neho mắt nhìn cậu con trai tóc vàng trong góc tối. Trông cậu ta có vẻ bình thản.

Cảm giác lạnh ngắt từ bức tường sau lưng truyền đến khiến cho não bộ cô thanh tỉnh hơn.

"Tất cả chúng mày bước ra đây." Giọng nói khàn khàn do hút quá nhiều thuốc, nhưng vẫn không che được sự nguy hiểm, tàn nhẫn, ác độc. Hoặc cũng có thể là do hấn cố tình dọa nạt những đứa trẻ ở đây.

Có điều, trẻ con thích mềm không thích cứng..

Một số đứa trẻ ngay lập tức bật khóc, một số khác thì tức giận kêu gào. Tuy nhiên, sự hoảng sợ của chúng vẫn lộ ra trong giọng nói run rẩy vô cùng rõ ràng.

"Các người là ai? Các người mau thả chúng tôi ra!"

Có đứa còn táo bạo đến nỗi nhảy bổ đến chỗ người phụ nữ kia. Chỉ là chưa kịp chạm tới bà ta thì đã bị một trong hai người đàn ông tóm lại, bẻ quắp tay ra sau rồi vút ra chỗ lũ trẻ đang đứng. Những đứa trẻ còn ý thức thì co rúm lại một góc, bịt miệng lại để ngăn tiếng nấc trào ra khỏi cuống họng. Tựa như chúng muốn kéo thấp cảm giác tồn tại của mình xuống. Có lẽ chúng cho rằng làm vậy bọn họ sẽ bỏ qua cho chúng, nhưng..

Người phụ nữ lạnh lùng liếc qua lũ trẻ, Minh Ly chú ý thấy ánh mắt bà ta lúc có dừng lại trên người cô và cậu thiếu niên kia khá lâu.

"Từ bây giờ trở đi, chúng mày sẽ làm việc ở đây. Nếu làm việc chăm chỉ thì sẽ có thưởng, nếu không thì đừng mơ đến việc ăn cơm, thậm chí là ngủ! Ta sẽ cho người giám sát chúng mày, nếu có ý tưởng chạy trốn thì nên bỏ đi. Ngoại trừ tường và camera, xung quanh còn có rất nhiều chuồng chó đấy. Chúng nó bị bỏ đói lâu ngày, cho nên sẽ không để ý đến chất lượng thịt đâu." Lời nói ác độc của bà ta ngay lập tức nhận được phản ứng khiến bà ta hài lòng.

Lũ trẻ tựa như những con cừu non sợ sệt trước mối nguy hiểm đang chực chờ trước mắt. Chúng run rẩy, lăm lét và khúm núm.

Cô vẫn giữ im lặng. Cô biết, bà ta đang thử.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chạy trốn (1)

Neoh mắt nhìn khẩu phần của mình, Minh Ly từ tốn xé nhỏ mẩu bánh rồi đưa vào miệng.

Bên cạnh, Phan Hạ nhanh chóng ăn hết mẩu bánh vụn, lại vội vàng tu hết nửa chai nước lọc rồi chạy đi.

Thờ ơ nhìn theo bóng dáng gây cộm vội vã của cậu nhóc, Minh Ly mờ mịt, cô tự hỏi, rốt cuộc mình đang làm gì?

Đôi mắt của cô lúc này đờ đẫn hết như lũ trẻ đang nằm, ngồi la liệt xung quanh, chỉ có điều, rất nhanh nó đã trở lại là một đôi mắt trong trẻo tỉnh lặng. Nhìn vào đôi mắt đó, người đối diện sẽ ngay lập tức cảm thấy tâm trí, thậm chí là cả linh hồn đều bị hút vào, giam cầm bên dưới đáy đôi mắt ấy.

Hừm, tình trạng này đã tiếp diễn được hơn một tuần, cô luôn luôn tỏ vẻ ngoan ngoãn ngu ngơ hết như đã ăn phải thứ thuốc nhờ nhợ kia nên lũ buôn người cũng có vẻ thả lỏng. Tuy nhiên, người phụ nữ trang điểm đậm kia luôn luôn dò xét tỉ mỉ từng chút một, đôi mắt của bà ta rất tinh nhạy, vì thế cô tuyệt không thể lơ là.

Đôi mắt trong trẻo dần trở nên đờ đẫn, không có chút thần hồn nào. Trông cô cũng hốc hác, bản thủ chẳng kém những đứa trẻ đang bê chông bát đĩa

cùng hòm gỗ xung quanh.

Đúng lúc ấy, một nam nhân trung niên mặt mày hung tợn, dáng dấp phốp pháp rào bước tới, tay cầm kềm gỗ mạnh, cao giọng quát tháo:

"Lũ súc vật ngu xuẩn chúng mày, còn không mau ra làm việc đi?"

Hơi nheo mắt nhìn xung quanh một lượt, nam nhân kia lại tiếp tục gầm gừ, có lẽ hấn ngựa mắt trước những hình hài bé nhỏ gầy gò không có linh hồn này đây, hoặc cũng có thể là do tâm tính của hắn có vấn đề.

Đôi mắt vẫn giữ nguyên dáng vẻ đồ đần vô hồn như trước, Minh Ly từ tốn bước vào trong bếp, bắt đầu công việc nặng nhọc của một ngày. Hôm nay sẽ có đoàn khách lớn giàu có tới thăm nơi này.

Nhanh chân bê chồng bát đĩa cao hơn đầu vào bếp, cẩn thận đặt xuống chậu rửa, lại tiếp tục bước đến bàn bếp đầy dầu mỡ, mang những đĩa thức ăn nóng hổi thơm ngào ngạt lên các bàn.

Bỗng...

Choang!

Chiếc đĩa sứ đựng đồ ăn trượt khỏi bàn tay cô, rơi xuống, vỡ tan.

Minh Ly vẫn đứng đờ ra đó, tựa như không kịp phản ứng.

Một số đứa trẻ xung quanh vẫn làm nhiệm vụ của mình như một cái máy, tựa như thanh âm chói tai kia không thể làm chúng phân tâm khỏi công việc, hay nói đúng hơn thì là không thể phá tan tác dụng của thứ thuốc chết người kia vào thần kinh của chúng. Chúng sẽ sớm chết dần chết mòn ở nơi này.

Chát!

Cả thân hình gầy yếu của Minh Ly nghiêng sang một bên, đập mạnh xuống sàn nhà. Tuy cô đã hơi chỉnh đốn tư thế để đầu không bị đập mạnh xuống sàn, nhưng dưới con mắt sắc bén của mục chủ chữa, cô vẫn phải làm bộ như mình không tỉnh táo.

"Con bé ăn hại này đúng là loại đại tiểu thư tay không dính nước, có bê mỗi đĩa đồ ăn thôi cung vờ được, đi đứng thì chậm chạp, lò dò, nhìn rõ ngựa mất. Nhốt nó vào trong phòng biệt giam đi, cho nó chơi với chuột. Hừ!"

Minh Ly đồ đần nằm trên sàn nhà giả buốt, tựa như đã mất đi tri giác. Cô dường như cũng chẳng có chút phản ứng nào lúc bị một cậu nhóc cúi bản hung dữ nắm tóc lôi đi.

Rạt!

Dòng nước lạnh buốt xối vào người cô, vết bùn lấm lem và những vệt dầu mỡ trên chiếc váy trắng trở nên loang lổ, nhem nhuốc, bắn thiu đến từng lỗm. Đứa con trai kia không rời đi ngay mà còn đứng tần ngần ở đó một lúc, có lẽ là đang cân nhắc điều gì chăng? Chẳng lẽ cậu ta muốn cô giúp đỡ để trốn khỏi nơi này?

Đồng ý là tường nơi này là tường thạch cao, lại ẩm thấp lâu ngày nên dễ đào bới, nhưng để hai đứa trẻ chưa đến 10 tuổi đào thì phải đến bao giờ?

Hay cậu ta đến thăm dò cô theo lệnh của những tay buôn người kia? Có thể lắm, vào hoàn cảnh này, lấy lòng lũ chủ chữa này sẽ giúp chúng có cuộc sống tốt hơn, không bị thứ thuốc kia làm mất thần trí, hay ít nhất cũng là có cơ hội để vươn lên.

Cuối cùng, cậu ta cũng đầu hàng trước sự im lặng khó chịu ngọt ngào nơi hầm tối này.

"E hèm, cô vẫn còn tỉnh táo chứ?"

Đuôi mắt cô khẽ động, "vẫn còn" ư?

Nếu là ý nghĩ của riêng cậu nhóc này, thì hẳn sức quan sát và trực giác của cậu ta phải vô cùng tinh tế. Đồng ý hợp tác với cậu ta, tựa như trèo lên lưng hổ. Sức mạnh tăng gấp bội, nhưng nếu không cẩn thận sẽ rước họa vào thân.

Còn nếu như đây là ý nghĩ của lũ chủ chữa kia, vậy hẳn là không khó đối phó lắm. Dù sao hành động của cô đều giống với lũ trẻ kia, thậm chí còn có lúc tựa như đã hoàn toàn trở thành một con rối vô tri vô giác rồi.

Tiếp tục giả bộ như không để ý, cô nằm thất thần trên nền đất ẩm ướt tối tăm của hầm giam.

"Tôi biết cô đang giả bộ, khỏi phải tiếp tục trước mặt tôi nữa."

Minh Ly không hề có chút phản ứng nào. Cô thầm nghĩ, đúng là trẻ con, nếu muốn đánh đòn tâm lý với một đứa trẻ nhỏ hơn như cô thì đúng là cách này rất hữu hiệu, nhưng đáng tiếc cô lại không dễ bị hù dọa như vậy.

Cô nghe thấy tiếng thờ dài, rồi một thứ gì đó được đặt trên nền đất trước mặt cô. Một thứ gì đó thuần dài, làm bằng kim loại, đã gỉ nhưng có vẻ khá cứng. Cậu nhóc ghé sát tai cô thì thầm, vì cũng phải làm việc nên trên người cậu có mùi mồ hôi và thức ăn bám đầy.

"Bức tường sau lưng cô, góc dưới cùng bên phải cạnh góc giường có một chỗ khá mềm. Tôi đã đào sẵn một chỗ hổng nhỏ trong đó, bên trong là quần áo để mặc lúc trà trộn vào đoàn khách rồi rời khỏi đây."

Không đợi cô kịp hiểu hết, cậu ta nhanh chóng đứng thẳng dậy, điềm nhiên phúi bụi trên bộ quần áo sớm đã rách nát nhàu nhĩ ám mùi dầu mỡ rồi bước ra ngoài. Vì đang nằm nghiêng, tai cô gần như áp sát đất khiến cô dễ dàng nghe được tiếng bước chân nhỏ nhẹ nhịp nhàng của cậu ta. Không hề có sự hân hoan hồi hộp chờ đợi.

Đồng thời, cô cũng nghe rõ ràng một tiếng bước chân khác, sắc nhọn và dứt khoát hơn, nếu không muốn nói là có chút vồ vập. Đó là tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà.

"Như thế nào?" Giọng nói the thé như cửa vào khoảng không yên lặng, khiến mấy con gián giật mình bò ra khỏi góc đối diện.

"Có vẻ như thuốc đã ngấm ạ." Một giọng nói khác nhỏ nhẹ hơn nhưng cũng không kém phần lạnh lùng và dứt khoát vang lên.

Minh Ly hít mát lại, âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. May mắn, bất kể lời nói vừa rồi có ý gì đi chăng nữa, thì cô cũng không bị phát hiện là đang giả vờ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ H Văn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chạy trốn (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nheo mắt ngán ngẩm nhìn bức tường đen sì sì trước mặt, Minh Ly vươn tay xoa xoa trán. Cô tự hỏi phải chăng não mình không thêm hoạt động để biểu tình cho việc bị cô ngược đãi quá độ mấy ngày nay.

Hầm tối tuy rằng ẩm mốc và còn có khá nhiều cư dân không được sạch sẽ cho lắm, nhưng nó là một nơi vô cùng yên tĩnh, thích hợp cho việc suy ngẫm triết lý cuộc đời, nhìn lại quá khứ và định hướng bản thân...

À, thôi chết lác đề.

Mấy hôm nay cô đã bỏ công sức nhớ lại những câu chữ kì lạ được khắc trên bức tường ở hành lang cô quái trong Từ đường Minh gia. Kỳ lạ là mặc dù cô chắc chắn trí nhớ mình khá tốt, song lại không tài nào nhớ hết lại được tất cả những chữ mà cô đã nhìn thấy trên Từ đường. Thực ra nếu không nhớ hết thì cũng là bình thường, có điều những chữ mà cô nhớ được không phải là những chữ ở gần nhau hoặc được lặp đi lặp lại nhiều lần (vốn là điều kiện thường thấy để kích thích não bộ ghi nhớ) mà lại là những ký tự rải rác, không có quy luật và cũng chẳng liên quan gì đến nhau.

Chính vì thế, cô bắt đầu tập thờ. Không sai, chính là tập thờ.

Chỉ là xung quanh cô thực sự quá "thom" vì vậy ngoại trừ tập thờ ra, cô tiếp tục tập luyện "Nín thờ đại pháp".

Từ lần trước rơi xuống suối xong, cô vẫn chưa có cơ hội để thực hiện lại tâm pháp thu khí vào đan điền kia. Hay nói đúng hơn là chưa lần nào thực hiện lại thành công. Cảm giác như có dòng khí ầm ập tràn đầy trong người, mang năng lượng đi khắp cơ thể ấy tuyệt diệu đến nhường nào, chẳng lẽ chỉ có thể biết đến một lần?

Hơn nữa, với cơ thể ốm yếu gió thổi cô lay này, cô làm sao có thể sống tốt cho được? Nếu không luyện được tâm pháp ấy, cô chẳng bao giờ có sức khỏe như người bình thường được. Mà một đứa bé bần thiêu ốm nhom có thể làm gì để sống sót được trong hoàn cảnh khó khăn như thế này?

Nếu ngay cả việc sống sót qua ngày mà cô còn không làm được, vậy thì nói gì đến việc minh oan cho mẹ, báo thù cho cả Minh gia? Ông ngoại, ông chú, vú Trương, bác cả...những người đó chẳng phải sẽ ra đi trong lãng quên sao?

Cô tuyệt không cam lòng.

Mỗi lần luyện lại, cô đều tự nhủ phải tĩnh tâm, phải cảm nhận được dù chỉ là một tia khí tức nhỏ nhoi. Thế nhưng đáng buồn là, dù cho cô có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa, thì cùng lắm cũng chỉ cảm thấy như phần đan điền ầm lên một chút, còn lại thì chẳng hề có thêm được một chút cảm giác nào.

Sau mỗi lần như vậy, cô đều cố gắng gạt bỏ cảm giác thất vọng nào nề lan tràn trong lòng ngực. Cô luôn tự nhủ rằng làm gì cũng phải có kiên trì, nhân

lúc lũ chủ chưa còn chưa để ý tới, cô phải tận dụng hết thời gian để luyện.

Song, 3 ngày bị nhốt trôi qua.

Cô chẳng thể ngưng tụ được dù chỉ là một chút nguyên khí hệ Thủy.

Theo lý thuyết, nếu đã từng ngưng tụ được nguyên tố này, hơn nữa còn đậm đặc như vậy thì chắc chắn cô phải làm lại rất dễ dàng. Thế nhưng không biết vì sao, sau khi thu khí để đan điền sinh chân khí, đến công đoạn cảm nhận nguyên tố xung quanh để từ từ đưa chúng vào bên trong cơ thể - cụ thể là tập trung tại đan điền - thì cô không có cách nào để nhận rõ chúng như khi bị rơi xuống suối lúc ấy. Cảm nhận rất mơ hồ, rõ ràng xung quanh có khí tức của các nguyên tố hệ Thủy nhưng không thể biết được vị trí chính xác của chúng, càng không thể dùng chân khí từ đan điền hấp dẫn chúng tiến vào cơ thể.

Suốt hai ngày cô dùng mọi giác quan để cảm thụ nguyên tố, song vẫn vô dụng.

Cô cũng từng định thử cảm nhận những nguyên tố khác, nhưng nghĩ đến hậu quả to lớn khi bị phản phệ, cô lại ghì bản thân lại. Hiện giờ không phải lúc hiểu thắng, cái cô cần là sức khỏe. Cô tự nhủ rằng phải tăng cường sức khỏe, sau đó mới nghĩ đến chuyện mạnh hơn.

Đến ngày thứ ba, cô chuyển sang thiền định để bình tâm tĩnh khí. Sau đó cô đánh Thái Cực Quyền kết hợp với tập thở. Hết một buổi sáng như vậy, cô cảm thấy cơ thể rất nhẹ nhõm, thở cũng sâu hơn trước. Thế là cô quyết định luyện tâm pháp kia thêm một lần nữa.

Cuối cùng cô cũng cảm thấy đan điền ấm nóng lên, luồng chân khí yếu ớt kia cũng dần dày lên, tỏa đi khắp cơ thể.

Tuy nhiên, chỉ có vậy.

Cảm giác năng lượng tràn đầy kia vẫn không hề xảy ra theo ý niệm của cô.

Cô thất vọng đến mức bật khóc.

Minh Ly cụp mắt che giấu nỗi thất vọng và chút hoang mang trong mắt. Chẳng lẽ lúc đó cô sở dĩ thành công chỉ là do may mắn sao?

"Này, đi nhanh thôi." - Giọng nói non nớt ra vẻ chững chạc cũng không thể che đi sự hồi hộp lo sợ của cậu ta. Minh Ly cụp mắt suy nghĩ, có nên tiếp tục không?

Sở dĩ cô nghĩ như vậy là bởi vì vào lúc bị lôi xuống dưới hầm, khi cậu ta thử cô, cô đã không thể liên kết tâm trí với cậu ta, cũng vì thế mà không thể xác định được mục đích thực sự của cậu ta. Chính vì vậy, cô quả thực không hề chắc chắn về quyết định hợp tác với cậu ta để trốn khỏi nơi này.

Điều khiến cô đồng ý thực ra cũng rất mơ hồ. Cô cảm thấy hành động lúc ấy của cô chỉ đơn thuần là dựa vào "một giây tim đập lồi nhịp".

Mặc dù nói vậy xét ra có vẻ hơi quá, nhưng trong một quyển sách mà cô đã đọc trong thư viện Minh gia có viết: "Thiên hướng của con người là luôn hướng đến cái đẹp, luôn muốn gần gũi cái đẹp để tự làm đẹp bản thân." Vậy nên hành động của cô chắc cũng hoàn toàn bình thường thôi có phải không? (:

Gạt bỏ nhưng suy nghĩ ngoài luồng ra khỏi đầu, trong chốc lát cô lấy lại tinh thần, điềm nhiên rảo bước theo sau dáng vẻ chững chạc của cậu nhóc đi trước. Dáng vẻ ấy cứ như một người chị nhỏ đi theo sau cậu em tính nghịch vậy.

Rất có tính chất lừa đảo. □

Trà trộn vào đoàn người, rồi đi trong đêm đen. Mọi chuyện cứ diễn ra bình thản, hoàn hảo như kế hoạch ban đầu của hai đứa trẻ.

Tuy nhiên, đôi khi yên bình chỉ là khoảng lặng trước cơn bão lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Là Nữ Phụ HVăn, Không Phải Nữ Chính Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.